πρωτοβουλία αγώνα από το λόφο του Στρέφη για τη γη και την ελευθερία

ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Εκδίδεται από τη συντακτική ομάδα των Αλληλέγγυων Αναρχικών (Solidarios), 13ος χρόνος, Ιούλης 2010, 56ο φύλλο, Εξάρχεια

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Απέναντι στη γενικευμένη επίθεση του κράτους και των αφεντικών να αντιτάξουμε σε κάθε σημείο της την κοινωνική και ταξική αντίσταση, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη μας.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Εκδίδεται από τη συντακτική ομάδα των Αλληλέγγυων Αναρχικών (Solidarios), 13ος χρόνος, Ιούλης 2010, 56ο φύλλο, Εξάρχεια

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Απέναντι στη γενικευμένη επίθεση του κράτους και των αφεντικών να αντιτάξουμε σε κάθε σημείο της την κοινωνική και ταξική αντίσταση, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη μας.

Να μετατρέψουμε την καθολική κρίση και χρεωκοπία του πολιτικοοικονομικού συστήματος σε πεδίο σύγκρουσης και αντεπίθεσης για την ανατροπή του, για την κοινωνική

Απέναντι στη
γενικευμένη επίθεση
του κράτους
και των αφεντικών
να αντιτάξουμε
σε κάθε σημείο της
την κοινωνική
και ταξική αντίσταση,
την αυτοοργάνωση
και την
αλληλεγγύη μας.

Να μετατρέψουμε
την καθολική
κρίση και
χρεωκοπία του
πολιτικοοικονομικού
συστήματος
σε πεδίο σύγκρουσης
και αντεπίθεσης
για την ανατροπή του,
για την κοινωνική
επανάσταση,
την αναρχία και τον
κομμουνισμό.

ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ
ΦΩΤΙΑΣ

ΤΑΞΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

124 χρόνια από την εξέγερση του Σικάγο, το Μάη του 1886, το μήνυμα της ριζοσπαστικής σύνδεσης των επιμέρους αιτημάτων -όπως εκείνο για το 8ωρο τότε- με μια συνολική κοινωνική κριτική του καπιταλισμού στην κατεύθυνση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, είναι πάντα επίκαιρο.

Στη σημερινή συγκυρία, της συνολικής κρίσης του συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας "από τα πάνω" και της κλιμάκωσης της επίθεσης κράτους και αφεντικών σε κάθε κοινωνικό μέτωπο, το περιεχόμενο και ο συμβολισμός της εξέγερσης της Πρωτομαγιάς δείχνουν το δρόμο που έχουν να ακολουθήσουν όλοι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι, το δρόμο της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης και αντεπίθεσης.

Το επιβαλλόμενο κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα, με βάση το οποίο είναι οργανωμένη η κοινωνία, είναι ένα κατεξοχήν ταξικό και άδικο σύστημα που στηρίζεται στην άγρια εκμετάλλευση των ανθρώπων, της εργασίας τους και στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Αποτέλεσμα της λειτουργίας αυτού του συστήματος είναι η συσσώρευση του πλούτου, που παράγεται από την εργασία των πολλών, στα χέρια των λίγων. Η εδραίωση αυτού του πολιτικού-οικονομικού συστήματος σε παγκόσμιο επίπεδο σπέρνει τη δυστυχία στους λαούς των χωρών της καπιταλιστικής περιφέρειας της Δύσης. Στρατιωτικές και οικονομικές επεμβάσεις σπέρνουν το θάνατο, την εξαθλίωση, την προσφυγιά για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους, οι πλουτοπαραγωγικές πηγές πλιατσικολογούνται από τα πλανητικά αφεντικά και οι ντόπιοι πληθυσμοί χρησιμοποιούνται ως φτηνό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό. Από την άλλη, εντός των τειχών του "πρώτου κόσμου" όπου και συγκεντρώνεται όλος αυτός ο πλούτος, μεγάλα κοινωνικά κομμάτια -ντόπιων και μεταναστών- βιώνουν την ανέχεια και την εκμετάλλευση στα σύγχρονα γκέτο και στα εργασιακά κάτεργα των δυτικών μητροπόλεων.

Η συνολική κρίση του συστήματος, σήμερα, σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, θεσμικό, κοινωνικό, πολιτισμικό) μπορεί να μην αρκεί από μόνη της για να απειλήσει την ύπαρξή του, αν δεν εμφανιστεί στο προσκήνιο ο νεκροθάφτης του, η παγκόσμια επανάσταση, αναδεικνύει όμως ξεκάθαρα την αντικοινωνική φύση του. Ξεγυμνώνονται έτσι και οι κάθε λογής θιασώτες και διαχειριστές της εξουσίας (φιλελεύθεροι, σοσιαλδημοκράτες, αριστεροί μεταρρυθμιστές), αφού καταρρέουν οι αυταπάτες της ευημερίας, της ειρήνης και της δημοκρατίας με τις οποίες ήταν ενδεδυμένο το σύστημα και αυτοί δεν έχουν να υπο-

μετανάστριες, οι κατεξοχήν απόκληροι του κρατικού-καπιταλιστικού κόσμου, που τα προηγούμενα χρόνια "άνθισης" του καπιταλισμού στη χώρα γνώρισαν την άγρια εκμετάλλευση ως το πιο φτηνό και αναλώσιμο κομμάτι του προλεταριάτου, βρίσκονται σήμερα σε ακόμα πιο ευάλωτη θέση απέναντι στα αφεντικά και τους μηχανισμούς καταστολής.

Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό και εκρηκτικό κοινωνικό περιβάλλον, οι μηχανισμοί χειραγώγησης και μαζικής προπαγάνδας επενδύουν στην καλλιέργεια της ανασφάλειας, του φόβου και της εξατομίκευσης ώστε να εκβιαστεί η συναίνεση στους κυρίαρχους σχεδιασμούς και να παραχθεί η υποταγή, η παθητικότητα και η τρομοκράτηση της κοινωνίας. Με όχημα την κρίση, το κράτος επιχειρεί να ισχυροποιήσει ακόμα περισσότερο τον κατασταλτικό του ρόλο εμφανιζόμενο ως εγγυητής της "τάξης" και της "ασφάλειας" και καλεί τους εργαζόμενους να συστρατευτούν με τα αφεντικά στο όνομα της διάσωσης της "εθνικής οικονομίας", με αντάλλαγμα την υπόσχεση "διασφάλισης" των ελάχιστων όρων επιβίωσής τους.

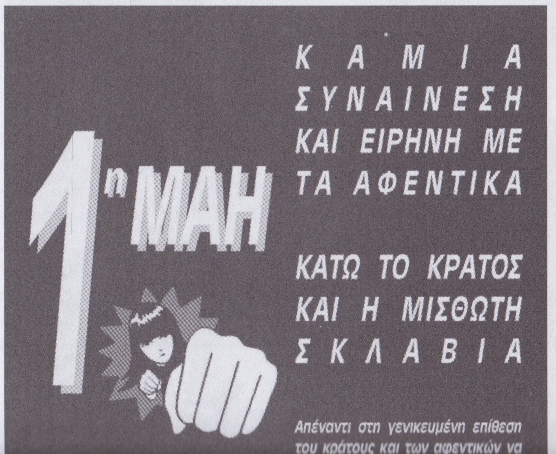
Σε αυτά τα πλαίσια, το κράτος επιτίθεται σε όλους όσοι δεν συναινούν στους σχεδιασμούς του, και ιδιαίτερα σε όσους αγωνίζονται οριζόντια, μαχητικά και έξω από τους

124 χρόνια από την εξέγερση του Σικάγο, το Μάη του 1886, το μήνυμα της ριζοσπαστικής σύνδεσης των επιμέρους αιτημάτων -όπως εκείνο για το 8ωρο τότε- με μια συνολική κοινωνική κριτική του καπιταλισμού στην κατεύθυνση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, είναι πάντα επίκαιρο.

Στη σημερινή συγκυρία, της συνολικής κρίσης του συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας "από τα πάνω" και της κλιμάκωσης της επίθεσης κράτους και αφεντικών σε κάθε κοινωνικό μέτωπο, το περιεχόμενο και ο συμβολισμός της εξέγερσης της Πρωτομαγιάς δείχνουν το δρόμο που έχουν να ακολουθήσουν όλοι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι, το δρόμο της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης και αντεπίθεσης.

Το επιβαλλόμενο κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα, με βάση το οποίο είναι οργανωμένη η κοινωνία, είναι ένα κατεξοχήν ταξικό και άδικο σύστημα που στηρίζεται στην άγρια εκμετάλλευση των ανθρώπων, της εργασίας τους και στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Αποτέλεσμα της λειτουργίας αυτού του συστήματος είναι η συσσώρευση του πλούτου, που παράγεται από την εργασία των πολλών, στα χέρια των λίγων. Η εδραίωση αυτού του πολιτικού-οικονομικού συστήματος σε παγκόσμιο επίπεδο στηρίζεται -σε μεγάλο βαθμό- στη λεηλασία των φυσικών πόρων και την καθυπόταξη των κοινωνιών της καπιταλιστικής περιφέρειας της Δύσης. Στρατιωτικές και οικονομικές επεμβάσεις σπέρνουν το θάνατο, την εξαθλίωση, την προσφυγιά για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους, οι πλουτοπαραγωγικές πηγές πλιατσικολογούνται από τα πλανητικά αφεντικά και οι ντόπιοι πληθυσμοί χρησιμοποιούνται ως φτηνό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό. Από την άλλη, εντός των τειχών του "πρώτου κόσμου" όπου και συγκεντρώνεται όλος αυτός ο πλούτος, μεγάλα κοινωνικά κομμάτια -ντόπιων και μεταναστών- βιώνουν την ανέχεια και την εκμετάλλευση στα σύγχρονα γκέτο και στα εργασιακά κάτεργα των δυτικών μητροπόλεων.

Η συνολική κρίση του συστήματος, σήμερα, σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, θεσμικό, κοινωνικό, πολιτισμικό) μπορεί να μην αρκεί από μόνη της για να απειλήσει την ύπαρξή του, αν δεν εμφανιστεί στο προσκήνιο ο νεκροθάφτης του, η παγκόσμια επανάσταση, αναδεικνύει όμως ξεκάθαρα την αντικοινωνική φύση του. Ξεγυμνώνονται έτσι και οι κάθε λογής θιασώτες και διαχειριστές της εξουσίας (φιλελεύθεροι, σοσιαλδημοκράτες, αριστεροί μεταρρυθμιστές), αφού καταρρέουν οι αυταπάτες της ευημερίας, της ειρήνης και της δημοκρατίας με τις οποίες ήταν ενδεδυμένο το σύστημα και αυτοί δεν έχουν να υποσχεθούν τίποτα περισσότερο από την συντήρηση και διαιώνισή του. Το μέλλον που επιφυλάσσουν για την κοινωνία το κράτος, τα εθνικά και υπερεθνικά αφεντικά, με την συνδρομή παγκόσμιων οργανισμών όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα δεν είναι άλλο παρά εξαθλίωση και καταπίεση για όλο και πλατύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Αυτό είναι και το πλαίσιο μέσα στο οποίο ανανεώνεται και κλιμακώνεται η επίθεση του ελληνικού κράτους και των αφεντικών σε κάθε κοινωνικό μέτωπο. Στόχος της κυριαρχίας ο συνολικός μετασχηματισμός (με ακόμα ευνοϊκότερους όρους υπέρ της) των δομών εξουσίας, ελέγχου, καταστολής, παραγωγής συναίνεσης, και εκμετάλλευσης, και τελικά ο μετασχηματισμός ολόκληρης της κοινωνίας. Πρόκειται για μια επίθεση που εκφράζεται με ιδιαίτερη οξύτητα στους χώρους της μισθωτής σκλαβιάς, καθώς επιχειρείται να αναδιαμορφωθεί συνολικά το μοντέλο εργασίας μέσα από τη διαρκή επίταση του εκβιασμού της ανεργίας, την καθιέρωση μορφών εργασίας που χαρακτηρίζονται από την εντατικοποίηση και την ε-

μετανάστριες, οι κατεξοχήν απόκληροι του κρατικού-καπιταλιστικού κόσμου, που τα προηγούμενα χρόνια "άνθισης" του καπιταλισμού στη χώρα γνώρισαν την άγρια εκμετάλλευση ως το πιο φτηνό και αναλώσιμο κομμάτι του προλεταριάτου, βρίσκονται σήμερα σε ακόμα πιο ευάλωτη θέση απέναντι στα αφεντικά και τους μηχανισμούς καταστολής.

Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό και εκρηκτικό κοινωνικό περιβάλλον, οι μηχανισμοί χειραγώγησης και μαζικής προπαγάνδας επενδύουν στην καλλιέργεια της ανασφάλειας, του φόβου και της εξατομίκευσης ώστε να εκβιαστεί η συναίνεση στους κυρίαρχους σχεδιασμούς και να παραχθεί η υποταγή, η παθητικότητα και η τρομοκράτηση της κοινωνίας. Με όχημα την κρίση, το κράτος επιχειρεί να ισχυροποιήσει ακόμα περισσότερο τον κατασταλτικό του ρόλο εμφανιζόμενο ως εγγυητής της "τάξης" και της "ασφάλειας" και καλεί τους εργαζόμενους να συστρατευτούν με τα αφεντικά στο όνομα της διάσωσης της "εθνικής οικονομίας", με αντάλλαγμα την υπόσχεση "διασφάλισης" των ελάχιστων όρων επιβίωσής τους.

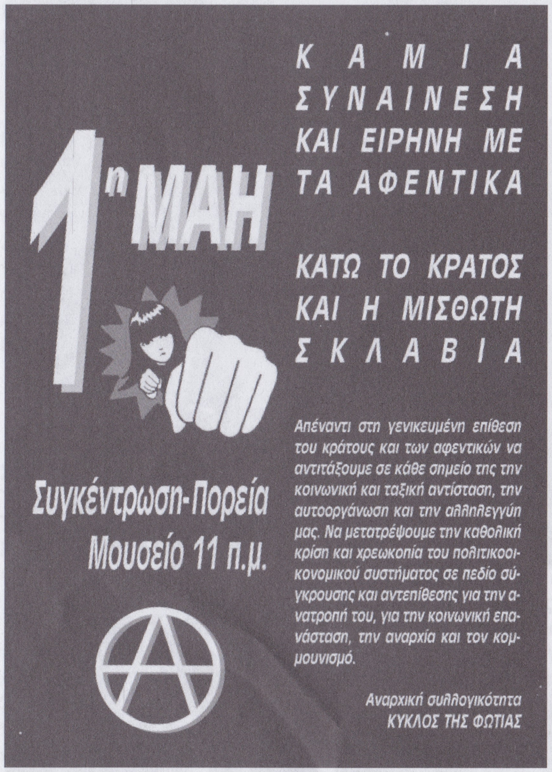
Σε αυτά τα πλαίσια, το κράτος επιτίθεται σε όλους όσοι δεν συναινούν στους σχεδιασμούς του, και ιδιαίτερα σε όσους αγωνίζονται οριζόντια, μαχητικά και έξω από τους θεσμούς στοχοποιώντας τους ως τον εσωτερικό εχθρό που πρέπει να παταχθεί παραδειγματικά. Το χτύπημα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, και ειδικότερα του συνειδητότερα εχθρικού στην κυριαρχία κομματιού τους, των αναρχικών-αντιεξουσιαστών, αποτελεί βασική προϋπόθεση για την επιβολή των αντικοινωνικών σχεδίων κράτους και αφεντικών και για την εγκαθίδρυση ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης για ολόκληρη την κοινωνία.

Απέναντι στους σχεδιασμούς του χρεωκοπημένου πολιτικού και οικονομικού συστήματος, απέναντι στους διαμεσολαβητικούς και χειραγωγικούς μηχανισμούς που επιχειρούν να επιβάλουν ένα κλίμα κοινωνικής συναίνεσης και ταξικής ειρήνης, απέναντι στους πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των καταπιεσμένων που προωθεί ο λόγος της εξουσίας, να αντιτάξουμε την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη, να αυτοοργανώσουμε, να συλλογικοποιήσουμε και να ριζοσπαστικοποιήσουμε τους αγώνες μας σε κάθε μέτωπο, να ζωντανέψουμε ξανά τον εφιάλτη του κράτους και των αφεντικών, την κοινωνική και ταξική

124 χρόνια από την εξέγερση του Σικάγο, το Μάη του 1886, το μήνυμα της ριζοσπαστικής σύνδεσης των επιμέρους αιτημάτων -όπως εκείνο για το 8ωρο τότε- με μια συνολική κοινωνική κριτική του καπιταλισμού στην κατεύθυνση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, είναι πάντα επίκαιρο.

Στη σημερινή συγκυρία, της συνολικής κρίσης του συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας "από τα πάνω" και της κλιμάκωσης της επίθεσης κράτους και αφεντικών σε κάθε κοινωνικό μέτωπο, το περιεχόμενο και ο συμβολισμός της εξέγερσης της Πρωτομαγιάς δείχνουν το δρόμο που έχουν να ακολουθήσουν όλοι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι, το δρόμο της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης και αντεπίθεσης.

Το επιβαλλόμενο κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα, με βάση το οποίο είναι οργανωμένη η κοινωνία, είναι ένα κατεξοχήν ταξικό και άδικο σύστημα που στηρίζεται στην άγρια εκμετάλλευση των ανθρώπων, της εργασίας τους και στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Αποτέλεσμα της λειτουργίας αυτού του συστήματος είναι η συσσώρευση του πλούτου, που παράγεται από την εργασία των πολλών, στα χέρια των λίγων. Η εδραίωση αυτού του πολιτικού-οικονομικού συστήματος σε παγκόσμιο επίπεδο στηρίζεται -σε μεγάλο βαθμό- στη λεηλασία των φυσικών πόρων και την καθυπόταξη των κοινωνιών της καπιταλιστικής περιφέρειας της Δύσης. Στρατιωτικές και οικονομικές επεμβάσεις σπέρνουν το θάνατο, την εξαθλίωση, την προσφυγιά για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους, οι πλουτοπαραγωγικές πηγές πλιατσικολογούνται από τα πλανητικά αφεντικά και οι ντόπιοι πληθυσμοί χρησιμοποιούνται ως φτηνό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό. Από την άλλη, εντός των τειχών του "πρώτου κόσμου" όπου και συγκεντρώνεται όλος αυτός ο πλούτος, μεγάλα κοινωνικά κομμάτια -ντόπιων και μεταναστών- βιώνουν την ανέχεια και την εκμετάλλευση στα σύγχρονα γκέτο και στα εργασιακά κάτεργα των δυτικών μητροπόλεων.

Η συνολική κρίση του συστήματος, σήμερα, σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, θεσμικό, κοινωνικό, πολιτισμικό) μπορεί να μην αρκεί από μόνη της για να απειλήσει την ύπαρξή του, αν δεν εμφανιστεί στο προσκήνιο ο νεκροθάφτης του, η παγκόσμια επανάσταση, αναδεικνύει όμως ξεκάθαρα την αντικοινωνική φύση του. Ξεγυμνώνονται έτσι και οι κάθε λογής θιασώτες και διαχειριστές της εξουσίας (φιλελεύθεροι, σοσιαλδημοκράτες, αριστεροί μεταρρυθμιστές), αφού καταρρέουν οι αυταπάτες της ευημερίας, της ειρήνης και της δημοκρατίας με τις οποίες ήταν ενδεδυμένο το σύστημα και αυτοί δεν έχουν να υποσχεθούν τίποτα περισσότερο από την συντήρηση και διαιώνισή του. Το μέλλον που επιφυλάσσουν για την κοινωνία το κράτος, τα εθνικά και υπερεθνικά αφεντικά, με την συνδρομή παγκόσμιων οργανισμών όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα δεν είναι άλλο παρά εξαθλίωση και καταπίεση για όλο και πλατύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Αυτό είναι και το πλαίσιο μέσα στο οποίο ανανεώνεται και κλιμακώνεται η επίθεση του ελληνικού κράτους και των αφεντικών σε κάθε κοινωνικό μέτωπο. Στόχος της κυριαρχίας ο συνολικός μετασχηματισμός (με ακόμα ευνοϊκότερους όρους υπέρ της) των δομών εξουσίας, ελέγχου, καταστολής, παραγωγής συναίνεσης, και εκμετάλλευσης, και τελικά ο μετασχηματισμός ολόκληρης της κοινωνίας. Πρόκειται για μια επίθεση που εκφράζεται με ιδιαίτερη οξύτητα στους χώρους της μισθωτής σκλαβιάς, καθώς επιχειρείται να αναδιαμορφωθεί συνολικά το μοντέλο εργασίας μέσα από τη διαρκή επίταση του εκβιασμού της ανεργίας, την καθιέρωση μορφών εργασίας που χαρακτηρίζονται από την εντατικοποίηση και την ελαστικότητα καθώς και μέσα από την αναίρεση εργασιακών "δικαιωμάτων" (όπως την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και τη μείωση μισθών και συντάξεων). "Δικαιωμάτων" που ήταν το αποτέλεσμα σκληρών ταξικών αγώνων των περασμένων δεκαετιών και ταυτόχρονα το όριο της δυναμικής αυτών των αγώνων στο πεδίο του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού.

Η επίθεση αυτή ξεπερνά το επίπεδο της εργασίας και έχει ευρύτερες συνέπειες στην κοινωνία, καθώς εντείνονται οι αποκλεισμοί και η συνθήκη της φτώχειας και της εξαθλίωσης παγιώνεται για ακόμα περισσότερα στρώματα του πληθυσμού. Ιδιαίτερα οι φτωχοί μετανάστες και μετανάστριες, οι κατεξοχήν απόκληροι του κρατικού-καπιταλιστικού κόσμου, που τα προηγούμενα χρόνια "άνθισης" του καπιταλισμού στη χώρα γνώρισαν την άγρια εκμετάλλευση ως το πιο φτηνό και αναλώσιμο κομμάτι του προλεταριάτου, βρίσκονται σήμερα σε ακόμα πιο ευάλωτη θέση απέναντι στα αφεντικά και τους μηχανισμούς καταστολής.

Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό και εκρηκτικό κοινωνικό περιβάλλον, οι μηχανισμοί χειραγώγησης και μαζικής προπαγάνδας επενδύουν στην καλλιέργεια της ανασφάλειας, του φόβου και της εξατομίκευσης ώστε να εκβιαστεί η συναίνεση στους κυρίαρχους σχεδιασμούς και να παραχθεί η υποταγή, η παθητικότητα και η τρομοκράτηση της κοινωνίας. Με όχημα την κρίση, το κράτος επιχειρεί να ισχυροποιήσει ακόμα περισσότερο τον κατασταλτικό του ρόλο εμφανιζόμενο ως εγγυητής της "τάξης" και της "ασφάλειας" και καλεί τους εργαζόμενους να συστρατευτούν με τα αφεντικά στο όνομα της διάσωσης της "εθνικής οικονομίας", με αντάλλαγμα την υπόσχεση "διασφάλισης" των ελάχιστων όρων επιβίωσής τους.

Σε αυτά τα πλαίσια, το κράτος επιτίθεται σε όλους όσοι δεν συναινούν στους σχεδιασμούς του, και ιδιαίτερα σε όσους αγωνίζονται οριζόντια, μαχητικά και έξω από τους θεσμούς στοχοποιώντας τους ως τον εσωτερικό εχθρό που πρέπει να παταχθεί παραδειγματικά. Το χτύπημα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, και ειδικότερα του συνειδητότερα εχθρικού στην κυριαρχία κομματιού τους, των αναρχικών-αντιεξουσιαστών, αποτελεί βασική προϋπόθεση για την επιβολή των αντικοινωνικών σχεδίων κράτους και αφεντικών και για την εγκαθίδρυση ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης για ολόκληρη την κοινωνία.

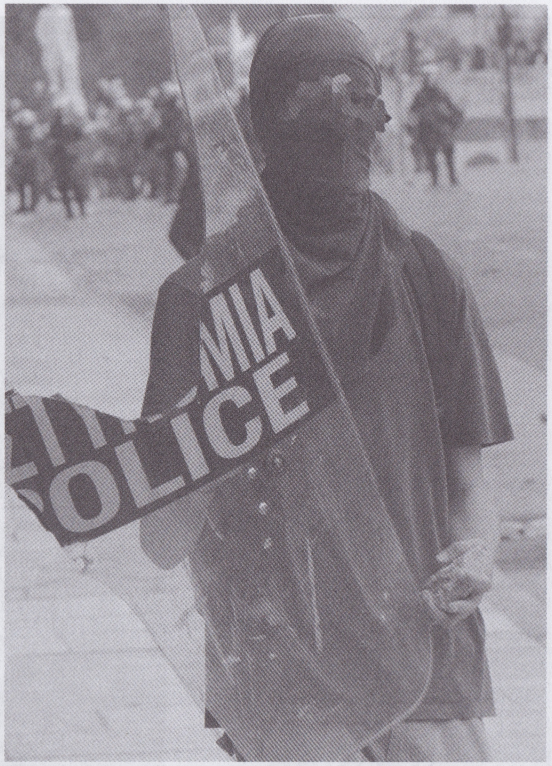
Απέναντι στους σχεδιασμούς του χρεωκοπημένου πολιτικού και οικονομικού συστήματος, απέναντι στους διαμεσολαβητικούς και χειραγωγικούς μηχανισμούς που επιχειρούν να επιβάλουν ένα κλίμα κοινωνικής συναίνεσης και ταξικής ειρήνης, απέναντι στους πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των καταπιεσμένων που προωθεί ο λόγος της εξουσίας, να αντιτάξουμε την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη, να αυτοοργανώσουμε, να συλλογικοποιήσουμε και να ριζοσπαστικοποιήσουμε τους αγώνες μας σε κάθε μέτωπο, να ζωντανέψουμε ξανά τον εφιάλτη του κράτους και των αφεντικών, την κοινωνική και ταξική εξέγερση, να συντρίψουμε τον κόσμο της υποταγής, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΡΑ!
ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ

Για μια κοινωνία αταξική, κοινοκτημοσύνης και ελευθερίας
Για τον κομμουνισμό και την αναρχία

Αναρχική Συλλογικότητα "Κύκλος της Φωτιάς", Μάης 2010

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Η πανελλαδική απεργία της 5ης Μάη ενάντια στη επιβολή των σκληρότερων οικονομικών αντικοινωνικών μέτρων των τελευταίων δεκαετιών αποτέλεσε σημείο εκδήλωσης μιας μαχητικής κοινωνικής και ταξικής αμφισβήτησης ολόκληρου του χρεοκοπημένου πολιτικοοικονομικού συστήματος. Ήταν μια ημέρα μαζικής εκδήλωσης της συσσωρευμένης λαϊκής οργής κι αγανάκτησης που όλο και περισσότερο απειλεί να εκραγεί, συγκλονίζοντας όχι μόνον αυτή τη χώρα αλλά ακόμη και την Ευρώπη ολόκληρη, περνώντας πάνω από τα σύνορα των κυρίαρχων. Ειδικότερα στην Αθήνα, η πορεία εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών της 5ης Μάη, προχωρώντας μέσα από τους ανοιχτούς δρόμους του αγώνα και τα ρήγματα που προκάλεσε στο φαινομενικά παντοδύναμο καθεστώς η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κινήθηκε προς το κοινοβούλιο και συγκρούστηκε επανειλημμένα με τα σώματα των πραιτοριανών απειλώντας να εισβάλει σε αυτό κατά κύματα.

Εμείς ως αναρχικοί, εργαζόμενοι, άνεργοι και νεολαίοι, επιλέξαμε, σε συνέχεια των προηγούμενων κινήσεών μας και των μακρόχρονων αγώνων μας, να συμμετέχουμε στη μεγάλη απεργιακή πορεία της 5ης Μάη μέσα από τα δικά μας διακριτά πολιτικά μπλοκ, συνεισφέροντας από την πλευρά μας στον ευρύτερο κοινωνικό και ταξικό αγώνα.

Κανείς δεν γνωρίζει πόσα περισσότερα θα μπορούσαμε να καταφέρουμε οι χιλιάδες των διαδηλωτών εκείνη τη μέρα στους δρόμους της Αθήνας αν ένα τραγικό γεγονός δεν λειτουργούσε διαλυτικά και καταστροφικά για τον αγώνα, αποτελώντας ταυτόχρονα ένα απρόσμενο δώρο για τα επιτελεία της κρατικής καταστολής και τα φερέφωνά τους. Έτσι ώστε να κατασυκοφαντήσουν τον αγώνα και να επιτείνουν την κατασταλτική επίθεση στους δρόμους, ανασυγκροτώντας τις δυνάμεις τους και την επίπλαστη συναίνεση γύρω τους.

Ήταν το γεγονός της δολοφονίας τριών τραπεζοϋπαλλήλων εξαιτίας του εμπρησμού της τράπεζας Marfin στην οδό Σταδίου. Ένα φρικαλέο γεγονός που ήρθε σαν κατάληξη μιας κούρσας εμπρηστικών επιθέσεων που έγιναν από άγνωστα άτομα που κινούνταν αποξενωμένα, εχθρικά και χρηστικά προς την πορεία, και χτυπούσαν στο πλάι της αδιαφορώντας για το αν από τις πράξεις τους κινδύνευαν άδικα ανθρώπινες ζωές.

Σίγουρα, ο πρώτος και κύριος υπεύθυνος για το γεγονός αυτό, όπως και για πλήθος καθημερινά εγκλήματα, είναι το ίδιο το Κράτος το οποίο με την επίθεσή του στην κοινωνία διαμορφώνει όλο και περισσότερο τις συνθήκες ενός είδους κανιβαλικού πολέμου όλων εναντίον όλων, μέσα στις οποίες μπορεί τελικά να συμβεί οτιδήποτε, ακόμη και το αδιανόητο.

ο ιδιοκτήτης της Τράπεζας εξανάγκασε τους υπαλλήλους του να εργάζονται μέσα σε αυτό με κλειδωμένη την πόρτα, και με το ότι δεν υπήρχαν τα απαραίτητα μέσα πυρασφάλειας και διαφυγής σε περίπτωση κινδύνου. Ωστόσο, είναι δεδομένο ότι ο Βγενόπουλος ανήκει στην τάξη των καπιταλιστών, εξ ορισμού στυγνών εκμεταλλευτών και δολοφόνων, και οι δικές του δεδομένες ευθύνες δεν αποτελούν δικαιολογία για εκείνους που οι πράξεις τους οδήγησαν στο θάνατο των τριών εργαζομένων. Ούτε και ο ισχυρισμός ότι εργάζονταν την ημέρα της απεργίας αποτελεί κανενός είδους δικαιολογία για τον άδικο χαμό τους μιας και αυτό δεν ήταν υπόθεση οποιουδήποτε αυτόκλητου αλλά των ίδιων των συναδέλφων τους και των τυχόν απεργιακών φρουρών, κι οπωσδήποτε η απάντηση σε κάθε περίπτωση ακούσιας ή εκούσιας απεργοσπασίας δεν θα μπορούσε να είναι αυτό που συνέβη.

Η ευθύνη βέβαια για την τριπλή δολοφονία στη Marfin δεν ανήκει στο πλήθος των αγωνιζόμενων ανθρώπων, κι ανάμεσά τους στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές αγωνιστές, που πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας στις 5 Μάη κι αντιμετώπισαν με εκδηλώσεις μαζικής ανυπακοής και κοινωνικής αντιβίας την κρατική καταστολή.

Η δολοφονία στη Marfin ήρθε σαν έσχατο αποτέλεσμα μιας άλογης, άσκοπης κι άχρηστης βίας που προτάσσεται από μια αυτιστική, απολίτικη και αντικοινωνική αντίληψη που παρασιτεί στο αναρχικό - αντιεξουσιαστικό κίνημα απομυζώντας το και διασύροντάς το, οδηγώντας το στη διάλυση, την εγκληματοποίηση και την κοινωνική απομόνωση. Μια αντίληψη ελιτίστικη, εχθρική κι ανταγωνιστική τόσο προς την κοινωνία που αντιστέκεται όσο και προς τους αναρχικούς αγωνιστές, της οποίας η κενότητα καλύπτεται με τα ιδεολογικά ράκη ενός ατομικίστικου χαοτικο-μηδενιστικού κομφούζιου που σε τελική ανάλυση έχει εσωτερικεύσει "αξίες" και νοοτροπίες του κόσμου της Κυριαρχίας.

Ασφαλώς το αποτρόπαιο γεγονός πάγωσε το πλήθος των διαδηλωτών κι άδειασε τους δρόμους του αγώνα στην πιο κρίσιμη στιγμή εκδήλωσης της αντιστεκόμενης κοινωνίας, και το λαβωμένο καθεστώς πήρε παράταση χρόνου για να αναλάβει και να ανασυγκροτήσει όσο μπορεί τις δυνάμεις του. Ταυτόχρονα δόθηκε στα φερέφωνα του καθεστώτος το έναυσμα για μια φρενήρη νεκροσυλία και μια καπηλεία του γεγονότος μέσω των ΜΜΕ, ενώ εκδηλώθηκε μια γενικευμένη ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, και ειδικά στους αναρχικούς που επιχειρείται να χρεωθούν καταστάσεις που δεν τους αντιστοιχούν.

άλλοι διαδηλωτές, παρότι δέχτηκαν απειλές ακόμα και χτυπήματα, προσπάθησαν στο μέτρο των δυνατοτήτων τους να παρεμποδίσουν άστοχες επιθέσεις όπως και να σβήσουν φωτιές εκεί όπου απειλούνταν ζωές.

Όσο και να το επιδιώκουν ορισμένοι, δεν θα επωμιστούμε συλλογικές ευθύνες για καταστάσεις ξένες προς εμάς, που υπονομεύουν και διαβρώνουν τον αγώνα μας και μας ακυρώνουν ως αναρχικούς, ούτε θα σιωπήσουμε αποκρύβοντας την κάθετη αντίθεσή μας σε αυτές. Η δική μας πολιτική ευθύνη βρίσκεται στο ότι παρόλη την αντίθεσή μας δεν μπορέσαμε να τις αντιμετωπίσουμε και να τις απομονώσουμε πολιτικά όσο αποτελεσματικά θα έπρεπε, και στο ότι πρέπει να διαμορφώσουμε τους όρους για να το κάνουμε στο εξής. Και γι' αυτό ο καθένας και η καθεμιά μας καλείται σήμερα να πάρει μια καθαρή θέση, δεδομένου ότι το τραγικό γεγονός στη Marfin σηματοδοτεί μια οριακή στιγμή και μια καμπή στον αγώνα μας.

Είναι τέλος ευθύνη μας να αποκρούσουμε συλλογικά κι αλληλέγγυα την συκοφαντική επίθεση που δεχόμαστε από το κράτος και τα φερέφωνά του, και να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε με όρους πολιτικούς και κινηματικούς μέσα στην κοινωνία, μαζί με τα αντιστεκόμενα κομμάτια της.

Ως αναρχικοί έχουμε μια μακρόχρονη, αλληλέγγυα και πολύμορφη δράση μέσα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, πάντα στο πλευρό των εργαζόμενων, των νεολαίων, των μεταναστών και προσφύγων, και άλλων καταπιεζόμενων κι αντιστεκόμενων ανθρώπων,

συγκλονίζοντας όχι μόνον αυτή τη χώρα αλλά ακόμη και την Ευρώπη ολόκληρη, περνώντας πάνω από τα σύνορα των κυρίαρχων. Ειδικότερα στην Αθήνα, η πορεία εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών της 5ης Μάη, προχωρώντας μέσα από τους ανοιχτούς δρόμους του αγώνα και τα ρήγματα που προκάλεσε στο φαινομενικά παντοδύναμο καθεστώς η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κινήθηκε προς το κοινοβούλιο και συγκρούστηκε επανειλημμένα με τα σώματα των πραιτοριανών απειλώντας να εισβάλει σε αυτό κατά κύματα.

Εμείς ως αναρχικοί, εργαζόμενοι, άνεργοι και νεολαίοι, επιλέξαμε, σε συνέχεια των προηγούμενων κινήσεών μας και των μακρόχρονων αγώνων μας, να συμμετέχουμε στη μεγάλη απεργιακή πορεία της 5ης Μάη μέσα από τα δικά μας διακριτά πολιτικά μπλοκ, συνεισφέροντας από την πλευρά μας στον ευρύτερο κοινωνικό και ταξικό αγώνα.

Κανείς δεν γνωρίζει πόσα περισσότερα θα μπορούσαμε να καταφέρουμε οι χιλιάδες των διαδηλωτών εκείνη τη μέρα στους δρόμους της Αθήνας αν ένα τραγικό γεγονός δεν λειτουργούσε διαλυτικά και καταστροφικά για τον αγώνα, αποτελώντας ταυτόχρονα ένα απρόσμενο δώρο για τα επιτελεία της κρατικής καταστολής και τα φερέφωνά τους. Έτσι ώστε να κατασυκοφαντήσουν τον αγώνα και να επιτείνουν την κατασταλτική επίθεση στους δρόμους, ανασυγκροτώντας τις δυνάμεις τους και την επίπλαστη συναίνεση γύρω τους.

Ήταν το γεγονός της δολοφονίας τριών τραπεζοϋπαλλήλων εξαιτίας του εμπρησμού της τράπεζας Marfin στην οδό Σταδίου. Ένα φρικαλέο γεγονός που ήρθε σαν κατάληξη μιας κούρσας εμπρηστικών επιθέσεων που έγιναν από άγνωστα άτομα που κινούνταν αποξενωμένα, εχθρικά και χρηστικά προς την πορεία, και χτυπούσαν στο πλάι της αδιαφορώντας για το αν από τις πράξεις τους κινδύνευαν άδικα ανθρώπινες ζωές.

Σίγουρα, ο πρώτος και κύριος υπεύθυνος για το γεγονός αυτό, όπως και για πλήθος καθημερινά εγκλήματα, είναι το ίδιο το Κράτος το οποίο με την επίθεσή του στην κοινωνία διαμορφώνει όλο και περισσότερο τις συνθήκες ενός είδους κανιβαλικού πολέμου όλων εναντίον όλων, μέσα στις οποίες μπορεί τελικά να συμβεί οτιδήποτε, ακόμη και το αδιανόητο.

Και ασφαλώς, η τραγική κατάληξη του εμπρησμού στο κτήριο της Marfin στο οποίο εγκλωβίστηκαν τα τρία θύματα και άλλοι άνθρωποι έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με το ότι την ημέρα της πανελλαδικής απεργίας τους που οι πράξεις τους οδήγησαν στο θάνατο των τριών εργαζομένων. Ούτε και ο ισχυρισμός ότι εργάζονταν την ημέρα της απεργίας αποτελεί κανενός είδους δικαιολογία για τον άδικο χαμό τους μιας και αυτό δεν ήταν υπόθεση οποιουδήποτε αυτόκλητου αλλά των ίδιων των συναδέλφων τους και των τυχόν απεργιακών φρουρών, κι οπωσδήποτε η απάντηση σε κάθε περίπτωση ακούσιας ή εκούσιας απεργοσπασίας δεν θα μπορούσε να είναι αυτό που συνέβη.

Η ευθύνη βέβαια για την τριπλή δολοφονία στη Marfin δεν ανήκει στο πλήθος των αγωνιζόμενων ανθρώπων, κι ανάμεσά τους στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές αγωνιστές, που πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας στις 5 Μάη κι αντιμετώπισαν με εκδηλώσεις μαζικής ανυπακοής και κοινωνικής αντιβίας την κρατική καταστολή.

Η δολοφονία στη Marfin ήρθε σαν έσχατο αποτέλεσμα μιας άλογης, άσκοπης κι άχρηστης βίας που προτάσσεται από μια αυτιστική, απολίτικη και αντικοινωνική αντίληψη που παρασιτεί στο αναρχικό - αντιεξουσιαστικό κίνημα απομυζώντας το και διασύροντάς το, οδηγώντας το στη διάλυση, την εγκληματοποίηση και την κοινωνική απομόνωση. Μια αντίληψη ελιτίστικη, εχθρική κι ανταγωνιστική τόσο προς την κοινωνία που αντιστέκεται όσο και προς τους αναρχικούς αγωνιστές, της οποίας η κενότητα καλύπτεται με τα ιδεολογικά ράκη ενός ατομικίστικου χαοτικο-μηδενιστικού κομφούζιου που σε τελική ανάλυση έχει εσωτερικεύσει "αξίες" και νοοτροπίες του κόσμου της Κυριαρχίας.

Ασφαλώς το αποτρόπαιο γεγονός πάγωσε το πλήθος των διαδηλωτών κι άδειασε τους δρόμους του αγώνα στην πιο κρίσιμη στιγμή εκδήλωσης της αντιστεκόμενης κοινωνίας, και το λαβωμένο καθεστώς πήρε παράταση χρόνου για να αναλάβει και να ανασυγκροτήσει όσο μπορεί τις δυνάμεις του. Ταυτόχρονα δόθηκε στα φερέφωνα του καθεστώτος το έναυσμα για μια φρενήρη νεκροσυλία και μια καπηλεία του γεγονότος μέσω των ΜΜΕ, ενώ εκδηλώθηκε μια γενικευμένη ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, και ειδικά στους αναρχικούς που επιχειρείται να χρεωθούν καταστάσεις που δεν τους αντιστοιχούν.

Οι αναρχικοί προφανώς και δεν έχουν σχέση μ' αυτό που έγινε στη Marfin και δεν θα μπορούσαν να κάνουν μια τέτοια ενέργεια αδιαφορώντας για ανθρώπινες ζωές. Και είναι γεγονός ότι αναρχικοί σύντροφοι κι

άλλοι διαδηλωτές, παρότι δέχτηκαν απειλές ακόμα και χτυπήματα, προσπάθησαν στο μέτρο των δυνατοτήτων τους να παρεμποδίσουν άστοχες επιθέσεις όπως και να σβήσουν φωτιές εκεί όπου απειλούνταν ζωές.

Όσο και να το επιδιώκουν ορισμένοι, δεν θα επωμιστούμε συλλογικές ευθύνες για καταστάσεις ξένες προς εμάς, που υπονομεύουν και διαβρώνουν τον αγώνα μας και μας ακυρώνουν ως αναρχικούς, ούτε θα σιωπήσουμε αποκρύβοντας την κάθετη αντίθεσή μας σε αυτές. Η δική μας πολιτική ευθύνη βρίσκεται στο ότι παρόλη την αντίθεσή μας δεν μπορέσαμε να τις αντιμετωπίσουμε και να τις απομονώσουμε πολιτικά όσο αποτελεσματικά θα έπρεπε, και στο ότι πρέπει να διαμορφώσουμε τους όρους για να το κάνουμε στο εξής. Και γι' αυτό ο καθένας και η καθεμιά μας καλείται σήμερα να πάρει μια καθαρή θέση, δεδομένου ότι το τραγικό γεγονός στη Marfin σηματοδοτεί μια οριακή στιγμή και μια καμπή στον αγώνα μας.

Είναι τέλος ευθύνη μας να αποκρούσουμε συλλογικά κι αλληλέγγυα την συκοφαντική επίθεση που δεχόμαστε από το κράτος και τα φερέφωνά του, και να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε με όρους πολιτικούς και κινηματικούς μέσα στην κοινωνία, μαζί με τα αντιστεκόμενα κομμάτια της.

Ως αναρχικοί έχουμε μια μακρόχρονη, αλληλέγγυα και πολύμορφη δράση μέσα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, πάντα στο πλευρό των εργαζόμενων, των νεολαίων, των μεταναστών και προσφύγων, και άλλων καταπιεζόμενων κι αντιστεκόμενων ανθρώπων, και σε καμιά περίπτωση δεν θα σταματήσουμε να το κάνουμε.

Δεν θα ανεχθούμε τη σπίλωση του αγώνα μας που είναι αγώνας για τη ζωή, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια ενάντια στο θάνατο, την υποδούλωση και τον εξευτελισμό του ανθρώπου και της κοινωνίας. Αγώνας ενάντια στην ανισότητα, την ιεραρχία και την αδικία, ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Δεν ξεχνάμε τους 3 νεκρούς εργαζόμενους.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Καμιά ειρήνη με τα αφεντικά - Τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά.

Ο αγώνας συνεχίζεται... για την κοινωνική επα-

νη τη μέρα στους δρόμους της Αθήνας αν ένα τραγικό γεγονός δεν λειτουργούσε διαλυτικά και καταστροφικά για τον αγώνα, αποτελώντας ταυτόχρονα ένα απρόσμενο δώρο για τα επιτελεία της κρατικής καταστολής και τα φερέφωνά τους. Έτσι ώστε να κατασυκοφαντήσουν τον αγώνα και να επιτείνουν την κατασταλτική επίθεση στους δρόμους, ανασυγκροτώντας τις δυνάμεις τους και την επίπλαστη συναίνεση γύρω τους.

Ήταν το γεγονός της δολοφονίας τριών τραπεζοϋπαλλήλων εξαιτίας του εμπρησμού της τράπεζας Marfin στην οδό Σταδίου. Ένα φρικαλέο γεγονός που ήρθε σαν κατάληξη μιας κούρσας εμπρηστικών επιθέσεων που έγιναν από άγνωστα άτομα που κινούνταν αποξενωμένα, εχθρικά και χρηστικά προς την πορεία, και χτυπούσαν στο πλάι της αδιαφορώντας για το αν από τις πράξεις τους κινδύνευαν άδικα ανθρώπινες ζωές.

Σίγουρα, ο πρώτος και κύριος υπεύθυνος για το γεγονός αυτό, όπως και για πλήθος καθημερινά εγκλήματα, είναι το ίδιο το Κράτος το οποίο με την επίθεσή του στην κοινωνία διαμορφώνει όλο και περισσότερο τις συνθήκες ενός είδους κανιβαλικού πολέμου όλων εναντίον όλων, μέσα στις οποίες μπορεί τελικά να συμβεί οτιδήποτε, ακόμη και το αδιανόητο.

Και ασφαλώς, η τραγική κατάληξη του εμπρησμού στο κτήριο της Marfin στο οποίο εγκλωβίστηκαν τα τρία θύματα και άλλοι άνθρωποι έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με το ότι την ημέρα της πανελλαδικής απεργίας κή αντίληψη που παρασιτεί στο αναρχικό - αντιεξουσιαστικό κίνημα απομυζώντας το και διασύροντάς το, οδηγώντας το στη διάλυση, την εγκληματοποίηση και την κοινωνική απομόνωση. Μια αντίληψη ελιτίστικη, εχθρική κι ανταγωνιστική τόσο προς την κοινωνία που αντιστέκεται όσο και προς τους αναρχικούς αγωνιστές, της οποίας η κενότητα καλύπτεται με τα ιδεολογικά ράκη ενός ατομικίστικου χαοτικο-μηδενιστικού κομφούζιου που σε τελική ανάλυση έχει εσωτερικεύσει "αξίες" και νοοτροπίες του κόσμου της Κυριαρχίας.

Ασφαλώς το αποτρόπαιο γεγονός πάγωσε το πλήθος των διαδηλωτών κι άδειασε τους δρόμους του αγώνα στην πιο κρίσιμη στιγμή εκδήλωσης της αντιστεκόμενης κοινωνίας, και το λαβωμένο καθεστώς πήρε παράταση χρόνου για να αναλάβει και να ανασυγκροτήσει όσο μπορεί τις δυνάμεις του. Ταυτόχρονα δόθηκε στα φερέφωνα του καθεστώτος το έναυσμα για μια φρενήρη νεκροσυλία και μια καπηλεία του γεγονότος μέσω των ΜΜΕ, ενώ εκδηλώθηκε μια γενικευμένη ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, και ειδικά στους αναρχικούς που επιχειρείται να χρεωθούν καταστάσεις που δεν τους αντιστοιχούν.

Οι αναρχικοί προφανώς και δεν έχουν σχέση μ' αυτό που έγινε στη Marfin και δεν θα μπορούσαν να κάνουν μια τέτοια ενέργεια αδιαφορώντας για ανθρώπινες ζωές. Και είναι γεγονός ότι αναρχικοί σύντροφοι κι στούμε συλλογικές ευθύνες για καταστάσεις ξένες προς εμάς, που υπονομεύουν και διαβρώνουν τον αγώνα μας και μας ακυρώνουν ως αναρχικούς, ούτε θα σιωπήσουμε αποκρύβοντας την κάθετη αντίθεσή μας σε αυτές. Η δική μας πολιτική ευθύνη βρίσκεται στο ότι παρόλη την αντίθεσή μας δεν μπορέσαμε να τις αντιμετωπίσουμε και να τις απομονώσουμε πολιτικά όσο αποτελεσματικά θα έπρεπε, και στο ότι πρέπει να διαμορφώσουμε τους όρους για να το κάνουμε στο εξής. Και γι' αυτό ο καθένας και η καθεμιά μας καλείται σήμερα να πάρει μια καθαρή θέση, δεδομένου ότι το τραγικό γεγονός στη Marfin σηματοδοτεί μια οριακή στιγμή και μια καμπή στον αγώνα μας.

Είναι τέλος ευθύνη μας να αποκρούσουμε συλλογικά κι αλληλέγγυα την συκοφαντική επίθεση που δεχόμαστε από το κράτος και τα φερέφωνά του, και να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε με όρους πολιτικούς και κινηματικούς μέσα στην κοινωνία, μαζί με τα αντιστεκόμενα κομμάτια της.

Ως αναρχικοί έχουμε μια μακρόχρονη, αλληλέγγυα και πολύμορφη δράση μέσα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, πάντα στο πλευρό των εργαζόμενων, των νεολαίων, των μεταναστών και προσφύγων, και άλλων καταπιεζόμενων κι αντιστεκόμενων ανθρώπων, και σε καμιά περίπτωση δεν θα σταματήσουμε να το κάνουμε.

Δεν θα ανεχθούμε τη σπίλωση του αγώνα μας που είναι αγώνας για τη ζωή, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια ενάντια στο θάνατο, την υποδούλωση και τον εξευτελισμό του ανθρώπου και της κοινωνίας. Αγώνας ενάντια στην ανισότητα, την ιεραρχία και την αδικία, ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Δεν ξεχνάμε τους 3 νεκρούς εργαζόμενους.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Καμιά ειρήνη με τα αφεντικά - Τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά.

Ο αγώνας συνεχίζεται... για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον κομμουνισμό.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους αγωνιστές και στις αγωνίστριες που χτυπήθηκαν και συνελήφθησαν από την αστυνομία στις 5 Μάη και στεκόμαστε στο πλευρό της Κατάληψης Ζαΐμη 11 στα Εξάρχεια που εκκενώθηκε βίαια μετά από αστυνομική επίθεση κατά την οποία συνελήφθησαν έντεκα σύντροφοι και συντρόφισσες.

Αναρχική συλλογικότητα Κύκλος της Φωτιάς, Αναρχικό δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ 10/5/2010

Ενάντια στην τρομοκρατία Κράτους, ΜΜΕ και αφεντικών

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Λευτεριά στους 6 αγωνιστές Κ. Γουρνά, Π. Ρούπα, Ν. Μαζιώτη, Χ. Κορτέση, Β. Σταθόπουλο και Σ. Νικητόπουλο που διώκονται για την υπόθεση του "Επαναστατικού Αγώνα"

Μαύρη Σημαία

ΤΙΜΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ ΦΟΥΝΤΑ

"Μετά τη σύλληψη των "αιμοδιψών τρομοκρατών" ο ελληνικός λαός θα συνειδητοποιήσει βέβαια πως τίποτα δεν έχει αλλάξει στις συνθήκες διαβίωσής του. Αν ο λαός πριν τρεφότανε με τα ψίχουλα που περίσσευαν από το πλουσιοπάροχο γεύμα του σιναφιού των καπιταλιστών, πολύ γρήγορα θα καταλάβει πως πλέον δεν του δίνονται ούτε καν αυτά τα ψίχουλα. Σε μια τέτοια περίοδο οικονομικής ύφεσης και κοινωνικής απόγνωσης, οι άνθρωποι μπορούν να προβούν σε ενέργειες που πριν ούτε καν φανταζόμαστε. Μια πρώτη γεύση του τι θα επακολουθήσει στα χρόνια λιτότητας που έρχονται

συντρόφους, να τους εγκαταλείπω, να τους καταγγέλλω και να τους αποκηρύσσω μπροστά στους διώκτες μου για να την γλιτώσω. Εγώ στην ζωή μου έμαθα να κρατάω ψηλά το κεφάλι, να είμαι περήφανος άνθρωπος και να μην σέρνομαι ακόμα και αν αυτό έχει κόστος. Αν κάποιοι έμαθαν να ζουν έτσι, πραγματικά ντρέπομαι για λογαριασμό τους.

Σε αυτή τη χρονική συγκυρία όπου το χρεοκοπημένο ελληνικό κράτος με την ομπρέλα του ΔΝΤ επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να καταστείλει κάθε ανατρεπτικό εγχείρημα φοβούμενο τα "δεκεμβριανά" που θα έρθουν, είναι καθήκον μας να πα-

τικός χώρος του οποίου ο λόγος και η δράση υπάρχει και αλληλεπιδρά στην κοινωνία όπως φάνηκε στο εξεγερτικό ξέσπασμα τον Δεκέμβρη του 2008, η αλήθεια είναι πως είμαστε ένας πολιτικός χώρος που αντιστέκεται στο διαρκές έγκλημα των εργατικών ατυχημάτων, των ανθρωποθυσιών δηλαδή στο βωμό του κέρδους των καπιταλιστών, αντιστέκεται στο διαρκές έγκλημα των φυλακών με τους σχεδόν 400 νεκρούς την τελευταία 10ετία, που στέκεται αλληλέγγυος στους μετανάστες που δολοφονούνται καθημερινά στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα της χώρας, που βασανίζονται και εξευτελίζονται στα Α.Τ. αλλά και στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης (π.χ. Παγανή και αλλού), στέκεται αλληλέγγυος στους πολιτικούς κρατούμενους, αντιστέκεται στην καταστροφή του περιβάλλοντος και συμμετέχει σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες. Είμαστε ένας χώρος που δεν αναγνωρίζει στο κράτος το μονοπώλιο της βίας και προσπαθεί στο μέτρο των δυνάμεών του να μπει κοινωνικό ανάχωμα στις διαρκείς επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου, προτάσσοντας την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, την ανιδιοτέλεια".

Σαράντος Νικητόπουλος

"Τρομοκρατία είναι να μην έχεις τα βασικά για να επιβιώσεις, να σου παίρνουν το μισθό και τη σύνταξη, να σου κατάσχει η τράπεζα το σπίτι, να ζεις μέσα στη μόλυνση που σκοτώνει. Τρομοκρατία είναι να ζεις καθημερινά υπό το καθεστώς του φόβου για την επιβίωση.

Για τα περισσότερα τμήματα της κοινωνίας, τρομοκράτες και εγκληματίες είναι αυτοί που κυβερνούν, είναι οι καθεστωτικοί πολιτικοί, είναι οι πλούσιοι, οι προνομιούχες κάστες που εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους και που ευημερούν συμμετέχοντας στην οικονομική και πολιτική εξουσία. Εχθροί της κοινωνίας είναι αυτοί που, αφού έκλεβαν και πλούτιζαν για χρόνια εις βάρος της, εκμεταλλευόμενοι ένα βάρβαρο και κατάφωρα άδικο σύστημα, τώρα που αυτό διανύει τη μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία του, απαιτούν από αυτήν όλο και μεγαλύτερες θυσίες, απαιτούν από όλους μας να παραδώσουμε οικειοθελώς όλο το αίμα μας για να συντηρηθεί στη ζωή το σάπιο σώμα του καθεστώτος. (…)

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον πρωτόγνωρης τρομοκρατικής επίθεσης από κράτος και κεφάλαιο και ενώ η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας βιώνει ένα ασύλληπτο μέχρι χθες καθεστώς τρόμου και ανασφάλειας, είναι πραγματικά γελοίο να ισχυρίζονται οι εξουσιαστές ότι οι συλλήψεις μας αφορούν στην αντιμετώπιση μιας κοινωνικής απειλής και ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ως σκοπό "να εκφοβίσει σοβαρά τον πληθυσμό" όπως αναφέρεται στο κατηγορητήριο.

Η μακροχρόνια και συνεπής πολιτική παρουσία του Επαναστατικού Αγώνα είμαστε βέβαιοι πως όχι μόνο δεν γίνεται αντιληπτή από τους περισσότερους ως "απειλή για την κοινωνία", αλλά ως μια πολιτική παρουσία δίπλα στους καταπιεσμένους και πάντα ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ. Δίπλα σε αυτούς που ζουν υπό το ζυγό της εξουσίας και απέναντι σε αυτούς που την ασκούν.

Παρά την ιδεολογική αντεπίθεση που έχει εξαπολύσει το κράτος και τα Μ.Μ.Ε. εναντίον μας, είναι κατανοητό από την πλειοψηφία του πληθυσμού πως ο πόλεμος εναντίον μας είναι πόλεμος εναντίον όσων θέλουν ν' αντισταθούν δυναμικά στις επιλογές τους, είναι ένα μέσο εκφοβισμού και τρομοκράτησης γι' αυτούς που σκέφτονται να σηκώσουν το ανάστημά τους ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές της εξουσίας".

Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης, Κώστας Γουρνάς

Λευτεριά στους 6 αγωνιστές Κ. Γουρνά, Π. Ρούπα, Ν. Μαζιώτη, Χ. Κορτέση, Β. Σταθόπουλο και Σ. Νικητόπουλο που διώκονται για την υπόθεση του "Επαναστατικού Αγώνα"

ΤΙΜΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ ΦΟΥΝΤΑ

λίζονται στα Α.Τ. αλλά και στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης (π.χ. Παγανή και αλλού), στέκεται αλληλέγγυος στους πολιτικούς κρατούμενους, αντιστέκεται στην καταστροφή του περιβάλλοντος και συμμετέχει σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες. Είμαστε ένας χώρος που δεν αναγνωρίζει στο κράτος το μονοπώλιο της βίας και προσπαθεί στο μέτρο των δυνάμεών του να μπει κοινωνικό ανάχωμα στις διαρκείς επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου, προτάσσοντας την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, την ανιδιοτέλεια".

Σαράντος Νικητόπουλος

"Τρομοκρατία είναι να μην έχεις τα βασικά για να επιβιώσεις, να σου παίρνουν το μισθό και τη σύνταξη, να σου κατάσχει η τράπεζα το σπίτι, να ζεις μέσα στη μόλυνση που σκοτώνει. Τρομοκρατία είναι να ζεις καθημερινά υπό το καθεστώς του φόβου για την επιβίωση.

Για τα περισσότερα τμήματα της κοινωνίας, τρομοκράτες και εγκληματίες είναι αυτοί που κυβερνούν, είναι οι καθεστωτικοί πολιτικοί, είναι οι πλούσιοι, οι προνομιούχες κάστες που εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους και που ευημερούν συμμετέχοντας στην οικονομική και πολιτική εξουσία. Εχθροί της κοινωνίας είναι

και ανασφάλειας, είναι πραγματικά γελοίο να ισχυρίζονται οι εξουσιαστές ότι οι συλλήψεις μας αφορούν στην αντιμετώπιση μιας κοινωνικής απειλής και ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ως σκοπό "να εκφοβίσει σοβαρά τον πληθυσμό" όπως αναφέρεται στο κατηγορητήριο.

Η μακροχρόνια και συνεπής πολιτική παρουσία του Επαναστατικού Αγώνα είμαστε βέβαιοι πως όχι μόνο δεν γίνεται αντιληπτή από τους περισσότερους ως "απειλή για την κοινωνία", αλλά ως μια πολιτική παρουσία δίπλα στους καταπιεσμένους και πάντα ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ. Δίπλα σε αυτούς που ζουν υπό το ζυγό της εξουσίας και απέναντι σε αυτούς που την ασκούν.

Παρά την ιδεολογική αντεπίθεση που έχει εξαπολύσει το κράτος και τα Μ.Μ.Ε. εναντίον μας, είναι κατανοητό από την πλειοψηφία του πληθυσμού πως ο πόλεμος εναντίον μας είναι πόλεμος εναντίον όσων θέλουν ν' αντισταθούν δυναμικά στις επιλογές τους, είναι ένα μέσο εκφοβισμού και τρομοκράτησης γι' αυτούς που σκέφτονται να σηκώσουν το ανάστημά τους ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές της εξουσίας".

Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης, Κώστας Γουρνάς

"Μετά τη σύλληψη των "αιμοδιψών τρομοκρατών" ο ελληνικός λαός θα συνειδητοποιήσει βέβαια πως τίποτα δεν έχει αλλάξει στις συνθήκες διαβίωσής του. Αν ο λαός πριν τρεφότανε με τα ψίχουλα που περίσσευαν από το πλουσιοπάροχο γεύμα του σιναφιού των καπιταλιστών, πολύ γρήγορα θα καταλάβει πως πλέον δεν του δίνονται ούτε καν αυτά τα ψίχουλα. Σε μια τέτοια περίοδο οικονομικής ύφεσης και κοινωνικής απόγνωσης, οι άνθρωποι μπορούν να προβούν σε ενέργειες που πριν ούτε καν φανταζόμαστε. Μια πρώτη γεύση του τι θα επακολουθήσει στα χρόνια λιτότητας που έρχονται πήραμε δύο χρόνια πριν με την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, την οποία ακολούθησε γενικευμένη εξέγερση σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Για άλλους η πρώτη γεύση ήταν πολύ γλυκιά και για άλλους σκέτη πίκρα...Η καταστολή σε μια τέτοια περίοδο θα δείξει το πραγματικό της πρόσωπο με πρωταρχικό σκοπό την εξουδετέρωση του ριζοσπαστικότερου κομματιού της κοινωνίας που δεν είναι άλλο από το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα, ως το μεγαλύτερο εσωτερικό εχθρό. (…)

Υπομονή και πείσμα για όσους επέλεξαν να ταξιδέψουν στη φουρτουνιασμένη θάλασσα της ιστορίας με προορισμό την κοινωνική επανάσταση".

συντρόφους, να τους εγκαταλείπω, να τους καταγγέλλω και να τους αποκηρύσσω μπροστά στους διώκτες μου για να την γλιτώσω. Εγώ στην ζωή μου έμαθα να κρατάω ψηλά το κεφάλι, να είμαι περήφανος άνθρωπος και να μην σέρνομαι ακόμα και αν αυτό έχει κόστος. Αν κάποιοι έμαθαν να ζουν έτσι, πραγματικά ντρέπομαι για λογαριασμό τους.

Σε αυτή τη χρονική συγκυρία όπου το χρεοκοπημένο ελληνικό κράτος με την ομπρέλα του ΔΝΤ επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να καταστείλει κάθε ανατρεπτικό εγχείρημα φοβούμενο τα "δεκεμβριανά" που θα έρθουν, είναι καθήκον μας να παλέψουμε για την ολική ανατροπή του.

Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι ενάντια στην αστυνόμευση και τον έλεγχο πάνω στις ζωές μας, για την καταστροφή των φυλακών. Για την κοινωνική επανάσταση και την ελευθερία. (…)"

Βαγγέλης Σταθόπουλος

"Από την πρώτη στιγμή αρνούμαι τις κατηγορίες, συνεπώς και τη συμμετοχή μου στην οργάνωση Ε.Α. Αυτό που δεν αρνούμαι και ουσιαστικά είναι αυτό που με οδήγησε στη δεινή θέση που βρίσκομαι σήμερα (σε μια υπόγεια φυλακή, σε καθεστώς σχεδόν απομόνωση και με οπτικό πεδίο το πολύ 20 μέτρων) είναι η

Μαύρη Σημαία

ΤΙΜΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ ΦΟΥΝΤΑ

"Μετά τη σύλληψη των "αιμοδιψών τρομοκρατών" ο ελληνικός λαός θα συνειδητοποιήσει βέβαια πως τίποτα δεν έχει αλλάξει στις συνθήκες διαβίωσής του. Αν ο λαός πριν τρεφότανε με τα ψίχουλα που περίσσευαν από το πλουσιοπάροχο γεύμα του σιναφιού των καπιταλιστών, πολύ γρήγορα θα καταλάβει πως πλέον δεν του δίνονται ούτε καν αυτά τα ψίχουλα. Σε μια τέτοια περίοδο οικονομικής ύφεσης και κοινωνικής απόγνωσης, οι άνθρωποι μπορούν να προβούν σε ενέργειες που πριν ούτε καν φανταζόμαστε. Μια πρώτη γεύση του τι θα επακολουθήσει στα χρόνια λιτότητας που έρχονται πήραμε δύο χρόνια πριν με την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, την οποία ακολούθησε γενικευμένη εξέγερση σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Για άλλους η πρώτη γεύση ήταν πολύ γλυκιά και για άλλους σκέτη πίκρα...Η καταστολή σε μια τέτοια περίοδο θα δείξει το πραγματικό της πρόσωπο με πρωταρχικό σκοπό την εξουδετέρωση του ριζοσπαστικότερου κομματιού της κοινωνίας που δεν είναι άλλο από το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα, ως το μεγαλύτερο εσωτερικό εχθρό. (...)

Υπομονή και πείσμα για όσους επέλεξαν να ταξιδέψουν στη φουρτουνιασμένη θάλασσα της ιστορίας με προορισμό την κοινωνική επανάσταση".

Χριστόφορος Κορτέσης

"(...) Η δήλωσή μου στην ανακρίτρια ότι "δεν αποκηρύσσω καμία μορφή πάλης ενάντια σε κράτος και εξουσία" είναι και ο μοναδικός λόγος που βρίσκομαι προφυλακισμένος και όχι βέβαια το σαθρό τους κατηγορητήριο. Αν περίμεναν από εμένα δηλώσεις νομιμοφροσύνης και μετάνοιας δεν υπολόγισαν καλά. Εγώ στην ζωή μου δεν έμαθα να σέρνομαι αριστερά και δεξιά σαν δηλωσίας, ρουφιάνος και καταδότης, δεν έμαθα να προδίνω φίλους και συντρόφους, να τους εγκαταλείπω, να τους καταγγέλλω και να τους αποκηρύσσω μπροστά στους διώκτες μου για να την γλιτώσω. Εγώ στην ζωή μου έμαθα να κρατάω ψηλά το κεφάλι, να είμαι περήφανος άνθρωπος και να μην σέρνομαι ακόμα και αν αυτό έχει κόστος. Αν κάποιοι έμαθαν να ζουν έτσι, πραγματικά ντρέπομαι για λογαριασμό τους.

Σε αυτή τη χρονική συγκυρία όπου το χρεοκοπημένο ελληνικό κράτος με την ομπρέλα του ΔΝΤ επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να καταστείλει κάθε ανατρεπτικό εγχείρημα φοβούμενο τα "δεκεμβριανά" που θα έρθουν, είναι καθήκον μας να παλέψουμε για την ολική ανατροπή του.

Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι ενάντια στην αστυνόμευση και τον έλεγχο πάνω στις ζωές μας, για την καταστροφή των φυλακών. Για την κοινωνική επανάσταση και την ελευθερία. (...)"

Βαγγέλης Σταθόπουλος

"Από την πρώτη στιγμή αρνούμαι τις κατηγορίες, συνεπώς και τη συμμετοχή στην οργάνωση Ε.Α. Αυτό που δεν αρνούμαι και ουσιαστικά είναι αυτό που με οδήγησε στη δεινή θέση που βρίσκομαι σήμερα (σε μια υπόγεια φυλακή, σε καθεστώς σχεδόν απομόνωσης και με οπτικό πεδίο το πολύ 20 μέτρων) είναι η μακροχρόνια ένταξή μου στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, η παρουσία μου σε όλο το φάσμα των δραστηριοτήτων του, καθώς και η συνεχής και θέλω να πιστεύω συνεπής συμμετοχή μου στους κοινωνικούς αγώνες των οποίων ο πολιτικός χώρος στον οποίο ανήκω αποτελεί ιστορικά αναπόσπαστο κομμάτι. Αυτό που δεν αρνούμαι είναι η συντροφική πολιτικά και φιλικά σχέση που διατηρούσα με το νεκρό αγωνιστή Λάμπρο Φούντα καθώς και με κάποιους εκ των συγκατηγορούμενών μου. (...)

Η αλήθεια είναι πως είμαστε ένας πολι-

το μισθό και τη σύνταξη, να σου κατάσχει η τράπεζα το σπίτι, να ζεις μέσα στη μόλυνση που σκοτώνει. Τρομοκρατία είναι να ζεις καθημερινά υπό το καθεστώς του φόβου για την επιβίωση.

Για τα περισσότερα τμήματα της κοινωνίας, τρομοκράτες και εγκληματίες είναι αυτοί που κυβερνούν, είναι οι καθεστωτικοί πολιτικοί, είναι οι πλούσιοι, οι προνομιούχες κάστες που εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους και που ευημερούν συμμετέχοντας στην οικονομική και πολιτική εξουσία. Εχθροί της κοινωνίας είναι

εναντίον μας, είναι κατανοητό από την πλειοψηφία του πληθυσμού πως ο πόλεμος εναντίον μας είναι πόλεμος εναντίον όσων θέλουν ν' αντισταθούν δυναμικά στις επιλογές τους, είναι ένα μέσο εκφοβισμού και τρομοκράτησης γι' αυτούς που σκέφτονται να σηκώσουν το ανάστημά τους ενάντια στις εγκληματικές πολιτικές της εξουσίας".

Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης, Κώστας Γουρνάς

"ΕΦΥΓΕ" Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗΣ

Απεβίωσε στις 15 Ιουνη 2010, από ανακοπή καρδιάς, ο Κώστας Σειρηνίδης, ένας εξαίρετος άνθρωπος και αγωνιστής που κόσμησε με την παρουσία του τη ζωή και τον αγώνα μας.

Ο Κώστας, πόντιος στην καταγωγή από τις Σέρρες, γεννήθηκε στη Νέα Ιωνία Βόλου το 1938. Έχασε τον πατέρα του στο αλβανικό μέτωπο στον πόλεμο του 1940 και μεγάλωσε ορφανός με τη μητέρα του. Μετά το Γυμνάσιο, το 1957, εισήχθη στη Σχολή Ευελπίδων απ' όπου αποφοίτησε το 1960. Είχε ευρύτατη μόρφωση, ήταν γαλλομαθής και ως στρατιωτικός σπούδασε παράλληλα κι αποφοίτησε από τη Νομική σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου.

Το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1967 τον βρήκε νεαρό υπολοχαγό αλλά ο Κώστας, δεν θα μπορούσε ποτέ να αποδεχτεί τη φασιστική χούντα. Το 1968, κι ενώ υπηρετούσε στην Κύπρο, έγινε μέλος του ΚΚΕ και εντάχθηκε στον αντιδικτατορικό αγώνα. Μαζί του και η σύντροφός του, κόρη κομμουνιστή, πολιτικού εξόριστου στη Μακρόνησο, με την οποία παντρεύτηκαν κρυφά από την υπηρεσία του.

Το Νοέμβριο του '73, ως διοικητής τάγματος στην Τρίπολη, προχώρησε στην κατάληψη του λόφου «Μάη-Θανασάκος» με αίτημα την καταδίκη των υπαίτιων για το μακελειό στο Πολυτεχνείο. Συνελήφθη και φυλακίστηκε στο Μπογιάτι όπου κρατήθηκε μέχρι την πτώση της δικτατορίας.

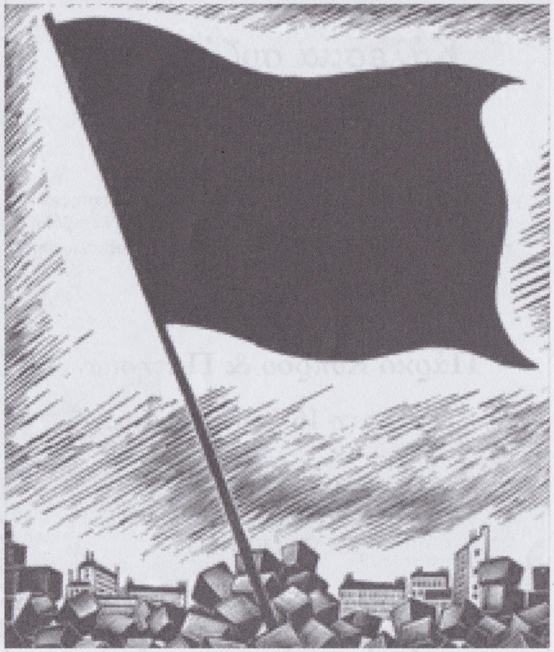
Με την πτώση της δικτατορίας επανήλθε στο στράτευμα, αλλά μετά την αποκάλυψη ότι ήταν ενεργό στέλεχος του ΚΚΕ, το 1978 οδηγήθηκε στο στρατοδικείο Θεσσαλονίκης με την κατηγορία της οργάνωσης στρατιωτικού κινήματος για την ανατροπή του καθεστώτος. Η δίκη του γνώρισε μεγάλη δημοσιότητα και του αποδόθηκαν οι χαρακτηρισμοί του «κόκκινου ταγματάρχη» και του «έλληνα Καρβάλιο». Αποτάχθηκε από το στρατό με το βαθμό του ταγματάρχη.

Σε όλη τη δεκαετία του 1980 δραστηριοποιήθηκε στο τμήμα Εξωτερικής Πολιτικής και Άμυνας του κόμματος στο οποίο ήταν επικεφαλής και εξέδωσε το πρώτο βιβλίο του «Η στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στην Ελλάδα» από τις εκδόσεις της «Σύγχρονης Εποχής». Το 1981 ήταν υποψήφιος βουλευτής του ΚΚΕ στο νομό Σερρών.

Το 1989 διαγράφηκε από το ΚΚΕ κι ακολουθώντας πιο ριζοσπαστικά μονοπάτια ήρθε σε επαφή με το αναρχικό κοινωνικό κίνημα κι εντάχθηκε ολόψυχα σε αυτό.

Δημιούργησε το Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών και εξέδωσε διάφορα βιβλία με θέμα την αναρχική θεωρία και πράξη: "Από την παρορμητική βία των αλλοτριωμένων στην απελευθερωτική βία των εξεγερμένων", "Η ανατολή της ουτοπίας - Λειτουργία και κρίση της κυριαρχίας: Το επαναστατικό όραμα και η πάντοτε παρούσα ουτοπία", "Από την παγκοσμιοποίηση των εξουσιαστών, στη γενικευμένη αντεπίθεση των εξεγερμένων". Ακυκλοφόρητες έμειναν οι πραγματείες του «Θάνατος της τραγωδίας» και «Κοινωνικά κινήματα με θρησκευτικό μανδύα».

Πέρα όμως από την ευρυμάθεια και τις αναζητήσεις του

Για την υπόθεση του αναρχικού Άρη Σειρηνίδη

Στις 3 Μάη 2010, κατά τη διάρκεια εκτεταμένων ελέγχων της αστυνομίας σε μια ευρύτατη περιοχή της Αθήνας, συλλαμβάνεται για οπλοκατοχή ο αναρχικός Άρης Σειρηνίδης. Αρχικά η αστυνομία σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕ διέρρευσε διάφορα σενάρια περί δήθεν εμπλοκής του Άρη σε μια ληστεία στο Praktiker της οδού Πειραιώς και επιχείρησαν να τον συνδέσουν με τη σύλληψη ενός άλλου αναρχικού την ίδια μέρα, αυτή του επικηρυγμένου Σίμου Σεϊσίδη.

Ο Σίμος, προσπαθώντας να διαφύγει από αστυνομικό έλεγχο, και ενώ δεν απειλούνταν ούτε κινδύνευε κανείς αστυνομικός, πυροβολήθηκε πισώπλατα. Μια σφαίρα τον βρήκε στο πόδι προκαλώντας του σοβαρό τραύμα. Παρόλο τον τραυματισμό του, κατά τη σύλληψή του χτυπήθηκε βάναυσα και όταν οδηγήθηκε στο νοσοκομείο τέθηκε σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης με τους μπάτσους από πάνω του, ακόμα και μέσα στη μονάδα εντατικής θεραπείας. Μετά από πολλές μέρες κράτησης κάτω από απαράδεκτες συνθήκες απομόνωσης, η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε και τελικά στις 28 Μάη ακρωτηριάσθηκε το πόδι του από το μηρό...

Στις 4 Μάη και χωρίς να αποδεικνύεται οποιοδήποτε από τα σενάρια της αστυνομίας σε βάρος του, ο Άρης παραπέμπεται τελικά για απλή οπλοκατοχή και αντίσταση

κοφανή μέθοδο ανεύρεσης στοιχείων μέσω DNA και να βάλει έναν άνθρωπο φυλακή με το έτσι θέλω. Ποιον άνθρωπο όμως και γιατί; Ο Άρης Σειρηνίδης δεν είναι κάποιος τυχαίος περαστικός, είναι αναρχικός γνωστός σε όλους για τη συμμετοχή του στους κοινωνικούς αγώνες. Δεν είναι λίγες οι φορές που έχει στοχοποιηθεί από το κράτος και τα φερέφωνά του λόγω της δράσης του. Στην παρούσα φάση και εν μέσω τις πιο σκληρής και επιθετικής πολιτικής εις βάρος της κοινωνίας από τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά με όχημα την κρίση, αυτά οφείλουν να θωρακίσουν την άμυνά τους απέναντι στις επερχόμενες αντιστάσεις. Η δημιουργία μιας τέτοιας σκευωρίας εις βάρος ενός αγωνιστή επιδιώκει από τη μια να εκδικηθεί τον ίδιο για την ως τώρα «ενοχλητική» δράση του και από την άλλη να παραδειγματίσει όλους όσους αγωνίζονται.

Αρνούμενες/οι να εγκλωβιστούμε σε μια επιβαλλόμενη, από την κυριαρχία, αντίληψη περί βεντέτας μεταξύ αναρχικών και αστυνομίας, ιδιαίτερα σε μια περίοδο όπου κράτος και αφεντικά έχουν εξαπολύσει την πιο βάρβαρη και ωμή επίθεση εις βάρος των από κάτω, στεκόμαστε στο πλευρό του συντρόφου μας μέσα από την συνέχιση του αγώνα. Από την πλευρά μας στο πρόσωπο του Άρη βλέπουμε τους εαυτούς μας. Βλέπουμε τον καθημερινό αγώνα ενάντια σε ό,τι μας καταπιέζει και μας εκμεταλλεύεται. Τον αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό. Τον συλλογικό αγώνα για τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση. Τον αγώνα για την ελευθερία".

Μ.Σ.

Γράμμα του Άρη Σειρηνίδη από τη φυλακή

Με μια μεθοδευμένη αστυνομική, δικαστική και μιντιακή επιχείρηση που ξεκίνησε αμέσως μετά τη σύλληψή μου, το βράδυ της 3ης Μαΐου 2010, το κράτος, σε μια περίοδο έντασης της ταξικής σύγκρουσης, κατόρθωσε να με θέσει σε καθεστώς ομηρίας. Κινούμενη ανάμεσα στο ευτράπελο και το επιστημονικοφανές, η κατασκευή και διαχείριση της «υπόθεσής» μου καθιστά τη δίωξή μου διπλά παραδειγματική. Αφενός, με την έννοια του «παραδειγματισμού», καθώς επιδιώκει να με παραδειγματίσει για τη σταθερή και αταλάντευτη επιλογή μου, 17 χρόνια τώρα, να βρίσκομαι στην άλλη πλευρά του οδοφράγματος, εκεί όπου ορίζει η ταξική μου θέση και συνείδηση, ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία και την κρατική τρομοκρατία.

Παραδειγματική, αφετέρου, της νέας εποχής καταστολής στον καιρό του ΔΝΤ, του ολοκληρωτικού πολέμου που κεφάλαιο και κράτος έχουν κηρύξει στην κοινωνία. Παράλληλα με τις δομικές αδυναμίες του καπιταλιστικού συστήματος, η τρέχουσα οικονομική κρίση αποκαλύπτει τον επίπλαστο και συγκυριακό χαρακτήρα της ίδιας της αστικής

και ως στρατιωτικός σπούδασε παράλληλα κι αποφοίτησε από τη Νομική σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου.

Το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1967 τον βρήκε νεαρό υπολοχαγό αλλά ο Κώστας, δεν θα μπορούσε ποτέ να αποδεχτεί τη φασιστική χούντα. Το 1968, κι ενώ υπηρετούσε στην Κύπρο, έγινε μέλος του ΚΚΕ και εντάχθηκε στον αντιδικτατορικό αγώνα. Μαζί του και η σύντροφός του, κόρη κομμουνιστή, πολιτικού εξόριστου στη Μακρόνησο, με την οποία παντρεύτηκαν κρυφά από την υπηρεσία του.

Το Νοέμβριο του '73, ως διοικητής τάγματος στην Τρίπολη, προχώρησε στην κατάληψη του λόφου «Μάη-Θανασάκος» με αίτημα την καταδίκη των υπαίτιων για το μακελειό στο Πολυτεχνείο. Συνελήφθη και φυλακίστηκε στο Μπογιάτι όπου κρατήθηκε μέχρι την πτώση της δικτατορίας.

Με την πτώση της δικτατορίας επανήλθε στο στράτευμα, αλλά μετά την αποκάλυψη ότι ήταν ενεργό στέλεχος του ΚΚΕ, το 1978 οδηγήθηκε στο στρατοδικείο Θεσσαλονίκης με την κατηγορία της οργάνωσης στρατιωτικού κινήματος για την ανατροπή του καθεστώτος. Η δίκη του γνώρισε μεγάλη δημοσιότητα και του αποδόθηκαν οι χαρακτηρισμοί του «κόκκινου ταγματάρχη» και του «έλληνα Καρβάλιο». Αποτάχθηκε από το στρατό με το βαθμό του ταγματάρχη.

Σε όλη τη δεκαετία του 1980 δραστηριοποιήθηκε στο τμήμα Εξωτερικής Πολιτικής και Άμυνας του κόμματος στο οποίο ήταν επικεφαλής και εξέδωσε το πρώτο βιβλίο του «Η στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στην Ελλάδα» από τις εκδόσεις της «Σύγχρονης Εποχής». Το 1981 ήταν υποψήφιος βουλευτής του ΚΚΕ στο νομό Σερρών.

Το 1989 διαγράφηκε από το ΚΚΕ κι ακολουθώντας πιο ριζοσπαστικά μονοπάτια ήρθε σε επαφή με το αναρχικό κοινωνικό κίνημα κι εντάχθηκε ολόψυχα σε αυτό.

Δημιούργησε το Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών και εξέδωσε διάφορα βιβλία με θέμα την αναρχική θεωρία και πράξη: "Από την παρορμητική βία των αλλοτριωμένων στην απελευθερωτική βία των εξεγερμένων", "Η ανατολή της ουτοπίας - Λειτουργία και κρίση της κυριαρχίας: Το επαναστατικό όραμα και η πάντοτε παρούσα ουτοπία", "Από την παγκοσμιοποίηση των εξουσιαστών, στη γενικευμένη αντεπίθεση των εξεγερμένων". Ακυκλοφόρητες έμειναν οι πραγματείες του "Θάνατος της τραγωδίας" και «Κοινωνικά κινήματα με θρησκευτικό μανδύα».

Πέρα όμως από την ευρυμάθεια και τις αναζητήσεις του με τις οποίες εμπλούτισε τον αναρχικό αγώνα, η όλη παρουσία του Κώστα ήταν σημαντική, με την πίστη και την αφοσίωσή του στην υπόθεση της ελευθερίας, την κριτική αλλά και την ενθάρρυνσή του στους συντρόφους. Πεισματάρης κι ακατάβλητος, πάντοτε στο πλευρό των καταπιεσμένων και των διωκόμενων, των πολιτικών κρατούμενων και των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Αλλά ο Κώστας δεν ήταν μόνος στη ζωή και τον αγώνα. Με την σύντροφο και τα παιδιά τους αποτέλεσαν μια θαυμάσια οικογένεια αγωνιστών, πολύ ξεχωριστή κι αγαπητή ανάμεσά μας και βρισκόμενη γι' αυτό πάντα στο μάτι των λακέδων του κράτους, ειδικά ο γιος του Κώστα, ο Άρης, που ήταν μόνιμα στο στόχαστρο της καταστολής τα τελευταία χρόνια. Και όταν από τις 3 Μάη κι έπειτα ο Άρης βρέθηκε στη δίνη μιας καφκικής κατασταλτικής σκευωρίας με σκοπό τη φυλάκισή του, ολόκληρη η οικογένεια Σειρηνίδη τέθηκε σε ένα καθεστώς ομηρίας. Μέσα σε συνθήκες αφόρητης πίεσης, που αποδείχτηκαν εξοντωτικές για τον

Για την υπόθεση του αναρχικού Άρη Σειρηνίδη

Στις 3 Μάη 2010, κατά τη διάρκεια εκτεταμένων ελέγχων της αστυνομίας σε μια ευρύτατη περιοχή της Αθήνας, συλλαμβάνεται για οπλοκατοχή ο αναρχικός Άρης Σειρηνίδης. Αρχικά η αστυνομία σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕ διέρρευσε διάφορα σενάρια περί δήθεν εμπλοκής του Άρη σε μια ληστεία στο Praktiker της οδού Πειραιώς και επιχείρησαν να τον συνδέσουν με τη σύλληψη ενός άλλου αναρχικού την ίδια μέρα, αυτή του επικηρυγμένου Σίμου Σεϊσίδη.

Ο Σίμος, προσπαθώντας να διαφύγει από αστυνομικό έλεγχο, και ενώ δεν απειλούνταν ούτε κινδύνευε κανείς αστυνομικός, πυροβολήθηκε πισώπλατα. Μια σφαίρα τον βρήκε στο πόδι προκαλώντας του σοβαρό τραύμα. Παρόλο τον τραυματισμό του, κατά τη σύλληψή του χτυπήθηκε βάναυσα και όταν οδηγήθηκε στο νοσοκομείο τέθηκε σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης με τους μπάτσους από πάνω του, ακόμα και μέσα στη μονάδα εντατικής θεραπείας. Μετά από πολλές μέρες κράτησης κάτω από απαράδεκτες συνθήκες απομόνωσης, η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε και τελικά στις 28 Μάη ακρωτηριάσθηκε το πόδι του από το μηρό...

Στις 4 Μάη και χωρίς να αποδεικνύεται οποιοδήποτε από τα σενάρια της αστυνομίας σε βάρος του, ο Άρης παραπέμπεται τελικά για απλή οπλοκατοχή και αντίσταση κατά της αρχής σε βαθμό πλημμελήματος.

Τέσσερις όμως μέρες αργότερα, και ενώ εκδίδεται η απόφαση απελευθέρωσής του μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης, ο Άρης παραπέμπεται για μια άλλη υπόθεση, μια ξεχασμένη ιστορία, από πέρσι το καλοκαίρι, όπου κάποιος, φορώντας βερμούδα, σαγιονάρες και μεξικανικό σομπρέρο, πυροβόλησε εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια.

Όπως γράφουν σχετικά οι σύντροφοι/ισσες από την Αντίπνοια: "Οι ιθύνοντες της αστυνομίας, μην μπορώντας να «δέσουν» τον Άρη αλλιώς, αποφασίζουν ότι πρόκειται για τον δράστη. Το μοναδικό επιβαρυντικό «στοιχείο» είναι η ταυτοποίηση δείγματος DNA από το πορτοφόλι του με DNA από χειρουργική μάσκα που βρέθηκε εκείνη τη μέρα στο δρόμο από τον οποίο διέφυγε ο «μεξικάνος». Και ενώ οι μπάτσοι στις καταθέσεις τους δίνουν την παραπάνω περιγραφή για το δράστη, αυτόπτης μάρτυρας κατέθεσε ότι την μάσκα πέταξε στο σημείο ψηλός άνδρας με

να θωρακίσουν την άμυνά τους απέναντι στις επερχόμενες αντιστάσεις. Η δημιουργία μιας τέτοιας σκευωρίας εις βάρος ενός αγωνιστή επιδιώκει από τη μια να εκδικηθεί τον ίδιο για την ως τώρα «ενοχλητική» δράση του και από την άλλη να παραδειγματίσει όλους όσους αγωνίζονται.

Αρνούμενες/οι να εγκλωβιστούμε σε μια επιβαλλόμενη, από την κυριαρχία, αντίληψη περί βεντέτας μεταξύ αναρχικών και αστυνομίας, ιδιαίτερα σε μια περίοδο όπου κράτος και αφεντικά έχουν εξαπολύσει την πιο βάρβαρη και ωμή επίθεση εις βάρος των από κάτω, στεκόμαστε στο πλευρό του συντρόφου μας μέσα από την συνέχιση του αγώνα. Από την πλευρά μας στο πρόσωπο του Άρη βλέπουμε τους εαυτούς μας. Βλέπουμε τον καθημερινό αγώνα ενάντια σε ό,τι μας καταπιέζει και μας εκμεταλλεύεται. Τον αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό. Τον συλλογικό αγώνα για τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση. Τον αγώνα για την ελευθερία".

Μ.Σ.

Γράμμα του Άρη Σειρηνίδη από τη φυλακή

Με μια μεθοδευμένη αστυνομική, δικαστική και μιντιακή επιχείρηση που ξεκίνησε αμέσως μετά τη σύλληψή μου, το βράδυ της 3ης Μαΐου 2010, το κράτος, σε μια περίοδο έντασης της ταξικής σύγκρουσης, κατόρθωσε να με θέσει σε καθεστώς ομηρίας. Κινούμενη ανάμεσα στο ευτράπελο και το επιστημονικοφανές, η κατασκευή και διαχείριση της «υπόθεσής» μου καθιστά τη δίωξή μου διπλά παραδειγματική. Αφενός, με την έννοια του «παραδειγματισμού», καθώς επιδιώκει να με παραδειγματίσει για τη σταθερή και αταλάντευτη επιλογή μου, 17 χρόνια τώρα, να βρίσκομαι στην άλλη πλευρά του οδοφράγματος, εκεί όπου ορίζει η ταξική μου θέση και συνείδηση, ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία και την κρατική τρομοκρατία.

Παραδειγματική, αφετέρου, της νέας εποχής καταστολής στον καιρό του ΔΝΤ, του ολοκληρωτικού πολέμου που κεφάλαιο και κράτος έχουν κηρύξει στην κοινωνία. Παράλληλα με τις δομικές αδυναμίες του καπιταλιστικού συστήματος, η τρέχουσα οικονομική κρίση αποκαλύπτει τον επίπλαστο και συγκυριακό χαρακτήρα της ίδιας της αστικής δημοκρατίας. Την ίδια στιγμή που το ΔΝΤ, η ΕΕ και οι εγχώριοι εκπρόσωποί τους επιχειρούν να επιβάλλουν καθεστώς καπιταλιστικού οικονομικού ολοκληρωτισμού, την ίδια στιγμή ο μανδύας της δημοκρατίας πέφτει. Τότε ακόμα και τα πιο χονδροειδή σενάρια, αντάξια χωροφυλακής της μετεμφυλιοπολεμικής περιόδου, «δένονται» με την «αδιάσειστη έρευνα DNA» στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ.

Δεν θα επιμείνω στην καταφανή καταπάτηση οποιουδήποτε νομικού ή άλλου προσχήματος στη διαχείριση της «υπόθεσής» μου, στο γεγονός ότι η φυλάκισή μου είχε προαποφασιστεί σε κάποιον όροφο της κρατικής ασφάλειας. Ούτως ή άλλως δεν αναγνωρίζω καμία νομιμότητα σ' αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Σε εκείνους, όμως, που με τη φυλάκισή μου προσβλέπουν στον παραδειγματισμό μου, έχω να αντιτείνω το εξής: η φυλακή είναι για μένα ένα νέο πεδίο πάλης, μια πρόκληση αγώνα ενάντια στην «απόλυτη εξουσία της τάξης», ένα στοίχημα μετατροπής του πιο βάρβαρου θε-

ματος για την ανατροπή του καθεστώτος. Η δίκη του γνώρισε μεγάλη δημοσιότητα και του αποδόθηκαν οι χαρακτηρισμοί του «κόκκινου ταγματάρχη» και του «έλληνα Καρβάλιο». Αποτάχθηκε από το στρατό με το βαθμό του ταγματάρχη.

Σε όλη τη δεκαετία του 1980 δραστηριοποιήθηκε στο τμήμα Εξωτερικής Πολιτικής και Άμυνας του κόμματος στο οποίο ήταν επικεφαλής και εξέδωσε το πρώτο βιβλίο του «Η στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στην Ελλάδα» από τις εκδόσεις της «Σύγχρονης Εποχής». Το 1981 ήταν υποψήφιος βουλευτής του ΚΚΕ στο νομό Σερρών.

Το 1989 διαγράφηκε από το ΚΚΕ κι ακολουθώντας πιο ριζοσπαστικά μονοπάτια ήρθε σε επαφή με το αναρχικό κοινωνικό κίνημα κι εντάχθηκε ολόψυχα σε αυτό.

Δημιούργησε το Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών και εξέδωσε διάφορα βιβλία με θέμα την αναρχική θεωρία και πράξη: "Από την παρορμητική βία των αλλοτριωμένων στην απελευθερωτική βία των εξεγερμένων", "Η ανατολή της ουτοπίας - Λειτουργία και κρίση της κυριαρχίας: Το επαναστατικό όραμα και η πάντοτε παρούσα ουτοπία", "Από την παγκοσμιοποίηση των εξουσιαστών, στη γενικευμένη αντεπίθεση των εξεγερμένων". Ακυκλοφόρητες έμειναν οι πραγματείες του «Θάνατος της τραγωδίας» και «Κοινωνικά κινήματα με θρησκευτικό μανδύα».

Πέρα όμως από την ευρυμάθεια και τις αναζητήσεις του με τις οποίες εμπλούτισε τον αναρχικό αγώνα, η όλη παρουσία του Κώστα ήταν σημαντική, με την πίστη και την αφοσίωσή του στην υπόθεση της ελευθερίας, την κριτική αλλά και την ενθάρρυνσή του στους συντρόφους. Πεισματάρης κι ακατάβλητος, πάντοτε στο πλευρό των καταπιεσμένων και των διωκόμενων, των πολιτικών κρατούμενων και των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Αλλά ο Κώστας δεν ήταν μόνος στη ζωή και τον αγώνα. Με την σύντροφο και τα παιδιά τους αποτέλεσαν μια θαυμάσια οικογένεια αγωνιστών, πολύ ξεχωριστή κι αγαπητή ανάμεσά μας και βρισκόμενη γι' αυτό πάντα στο μάτι των λακέδων του κράτους, ειδικά ο γιος του Κώστα, ο Άρης, που ήταν μόνιμα στο στόχαστρο της καταστολής τα τελευταία χρόνια. Και όταν από τις 3 Μάη κι έπειτα ο Άρης βρέθηκε στη δίνη μιας καφκικής κατασταλτικής σκευωρίας με σκοπό τη φυλάκισή του, ολόκληρη η οικογένεια Σειρηνίδη τέθηκε σε ένα καθεστώς ομηρίας. Μέσα σε συνθήκες αφόρητης πίεσης, που αποδείχτηκαν εξοντωτικές για τον πατέρα και σύντροφο Κώστα, που αγωνιζόμενος με νύχια και δόντια απέναντι στις μεθοδεύσεις σε βάρος του παιδιού του τελικά δεν άντεξε και υπέκυψε σε καρδιακό επεισόδιο. Γι' αυτό και ο θάνατος του Κώστα στον τελευταίο και πιο κρίσιμο αγώνα του, να ξαναδεί και να αγκαλιάσει ελεύθερο το γιο του, ήταν μια έμμεση κρατική δολοφονία. Δεν θα το ξεχάσουμε αυτό και δεν θα αφήσουμε στη μέση τον αγώνα του για την απελευθέρωση του Άρη.

Η πολιτική κηδεία του Κώστα Σειρηνίδη έγινε στις 18 Ιούνη στο νεκροταφείο Καισαριανής. Ο Κώστας "έφυγε" συνοδευόμενος από τους οικείους του και από εκατοντάδες φίλους και συντρόφους που τον αποχαιρέτησαν με θερμά λόγια αγάπης, τιμής και σεβασμού, με αγωνιστικά τραγούδια και συνθήματα για το δίκιο και την αξιοπρέπεια του αγώνα που συνεχίζεται, μέχρι τη νίκη...

Αθάνατος σύντροφε!

Στις 3 Μάη 2010, κατά τη διάρκεια εκτεταμένων ελέγχων της αστυνομίας σε μια ευρύτατη περιοχή της Αθήνας, συλλαμβάνεται για οπλοκατοχή ο αναρχικός Άρης Σειρηνίδης. Αρχικά η αστυνομία σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕ διέρρευσε διάφορα σενάρια περί δήθεν εμπλοκής του Άρη σε μια ληστεία στο Praktiker της οδού Πειραιώς και επιχείρησαν να τον συνδέσουν με τη σύλληψη ενός άλλου αναρχικού την ίδια μέρα, αυτή του επικηρυγμένου Σίμου Σεϊσίδη.

Ο Σίμος, προσπαθώντας να διαφύγει από αστυνομικό έλεγχο, και ενώ δεν απειλούνταν ούτε κινδύνευε κανείς αστυνομικός, πυροβολήθηκε πισώπλατα. Μια σφαίρα τον βρήκε στο πόδι προκαλώντας του σοβαρό τραύμα. Παρόλο τον τραυματισμό του, κατά τη σύλληψή του χτυπήθηκε βάναυσα και όταν οδηγήθηκε στο νοσοκομείο τέθηκε σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης με τους μπάτσους από πάνω του, ακόμα και μέσα στη μονάδα εντατικής θεραπείας. Μετά από πολλές μέρες κράτησης κάτω από απαράδεκτες συνθήκες απομόνωσης, η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε και τελικά στις 28 Μάη ακρωτηριάσθηκε το πόδι του από το μηρό...

Στις 4 Μάη και χωρίς να αποδεικνύεται οποιοδήποτε από τα σενάρια της αστυνομίας σε βάρος του, ο Άρης παραπέμπεται τελικά για απλή οπλοκατοχή και αντίσταση κατά της αρχής σε βαθμό πλημμελήματος.

Τέσσερις όμως μέρες αργότερα, και ενώ εκδίδεται η απόφαση απελευθέρωσής του μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης, ο Άρης παραπέμπεται για μια άλλη υπόθεση, μια ξεχασμένη ιστορία, από πέρσι το καλοκαίρι, όπου κάποιος, φορώντας βερμούδα, σαγιονάρες και μεξικανικό σομπρέρο, πυροβόλησε εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια.

Όπως γράφουν σχετικά οι σύντροφοι/ισσες από την Αντίπνοια: "Οι ιθύνοντες της αστυνομίας, μην μπορώντας να «δέσουν» τον Άρη αλλιώς, αποφασίζουν ότι πρόκειται για τον δράστη. Το μοναδικό επιβαρυντικό «στοιχείο» είναι η ταυτοποίηση δείγματος DNA από το πορτοφόλι του με DNA από χειρουργική μάσκα που βρέθηκε εκείνη τη μέρα στο δρόμο από τον οποίο διέφυγε ο «μεξικάνος». Και ενώ οι μπάτσοι στις καταθέσεις τους δίνουν την παραπάνω περιγραφή για το δράστη, αυτόπτης μάρτυρας κατέθεσε ότι την μάσκα πέταξε στο σημείο ψηλός άνδρας με πουκάμισο και κλειστά παπούτσια.

Κρίνεται άσκοπο να επεκταθούμε περαιτέρω στο ότι η δίωξη και η προφυλάκιση του Α. Σειρηνίδη για την εν λόγω υπόθεση είναι αβάσιμη, χωρίς κανένα στοιχείο και μετά από μια σειρά δικονομικών παραβάσεων και παρατυπιών. Έτσι κι αλλιώς, τα όσα αφορούν την όραση της δικαιοσύνης είναι γνωστά εδώ και πολύ καιρό. Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για τις προθέσεις των κρατικών λειτουργών, όπως είναι οι δικαστές και εισαγγελείς, όταν έχουν να αντιμετωπίσουν τον «εχθρό». Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο Άρης «έπρεπε» να μπει φυλακή για κάθε λόγο.

Η δίωξη και προφυλάκιση του Άρη Σειρηνίδη είναι πολιτική, παραδειγματική και εκδικητική. Η υπόθεση δεν μπορεί να ειδωθεί αποκομμένη από το χώρο και το χρόνο στον οποίο διαδραματίζεται. Το κράτος επέλεξε να χρησιμοποιήσει την αμφιβόλου αποτελεσματική και επιστημονι-

Γράμμα του Άρη Σειρηνίδη από τη φυλακή

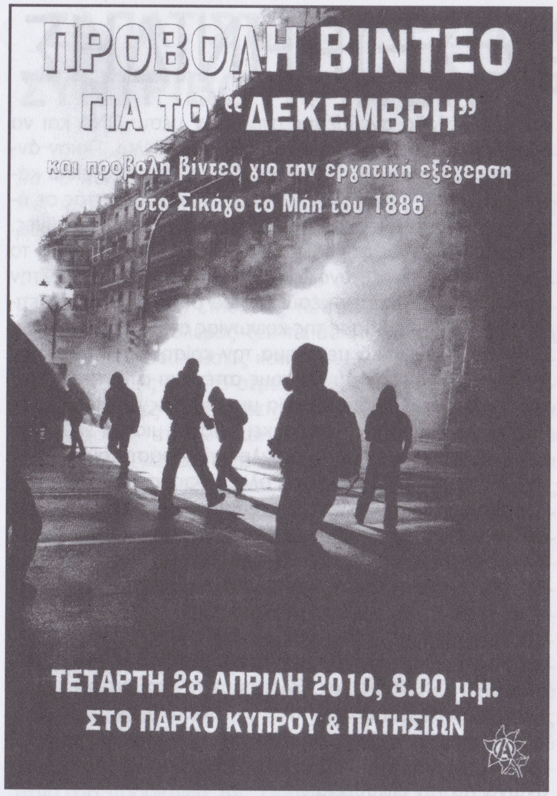
Με μια μεθοδευμένη αστυνομική, δικαστική και μιντιακή επιχείρηση που ξεκίνησε αμέσως μετά τη σύλληψή μου, το βράδυ της 3ης Μαΐου 2010, το κράτος, σε μια περίοδο έντασης της ταξικής σύγκρουσης, κατόρθωσε να με θέσει σε καθεστώς ομηρίας. Κινούμενη ανάμεσα στο ευτράπελο και το επιστημονικοφανές, η κατασκευή και διαχείριση της «υπόθεσής» μου καθιστά τη δίωξή μου διπλά παραδειγματική. Αφενός, με την έννοια του "παραδειγματισμού», καθώς επιδιώκει να με παραδειγματίσει για τη σταθερή και αταλάντευτη επιλογή μου, 17 χρόνια τώρα, να βρίσκομαι στην άλλη πλευρά του οδοφράγματος, εκεί όπου ορίζει η ταξική μου θέση και συνείδηση, ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία και την κρατική τρομοκρατία.

Παραδειγματική, αφετέρου, της νέας εποχής καταστολής στον καιρό του ΔΝΤ, του ολοκληρωτικού πολέμου που κεφάλαιο και κράτος έχουν κηρύξει στην κοινωνία. Παράλληλα με τις δομικές αδυναμίες του καπιταλιστικού συστήματος, η τρέχουσα οικονομική κρίση αποκαλύπτει τον επίπλαστο και συγκυριακό χαρακτήρα της ίδιας της αστικής δημοκρατίας. Την ίδια στιγμή που το ΔΝΤ, η ΕΕ και οι εγχώριοι εκπρόσωποί τους επιχειρούν να επιβάλλουν καθεστώς καπιταλιστικού οικονομικού ολοκληρωτισμού, την ίδια στιγμή ο μανδύας της δημοκρατίας πέφτει. Τότε ακόμα και τα πιο χονδροειδή σενάρια, αντάξια χωροφυλακής της μετεμφυλιοπολεμικής περιόδου, «δένονται» με την «αδιάσειστη έρευνα DNA» στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ.

Δεν θα επιμείνω στην καταφανή καταπάτηση οποιουδήποτε νομικού ή άλλου προσχήματος στη διαχείριση της «υπόθεσής» μου, στο γεγονός ότι η φυλάκισή μου είχε προαποφασιστεί σε κάποιον όροφο της κρατικής ασφάλειας. Ούτως ή άλλως δεν αναγνωρίζω καμία νομιμότητα σ' αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Σε εκείνους, όμως, που με τη φυλάκισή μου προσβλέπουν στον παραδειγματισμό μου, έχω να αντιτείνω το εξής: η φυλακή είναι για μένα ένα νέο πεδίο πάλης, μια πρόκληση αγώνα ενάντια στην «απόλυτη εξουσία της τάξης», ένα στοίχημα μετατροπής του πιο βάρβαρου θεσμού της κυριαρχίας σε εργαστήριο πολιτικής και ιδεολογικής μου ωρίμανσης. Όσο για το νέο κατασταλτικό δόγμα, μέσα στην εκδικητική μανία που το διακρίνει, δεν μπορεί παρόλα αυτά να κρύψει τον πανικό του χρεοκοπημένου ελληνικού κράτους μπροστά στο ενδεχόμενο μετατροπής της γενικευμένης κοινωνικής οργής σε κοινωνική εξέγερση.

Από την Α΄ πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού υψώνω τη γροθιά μου στους συντρόφους και τις συντρόφισσές μου, σε όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, με τη βεβαιότητα ότι θα τους ξαναβρώ στο πεδίο του ταξικού και κοινωνικού πολέμου, πιο αποφασισμένος, πιο μαχητικός και πιο δυνατός.

Άρης Σειρηνίδης
Κορυδαλλός 9/6/2010

Μπροστά στην κρίση και την χρεοκοπία του πολιτικοοικονομικού συστήματος, τη λεηλασία και την καταστροφή της φύσης και της κοινωνίας...

Κάλεσμα συζήτησης

στο πάρκο

για την προώθηση της αυτοοργάνωσης, της αντίστασης και της αλληλεγγύης στις γειτονιές μας, ενάντια στην επιβολή του κοινωνικού μεσαίωνα, τη φτώχεια και την εξαθλίωση, την καταστολή και το ρατσισμό

Πάρκο Κύπρου & Πατησίων

Τετάρτη 16 Ιούνη, 8 μ.μ.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Πρωτοβουλία αγώνα από το πάρκο

Μια μέρα θα με θυμηθείς, όταν κι εδώ θα γίνει της Αργεντινής

(σύνθημα γραμμένο το 2002 έξω από σουπερμάρκετ στην Κυψέλη)

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

ΜΝΗΜΕΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ

ένα ντοκυμανταίρ (1.55') του Fernando Solanas

...για τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου από την πολιτική και οικονομική εξουσία, την χρεωκοπία του πολιτικοοικονομικού συστήματος και την κοινωνική εξέγερση στην Αργεντινή το Δεκέμβρη του 2001

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΜΑΗ 2010, 9 μ.μ.

ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΡΚΟ

Προβολή της ταινίας του Κεν Λόουτς

ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Θα προηγηθεί προβολή αυθεντικού φιλμ ντοκουμέντου (48') της CNT-FAI για την κοινωνική επανάσταση και τον αντιφασιστικό αγώνα στην Ισπανία (1936-39)

ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πάνω στα χαλάσματα από τις μπουλντόζες του Δήμου φτιάξαμε το πάρκο μας

Πάνω στα χαλάσματα του καπιταλισμού θα φτιάξουμε την κοινωνία αλληλεγγύης που θέλουμε

Στις 26 Γενάρη του 2009 συνεργεία του Δήμου Αθηναίων κατέστρεψαν το πάρκο Κύπρου και Πατησίων, κόβοντας δεκάδες δέντρα, με σκοπό την παράδοσή του σε ιδιώτες και τη μετατροπή του σε πάρκινγκ. Κάτοικοι της περιοχής και αλληλέγγυοι από την πρώτη στιγμή κατεβήκαμε στο δρόμο, συγκρουστήκαμε και αποτρέψαμε αυτά τα σχέδια, φυτέψαμε δέντρα κι αναδημιουργήσαμε το πάρκο, φτιάξαμε παιδική χαρά, κάναμε εκδηλώσεις και συζητήσεις, δημιουργήσαμε έναν ελεύθερο χώρο, ανοιχτό για όλους, χωρίς κοινωνικούς, εθνικούς ή φυλετικούς αποκλεισμούς.

Σε αυτόν το χώρο αγώνα, το αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο Κύπρου και Πατησίων, επιλέξαμε τον τελευταίο μήνα να δημιουργήσουμε μια ανοιχτή συνέλευση αντίστασης και αλληλεγγύης. Στόχος μας να συναντηθούμε άνθρωποι από τις γειτονιές της Κυψέλης και των Πατησίων όπου ζουν κατά κύριο λόγο φτωχοί εργαζόμενοι, άνεργοι και υποαπασχολούμενοι, ανάμεσά τους πολλοί μετανάστες και μετανάστριες. Να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε συλλογικά και με αξιοπρέπεια στη νέα σαρωτική επίθεση που δέχεται η κοινωνία μέσα στην παγκόσμια κρίση αυτού του πολιτικοοικονομικού συστήματος το οποίο βασίζεται στην ανελέητη εκμετάλλευση του ανθρώπου και στη λεηλασία της φύσης.

Σήμερα, με βάση το "μνημόνιο συνεργασίας" που ψηφίστηκε στη Βουλή στις 6 Μάη 2010, η πολιτική και οικονομική εξουσία στην Ελλάδα, αφού απομύζησε για δεκαετίες το μόχθο των εργαζόμενων, εκχωρεί έναντι δανείου 80 δις ευρώ τον δημόσιο κοινωνικό πλούτο, τους φυσικούς πόρους της χώρας και ολόκληρη την κοινωνία με τις κατακτήσεις της ενός αιώνα, στην κηδεμονία των αρπακτικών του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα νέα μέτρα που επιβάλλονται με βάση αυτό το "μνημόνιο" - όπως οι αθρόες απολύσεις, η περικοπή μισθών, συντάξεων κι αποζημιώσεων, η διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και η περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων - σημαίνουν ακόμα πιο δυσβάσταχτους όρους ζωής για εκατομμύρια ανθρώπους. Σημαίνουν ακόμα μεγαλύτερη καταστολή για να μην τολμάει κανείς να σηκώσει κεφάλι. Σημαίνουν συνθήκες εξαθλίωσης που αναπαράγουν ρατσισμούς και εξατομίκευση, ώστε ο καθένας να στρέφεται ενάντια στο διπλανό του και τον πιο αδύναμο, να σιωπά, να μην βλέπει καμία διέξοδο πέρα από την υποταγή.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, εμείς προτάσσουμε την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αντίστασή μας.

την καταστολή και το ρατσισμό

Πάρκο Κύπρου & Πατησίων

Τετάρτη 16 Ιούνη, 8 μ.μ.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Πρωτοβουλία αγώνα από το πάρκο

Μια μέρα θα με θυμηθείς, όταν κι εδώ θα γίνει της Αργεντινής

(σύνθημα γραμμένο το 2002 έξω από σουπερμάρκετ στην Κυψέλη)

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

ΜΝΗΜΕΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ

ένα ντοκυμαντέρ (1.55') του Fernando Solanas

...για τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου από την πολιτική και οικονομική εξουσία, την χρεωκοπία του πολιτικοοικονομικού συστήματος και την κοινωνική εξέγερση στην Αργεντινή το Δεκέμβρη του 2001

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΜΑΗ 2010, 9 μ.μ.
ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πρωτοβουλία αγώνα από το Πάρκο

Προβολή της ταινίας του Κεν Λόουτς

ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Θα προηγηθεί προβολή αυθεντικού φιλμ ντοκουμέντου (48') της CNT-FAI για την κοινωνική επανάσταση και τον αντιφασιστικό αγώνα στην Ισπανία (1936-39)

ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΟΥΝΗ 2010, 9 μμ

Πρωτοβουλία αγώνα από το πάρκο

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΙΟΥΛΗ 2010
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ,
μαγειρεύουμε μαζί από τις 4 μμ
και τρώμε στις 7 μμ

κατέβηκαμε στο δρόμο, συγκρουστήκαμε και αποτρέψαμε αυτά τα σχέδια, φυτέψαμε δέντρα κι αναδημιουργήσαμε το πάρκο, φτιάξαμε παιδική χαρά, κάναμε εκδηλώσεις και συζητήσεις, δημιουργήσαμε έναν ελεύθερο χώρο, ανοιχτό για όλους, χωρίς κοινωνικούς, εθνικούς ή φυλετικούς αποκλεισμούς.

Σε αυτόν το χώρο αγώνα, το αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο Κύπρου και Πατησίων, επιλέξαμε τον τελευταίο μήνα να δημιουργήσουμε μια ανοιχτή συνέλευση αντίστασης και αλληλεγγύης. Στόχος μας να συναντηθούμε άνθρωποι από τις γειτονιές της Κυψέλης και των Πατησίων όπου ζουν κατά κύριο λόγο φτωχοί εργαζόμενοι, άνεργοι και υποαπασχολούμενοι, ανάμεσά τους πολλοί μετανάστες και μετανάστριες. Να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε συλλογικά και με αξιοπρέπεια στη νέα σαρωτική επίθεση που δέχεται η κοινωνία μέσα στην παγκόσμια κρίση αυτού του πολιτικοοικονομικού συστήματος το οποίο βασίζεται στην ανελέητη εκμετάλλευση του ανθρώπου και στη λεηλασία της φύσης.

Σήμερα, με βάση το "μνημόνιο συνεργασίας" που ψηφίστηκε στη Βουλή στις 6 Μάη 2010, η πολιτική και οικονομική εξουσία στην Ελλάδα, αφού απομύζησε για δεκαετίες το μόχθο των εργαζόμενων, εκχωρεί έναντι δανείου 80 δις ευρώ τον δημόσιο κοινωνικό πλούτο, τους φυσικούς πόρους της χώρας και ολόκληρη την κοινωνία με τις κατακτήσεις της ενός αιώνα, στην κηδεμονία των αρπακτικών του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα νέα μέτρα που επιβάλλονται με βάση αυτό το "μνημόνιο" - όπως οι αθρόες απολύσεις, η περικοπή μισθών, συντάξεων κι αποζημιώσεων, η διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και η περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων - σημαίνουν ακόμα πιο δυσβάσταχτους όρους ζωής για εκατομμύρια ανθρώπους. Σημαίνουν ακόμα μεγαλύτερη καταστολή για να μην τολμάει κανείς να σηκώσει κεφάλι. Σημαίνουν συνθήκες εξαθλίωσης που αναπαράγουν ρατσισμούς και εξατομίκευση, ώστε ο καθένας να στρέφεται ενάντια στο διπλανό του και τον πιο αδύναμο, να σιωπά, να μην βλέπει καμία διέξοδο πέρα από την υποταγή.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, εμείς προτάσσουμε την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αντίστασή μας. Την ανάπτυξη σχέσεων και μορφών αλληλοβοήθειας απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που γεννά όλο και περισσότερους φτωχούς και άνεργους, περισσότερους αποκλεισμένους, άστεγους και πεινασμένους ανθρώπους. Γιατί πιστεύουμε πως η λύση δεν βρίσκεται ούτε στο ατομικό κυνήγι της επιβίωσης, ούτε στην ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία. Αλλά στη δημιουργία συλλογικών απαντήσεων σε κάθε χώρο που ζούμε, όπου οι άνθρωποι θα συναντιούνται, θα αποφασίζουν συλλογικά και θα παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους.

Τέτοιες κινήσεις αποτελούν σήμερα μια προϋπόθεση και μια κοινή βάση για να αντισταθούμε, να αυτοοργανωθούμε και να δράσουμε στις γειτονιές μας και παντού ενάντια στη λεηλασία της ζωής μας, ενώ αποτελούν ταυτόχρονα μορφές αναζήτησης και ζύμωσης ενός συλλογικού οράματος για μια αυριανή κοινωνία ισότητας κι ελευθερίας, μια κοινωνία της φυσικής οικονομίας κάλυψης των πραγματικών αναγκών μας κι όχι παραγωγής και κατανάλωσης εμπορευμάτων, μια νέα κοινωνία σε-

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

ΜΝΗΜΕΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ

ένα ντοκυμανταίρ (1.55') του Fernando Solanas

...για τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου από την πολιτική και οικονομική εξουσία, την χρεωκοπία του πολιτικοοικονομικού συστήματος και την κοινωνική εξέγερση στην Αργεντινή το Δεκέμβρη του 2001

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΜΑΗ 2010, 9 μ.μ.

ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πρωτοβουλία αγώνα από το Πάρκο

Προβολή της ταινίας του Κεν Λόουτς

ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Θα προηγηθεί προβολή αυθεντικού φιλμ ντοκουμέντου (48΄) της CNT-FAI για την κοινωνική επανάσταση και τον αντιφασιστικό αγώνα στην Ισπανία (1936-39)

ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΟΥΝΗ 2010, 9 μμ

Πρωτοβουλία αγώνα από το πάρκο

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ

Ο καπιταλισμός λεηλατεί και καταστρέφει τη φύση και την κοινωνία, εξευτελίζει και εκμηδενίζει τον άνθρωπο, τη ζωή, την ελευθερία, την αξιοπρέπεια...

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ

ένα φιλμ-ντοκουμέντο από την Αφρική του Hubert Sauper

ΤΕΤΑΡΤΗ 9 ΙΟΥΝΗ 2010, 9 μμ

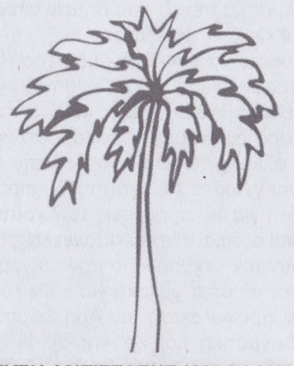
ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πρωτοβουλία αγώνα από το πάρκο

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΠΑΡΚΟ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΙΟΥΛΗ 2010

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ, μαγειρεύουμε μαζί από τις 4 μμ και τρώμε στις 7 μμ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΥΨΕΛΗΣ / ΠΑΤΗΣΙΩΝ

φίστηκε στη Βουλή στις 6 Μάη 2010, η πολιτική και οικονομική εξουσία στην Ελλάδα, αφού απομύζησε για δεκαετίες το μόχθο των εργαζόμενων, εκχωρεί έναντι δανείου 80 δις ευρώ τον δημόσιο κοινωνικό πλούτο, τους φυσικούς πόρους της χώρας και ολόκληρη την κοινωνία με τις κατακτήσεις της ενός αιώνα, στην κηδεμονία των αρπακτικών του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα νέα μέτρα που επιβάλλονται με βάση αυτό το "μνημόνιο" - όπως οι αθρόες απολύσεις, η περικοπή μισθών, συντάξεων κι αποζημιώσεων, η διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και η περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων - σημαίνουν ακόμα πιο δυσβάσταχτους όρους ζωής για εκατομμύρια ανθρώπους. Σημαίνουν ακόμα μεγαλύτερη καταστολή για να μην τολμάει κανείς να σηκώσει κεφάλι. Σημαίνουν συνθήκες εξαθλίωσης που αναπαράγουν ρατσισμούς και εξατομίκευση, ώστε ο καθένας να στρέφεται ενάντια στο διπλανό του και τον πιο αδύναμο, να σιωπά, να μην βλέπει καμία διέξοδο πέρα από την υποταγή.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, εμείς προτάσσουμε την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αντίστασή μας. Την ανάπτυξη σχέσεων και μορφών αλληλοβοήθειας απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που γεννά όλο και περισσότερους φτωχούς και άνεργους, περισσότερους αποκλεισμένους, άστεγους και πεινασμένους ανθρώπους. Γιατί πιστεύουμε πως η λύση δεν βρίσκεται ούτε στο ατομικό κυνήγι της επιβίωσης, ούτε στην ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία. Αλλά στη δημιουργία συλλογικών απαντήσεων σε κάθε χώρο που ζούμε, όπου οι άνθρωποι θα συναντιούνται, θα αποφασίζουν συλλογικά και θα παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους.

Τέτοιες κινήσεις αποτελούν σήμερα μια προϋπόθεση και μια κοινή βάση για να αντισταθούμε, να αυτοοργανωθούμε και να δράσουμε στις γειτονιές μας και παντού ενάντια στη λεηλασία της ζωής μας, ενώ αποτελούν ταυτόχρονα μορφές αναζήτησης και ζύμωσης ενός συλλογικού οράματος για μια αυριανή κοινωνία ισότητας κι ελευθερίας, μια κοινωνία της φυσικής οικονομίας κάλυψης των πραγματικών αναγκών μας κι όχι παραγωγής και κατανάλωσης εμπορευμάτων, μια νέα κοινωνία σεβασμού και φροντίδας για τη φύση της οποίας είμαστε αναπόσπαστο μέρος κι όχι εχθροί της.

Όπως και σε πολλές ακόμα γειτονιές της Αθήνας, η συνέλευση αντίστασης και αλληλεγγύης Κυψέλης / Πατησίων είναι μια προσπάθεια να αντιτάξουμε στο ζοφερό μέλλον που μας υπόσχεται το χρεωκοπημένο σύστημα την ελπίδα για μια νέα κοινωνία ισότητας και αλληλεγγύης, και τον αγώνα για τη δημιουργία της.

Αυτοοργάνωση - αλληλεγγύη - αντίσταση παντού!

Συνέλευση αντίστασης και αλληλεγγύης Κυψέλης / Πατησίων, 14 Ιούλη 2010

Κείμενο για το διήμερο αυτοοργανωμένης έκφρασης & δημιουργίας, στην κατάληψη ΛΚ 37

Ερχόμαστε από διαφορετικές διαδρομές και εκφραζόμαστε με διαφορετικούς τρόπους. Είμαστε άτομα και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στο πεδίο της αυτοοργανωμένης – ανατρεπτικής έκφρασης και δημιουργίας μέσα από το θέατρο, τη μουσική, το σχέδιο. Αυτές οι γραμμές είναι ένα συλλογικό αποτύπωμα μιας στιγμής που συναντηθήκαμε στήνοντας από κοινού ένα διήμερο εκδηλώσεων. Θελήσαμε να καταγράψουμε τον κοινό τόπο που ώθησε σε αυτή τη συνδιαμόρφωση διασαφηνίζοντας το περιεχόμενο αυτής της επιλογής...

Σε έναν κόσμο γεμάτο από διαιρέσεις ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους, όπου η Τέχνη στην κυρίαρχη μορφή της αποτελεί έναν πυλώνα συντήρησης αυτών των διαχωρισμών, αρνούμαστε τη θαλπωρή μιας «ουδέτερης» γωνιάς για να ξεδιπλώσουμε την ανάγκη μας για έκφραση.

Αντιλαμβανόμαστε την αυτοοργανωμένη, συλλογική ή ατομική, έκφραση και δημιουργία σαν ένα ακόμη μέπτωση δεν προσδιορίζονται από το «τι πουλάει» ή τι επιτρέπεται από το καθεστώς.

Σε αυτό τον δρόμο δεν είμαστε μόνοι και μόνες. Υπάρχει ένα πλήθος από συλλογικότητες και άτομα που δραστηριοποιούνται στο πεδίο της αυτοοργανωμένης έκφρασης, τόσο στην ελληνική επικράτεια όσο και στο εξωτερικό, διαδίδοντας τον ιό της απελευθέρωσης της ανάγκης για έκφραση παντού και στηρίζοντας εκδηλώσεις που προωθούν την κοινωνική αντίσταση. Ένα πλήθος από εγχειρήματα που αντιτίθενται στην πολιτιστική βιομηχανία και αναπτύσσονται στη βάση της ισότητας, της αλληλεγγύης, της αυτομόρφωσης.

Η συνάντηση για το στήσιμο αυτού του διημέρου είναι ένας ακόμα θύλακας αυτής της άτυπης κοινότητας που θέλει να εξελίσσεται τόσο στις δομές όσο και στα περιεχόμενα.

Η επιλογή για την στέγαση του διημέρου σε έναν αυτοοργανωμένο χώρο αντίστασης, όπως αυτόν της κατάληψης της Λέλας Καραγιάννη 37, δεν είναι τυχαία. Οι αυτοοργανωμένοι χώροι –στέκια και καταλήψεις- σαν τόποι συνάντησης, συλλογικοποίησης αντιστάσεων, άρνησης του κόσμου της εξουσίας, είναι οι πλέον ζωτικοί χώροι για την ανάπτυξη πολιτιστικών πρωτοβουλιών που αρνούνται την εμπορευματοποίηση, τον έλεγχο και τη διαμεσολάβηση της ανάγκης για έκφραση και δημιουργία.

Δεν είναι τα μοναδικά μέρη που μπορεί κανείς να συ-

Ανακοίνωση της Κατάληψης Λ. Καραγιάννη 37 για την κατασταλτική επιχείρηση εναντίον της

Σε μια περίοδο έντασης του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού εξαιτίας της γενικευμένης επίθεσης κράτους και κεφάλαιου στα πλέον στοιχειώδη συμφέροντα και δικαιώματα εργαζόμενων, άνεργων και νεολαίων, και της προσπάθειας άρθρωσης των κοινωνικοπολιτικών αντιστάσεων, η καταστολή κλιμακώνεται στοχοποιώντας, απειλώντας και χτυπώντας αγωνιζόμενους ανθρώπους και χώρους αγώνα.

Τη νύχτα της Πέμπτης 8 Ιούλη, στις 2 π.μ., λίγες ώρες πριν από την απεργιακή πορεία, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν χωρίς προφανή λόγο το κατειλημμένο κτίριο επί της οδού Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη, αποκλείοντας τους γύρω δρόμους. Η Κατάληψη τέθηκε σε καθεστώς αποκλεισμού, απειλούμενη για ώρες με εισβολή, ενώ είχε δοθεί εντολή σύλληψης οποιουδήποτε επιχειρούσε να βγει ή να μπει στο κατειλημμένο κτίριο. Πολλές εξακριβώσεις, ακόμα και προσαγωγές έγιναν σε διερχόμενα άτομα, περίοικους ή περαστικούς στους δρόμους γύρω από την κατάληψη.

Τελικά η ασφυκτική πολιορκία της κατάληψης έληξε, με την αποχώρηση των αστυνομικών δυνάμεων στις 5 π.μ. τα χαράματα, το ίδιο ξαφνικά όπως άρχισε.

Ανεξάρτητα από τους άδηλους σκοπούς και σχεδιασμούς αυτής της αστυνομικής επιχείρησης, το γεγονός είναι ότι ένας ακόμα χώρος αγώνα και μια ακόμη ομάδα αγωνιζόμενων ανθρώπων βρέθηκαν στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας. Μια κατάληψη που μέσα στα 22 χρόνια της ιστορίας της στάθηκε πάντα σταθερά κι αταλάντευτα μέσα στις γραμμές του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού αγώνα και πάντα στο πλευρό όλων των κοινωνικών-ταξικών αγώνων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων ανθρώπων.

Για αυτό το λόγο και η νυχτερινή κατασταλτική επιχείρηση της 8ης Ιούλη εναντίον της συγκεκριμένης κατάληψης είχε ευρύτερες στοχεύσεις, κι αποτελεί μέρος της γενικότερης κρατικής καταστολής που αποσκοπεί στην τρομοκράτηση και το χτύπημα του αντιεξουσιαστικού αγώνα και ευρύτερα των κοινωνικών αγώνων αυτής της περιόδου.

Και μπορεί αυτή η κατασταλτική επιχείρηση να αναδιπλώθηκε, έδειξε όμως τις επιθετικές διαθέσεις και τις τρομοκρατικές μεθόδους του κράτους απέναντι στις αυτοοργανωμένες εστίες αγώνα, όπως οι καταλήψεις, οι οποίες τη συγκεκριμένη περίοδο είναι ιδιαίτερα σημαντικές και χρήσιμες για τη στήριξη και τη συνεισφορά τους στην ανάπτυξη των συλλογικών αντιστάσεων τόσο στο κεντρικό επίπεδο όσο και στις γειτονιές της πό-

της προσπάθειας άρθρωσης των κοινωνικοπολιτικών αντιστάσεων, η καταστολή κλιμακώνεται στοχοποιώντας, απειλώντας και χτυπώντας αγωνιζόμενους ανθρώπους και χώρους αγώνα.

Τη νύχτα της Πέμπτης 8 Ιούλη, στις 2 π.μ., λίγες ώρες πριν από την απεργιακή πορεία, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν χωρίς προφανή λόγο το κατειλημμένο κτίριο επί της οδού Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη, αποκλείοντας τους γύρω δρόμους. Η Κατάληψη τέθηκε σε καθεστώς αποκλεισμού, απειλούμενη για ώρες με εισβολή, ενώ είχε δοθεί εντολή σύλληψης οποιουδήποτε επιχειρούσε να βγει ή να μπει στο κατειλημμένο κτίριο. Πολλές εξακριβώσεις, ακόμα και προσαγωγές έγιναν σε διερχόμενα άτομα, περίοικους ή περαστικούς στους δρόμους γύρω από την κατάληψη.

Τελικά η ασφυκτική πολιορκία της κατάληψης έληξε, με την αποχώρηση των αστυνομικών δυνάμεων στις 5 π.μ τα χαράματα, το ίδιο ξαφνικά όπως άρχισε.

Ανεξάρτητα από τους άδηλους σκοπούς και σχεδιασμούς αυτής της αστυνομικής επιχείρησης, το γεγονός είναι ότι ένας ακόμα χώρος αγώνα και μια ακόμη ομάδα αγωνιζόμενων ανθρώπων βρέθηκαν στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας. Μια κατάληψη που μέσα στα 22 χρόνια της ιστορίας της στάθηκε πάντα σταθερά κι αταλάντευτα μέσα στις γραμμές του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού αγώνα και πάντα στο πλευρό όλων των κοινωνικών-ταξικών αγώνων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων ανθρώπων.

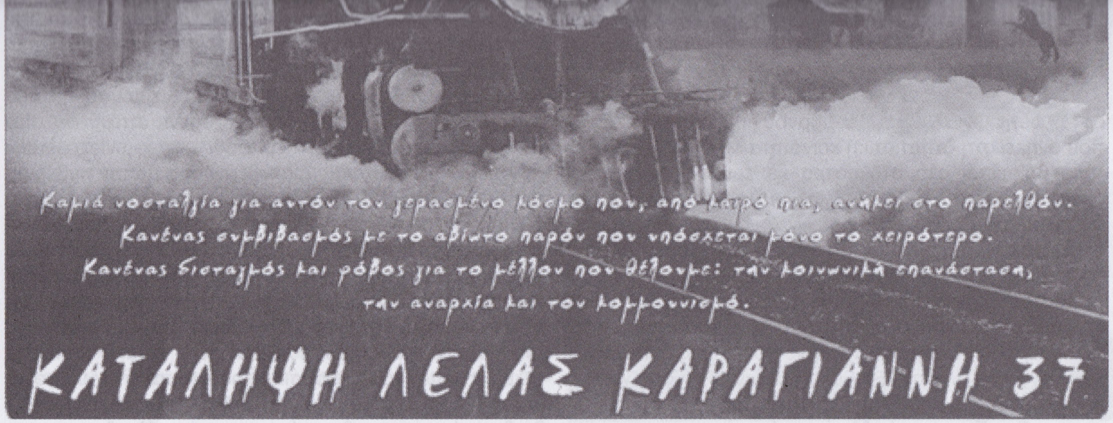
Για αυτό το λόγο και η νυχτερινή κατασταλτική επιχείρηση της 8ης Ιούλη εναντίον της συγκεκριμένης κατάληψης είχε ευρύτερες στοχεύσεις, κι αποτελεί μέρος της γενικότερης κρατικής καταστολής που αποσκοπεί στην τρομοκράτηση και το χτύπημα του αντιεξουσιαστικού αγώνα και ευρύτερα των κοινωνικών αγώνων αυτής της περιόδου.

Και μπορεί αυτή η κατασταλτική επιχείρηση να αναδιπλώθηκε, έδειξε όμως τις επιθετικές διαθέσεις και τις τρομοκρατικές μεθόδους του κράτους απέναντι στις αυτοοργανωμένες εστίες αγώνα, όπως οι καταλήψεις, οι οποίες τη συγκεκριμένη περίοδο είναι ιδιαίτερα σημαντικές και χρήσιμες για τη στήριξη και τη συνεισφορά τους στην ανάπτυξη των συλλογικών αντιστάσεων τόσο στο κεντρικό επίπεδο όσο και στις γειτονιές της πόλης.

Για αυτό άλλωστε, και παρά την προχωρημένη ώρα, προκλήθηκε πολύ μεγάλο αγωνιστικό ενδιαφέρον και κινητοποιήθηκαν πολλές δεκάδες συντρόφων και συντροφισσών που εξέφρασαν την αλληλέγγυα διαθεσιμότητά τους στην πολιορκούμενη κατάληψη τη νύχτα της 8ης Ιούλη.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ - ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ

Κείμενο για το διήμερο αυτοοργανωμένης έκφρασης & δημιουργίας, στην κατάληψη ΛΚ 37

Ερχόμαστε από διαφορετικές διαδρομές και εκφραζόμαστε με διαφορετικούς τρόπους. Είμαστε άτομα και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στο πεδίο της αυτοοργανωμένης – ανατρεπτικής έκφρασης και δημιουργίας μέσα από το θέατρο, τη μουσική, το σχέδιο. Αυτές οι γραμμές είναι ένα συλλογικό αποτύπωμα μιας στιγμής που συναντηθήκαμε στήνοντας από κοινού ένα διήμερο εκδηλώσεων. Θελήσαμε να καταγράψουμε τον κοινό τόπο που ώθησε σε αυτή τη συνδιαμόρφωση διασαφηνίζοντας το περιεχόμενο αυτής της επιλογής...

Σε έναν κόσμο γεμάτο από διαιρέσεις ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους, όπου η Τέχνη στην κυρίαρχη μορφή της αποτελεί έναν πυλώνα συντήρησης αυτών των διαχωρισμών, αρνούμαστε τη θαλπωρή μιας «ουδέτερης» γωνιάς για να ξεδιπλώσουμε την ανάγκη μας για έκφραση.

Αντιλαμβανόμαστε την αυτοοργανωμένη, συλλογική ή ατομική, έκφραση και δημιουργία σαν ένα ακόμη μέσο αναμέτρησης με τις «αξίες» που στηρίζουν τον κόσμο της Εξουσίας: την ιεραρχία, την εξατομίκευση, το κέρδος, την παθητικότητα. Σαν ένα μέσο απελευθέρωσης της ανάγκης για έκφραση από τα δεσμά του εμπορεύματος, της χειραγώγησης, της ενσωμάτωσης.

Απορρίπτουμε τη λογική του θεάματος που μοιράζει ρόλους οπαδών και ινδαλμάτων, διαμεσολαβητών και «κοινού» και δεν αναγνωρίζουμε καμιά αυθεντία στην μετάδοση της δημιουργικής εμπειρίας. Πιστεύουμε στην άμεση και ισότιμη επικοινωνία του/της δημιουργού με τους ανθρώπους που απευθύνεται και στηρίζουμε την οριζόντια διάδοση των μέσων έκφρασης, γιατί η δημιουργία δεν είναι προνόμιο κάποιων ειδικών αλλά δικαίωμα όλων.

Τα θέματά μας αντλούν από ένα προσωπικό – υποκειμενικό βλέμμα σε οποιαδήποτε πτυχή της ζωής, από μια εικόνα, από ένα καθημερινό βίωμα από μια στάπτωση δεν προσδιορίζονται από το «τι πουλάει» ή τι επιτρέπεται από το καθεστώς.

Σε αυτό τον δρόμο δεν είμαστε μόνοι και μόνες. Υπάρχει ένα πλήθος από συλλογικότητες και άτομα που δραστηριοποιούνται στο πεδίο της αυτοοργανωμένης έκφρασης, τόσο στην ελληνική επικράτεια όσο και στο εξωτερικό, διαδίδοντας τον ιό της απελευθέρωσης της ανάγκης για έκφραση παντού και στηρίζοντας εκδηλώσεις που προωθούν την κοινωνική αντίσταση. Ένα πλήθος από εγχειρήματα που αντιτίθενται στην πολιτιστική βιομηχανία και αναπτύσσονται στη βάση της ισότητας, της αλληλεγγύης, της αυτομόρφωσης.

Η συνάντηση για το στήσιμο αυτού του διημέρου είναι ένας ακόμα θύλακας αυτής της άτυπης κοινότητας που θέλει να εξελίσσεται τόσο στις δομές όσο και στα περιεχόμενα.

Η επιλογή για την στέγαση του διημέρου σε έναν αυτοοργανωμένο χώρο αντίστασης, όπως αυτόν της κατάληψης της Λέλας Καραγιάννη 37, δεν είναι τυχαία. Οι αυτοοργανωμένοι χώροι –στέκια και καταλήψεις-, σαν τόποι συνάντησης, συλλογικοποίησης αντιστάσεων, άρνησης του κόσμου της εξουσίας, είναι οι πλέον ζωτικοί χώροι για την ανάπτυξη πολιτιστικών πρωτοβουλιών που αρνούνται την εμπορευματοποίηση, τον έλεγχο και τη διαμεσολάβηση της ανάγκης για έκφραση και δημιουργία.

Δεν είναι τα μοναδικά μέρη που μπορεί κανείς να συναντήσει τέτοιες απόπειρες αφού τόσο εμείς, όσο και άλλα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, επιδιώκουμε τη συνεύρεση μέσα από δημόσιες εκδηλώσεις σε δρόμους και σε πλατείες αποσπώντας τους ανοιχτούς χώρους από τον έλεγχο και το εμπόρευμα, επαναφέροντάς τους –έστω και στιγμιαία- στην κοινωνική τους διάσταση.

Στόχος μας δεν είναι να αθροίσουμε τις δημιουργικές μας ικανότητες, αλλά να αναδείξουμε τα μικρά μέτωπα που ανοίγει και αγγίζει το κάθε εγχείρημα μέσα από τους στίχους, τη μουσική, την θεατρική πράξη, τον λόγο, τη δομή, την αντίληψη, την κίνησή του.

Σε μια περίοδο που η λύση για τα μεγάλα αφεντικά είναι να κλιμακώνουν την επιθετικότητά τους κλέβοντας όλο και μεγαλύτερα κομμάτια από τη ζωή, για μας ο δρόμος είναι να κρατάμε ζωντανά και μαχητικά τα όνειρά μας χωρίς να τα ξεπουλάμε ή να τα εκχωρούμε, όχι

έκφρασης & δημιουργίας, στην κατάληψη ΛΚ 37

Ερχόμαστε από διαφορετικές διαδρομές και εκφραζόμαστε με διαφορετικούς τρόπους. Είμαστε άτομα και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στο πεδίο της αυτοοργανωμένης – ανατρεπτικής έκφρασης και δημιουργίας μέσα από το θέατρο, τη μουσική, το σχέδιο. Αυτές οι γραμμές είναι ένα συλλογικό αποτύπωμα μιας στιγμής που συναντηθήκαμε στήνοντας από κοινού ένα διήμερο εκδηλώσεων. Θελήσαμε να καταγράψουμε τον κοινό τόπο που ώθησε σε αυτή τη συνδιαμόρφωση διασαφηνίζοντας το περιεχόμενο αυτής της επιλογής...

Σε έναν κόσμο γεμάτο από διαιρέσεις ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους, όπου η Τέχνη στην κυρίαρχη μορφή της αποτελεί έναν πυλώνα συντήρησης αυτών των διαχωρισμών, αρνούμαστε τη θαλπωρή μιας «ουδέτερης» γωνιάς για να ξεδιπλώσουμε την ανάγκη μας για έκφραση.

Αντιλαμβανόμαστε την αυτοοργανωμένη, συλλογική ή ατομική, έκφραση και δημιουργία σαν ένα ακόμη μέσο αναμέτρησης με τις «αξίες» που στηρίζουν τον κόσμο της Εξουσίας: την ιεραρχία, την εξατομίκευση, το κέρδος, την παθητικότητα. Σαν ένα μέσο απελευθέρωσης της ανάγκης για έκφραση από τα δεσμά του εμπορεύματος, της χειραγώγησης, της ενσωμάτωσης.

Απορρίπτουμε τη λογική του θεάματος που μοιράζει ρόλους οπαδών και ινδαλμάτων, διαμεσολαβητών και «κοινού» και δεν αναγνωρίζουμε καμιά αυθεντία στην μετάδοση της δημιουργικής εμπειρίας. Πιστεύουμε στην άμεση και ισότιμη επικοινωνία του/της δημιουργού με τους ανθρώπους που απευθύνεται και στηρίζουμε την οριζόντια διάδοση των μέσων έκφρασης, γιατί η δημιουργία δεν είναι προνόμιο κάποιων ειδικών αλλά δικαίωμα όλων.

Τα θέματά μας αντλούν από ένα προσωπικό – υποκειμενικό βλέμμα σε οποιαδήποτε πτυχή της ζωής, από μια εικόνα, από ένα καθημερινό βίωμα από μια στάση ζωής ή από μια θέση αγώνα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ...

δραστηριοποιούνται στο πεδίο της αυτοοργανωμένης έκφρασης, τόσο στην ελληνική επικράτεια όσο και στο εξωτερικό, διαδίδοντας τον ιό της απελευθέρωσης της ανάγκης για έκφραση παντού και στηρίζοντας εκδηλώσεις που προωθούν την κοινωνική αντίσταση. Ένα πλήθος από εγχειρήματα που αντιτίθενται στην πολιτιστική βιομηχανία και αναπτύσσονται στη βάση της ισότητας, της αλληλεγγύης, της αυτομόρφωσης.

Η συνάντηση για το στήσιμο αυτού του διημέρου είναι ένας ακόμα θύλακας αυτής της άτυπης κοινότητας που θέλει να εξελίσσεται τόσο στις δομές όσο και στα περιεχόμενα.

Η επιλογή για την στέγαση του διημέρου σε έναν αυτοοργανωμένο χώρο αντίστασης, όπως αυτόν της κατάληψης της Λέλας Καραγιάννη 37, δεν είναι τυχαία. Οι αυτοοργανωμένοι χώροι –στέκια και καταλήψεις-, σαν τόποι συνάντησης, συλλογικοποίησης αντιστάσεων, άρνησης του κόσμου της εξουσίας, είναι οι πλέον ζωτικοί χώροι για την ανάπτυξη πολιτιστικών πρωτοβουλιών που αρνούνται την εμπορευματοποίηση, τον έλεγχο και τη διαμεσολάβηση της ανάγκης για έκφραση και δημιουργία.

Δεν είναι τα μοναδικά μέρη που μπορεί κανείς να συναντήσει τέτοιες απόπειρες αφού τόσο εμείς, όσο και άλλα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, επιδιώκουμε τη συνεύρεση μέσα από δημόσιες εκδηλώσεις σε δρόμους και σε πλατείες αποσπώντας τους ανοιχτούς χώρους από τον έλεγχο και το εμπόρευμα, επαναφέροντάς τους –έστω και στιγμιαία- στην κοινωνική τους διάσταση.

Στόχος μας δεν είναι να αθροίσουμε τις δημιουργικές μας ικανότητες, αλλά να αναδείξουμε τα μικρά μέτωπα που ανοίγει και αγγίζει το κάθε εγχείρημα μέσα από τους στίχους, τη μουσική, την θεατρική πράξη, τον λόγο, τη δομή, την αντίληψη, την κίνησή του.

Σε μια περίοδο που η λύση για τα μεγάλα αφεντικά είναι να κλιμακώνουν την επιθετικότητά τους κλέβοντας όλο και μεγαλύτερα κομμάτια από τη ζωή, για μας ο δρόμος είναι να κρατάμε ζωντανά και μαχητικά τα όνειρά μας χωρίς να τα ξεπουλάμε ή να τα εκχωρούμε, όχι μόνο στο επίπεδο της έκφρασης αλλά και σε κάθε επίπεδο της ζωής.

Αυτό το διήμερο είναι μια συμβολή στη διάδοση του μηνύματος ότι η αυτοοργανωμένη - ανατρεπτική έκφραση και δημιουργία δεν είναι μια ουτοπία, αλλά μια ζωτική δυνατότητα. Μια δυνατότητα που αξίζει να καλλιεργείται και να εξαπλώνεται μέσα από τη συνάντηση, τη φαντασία, την αλληλεπίδραση, τη συλλογικοποίηση. Ένας δρόμος που ανοίγει όσο αρνούμαστε τον θάνατο των επιθυμιών και των αναγκών μας, ένα ταξίδι που γίνεται εφικτό όσο παίρνουμε τη ζωή στα χέρια μας...

Συνάντηση ατόμων και συλλογικοτήτων από τον χώρο της αυτοοργανωμένης έκφρασης και δημιουργίας
24/3/2010

είναι ότι ένας ακόμα χώρος αγώνα και μια ακόμη ομάδα αγωνιζόμενων ανθρώπων βρέθηκαν στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας. Μια κατάληψη που μέσα στα 22 χρόνια της ιστορίας της στάθηκε πάντα σταθερά κι αταλάντευτα μέσα στις γραμμές του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού αγώνα και πάντα στο πλευρό όλων των κοινωνικών-ταξικών αγώνων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων ανθρώπων.

Για αυτό το λόγο και η νυχτερινή κατασταλτική επιχείρηση της 8ης Ιούλη εναντίον της συγκεκριμένης κατάληψης είχε ευρύτερες στοχεύσεις, κι αποτελεί μέρος της γενικότερης κρατικής καταστολής που αποσκοπεί στην τρομοκράτηση και το χτύπημα του αντιεξουσιαστικού αγώνα και ευρύτερα των κοινωνικών αγώνων αυτής της περιόδου.

Και μπορεί αυτή η κατασταλτική επιχείρηση να αναδιπλώθηκε, έδειξε όμως τις επιθετικές διαθέσεις και τις τρομοκρατικές μεθόδους του κράτους απέναντι στις αυτοοργανωμένες εστίες αγώνα, όπως οι καταλήψεις, οι οποίες τη συγκεκριμένη περίοδο είναι ιδιαίτερα σημαντικές και χρήσιμες για τη στήριξη και τη συνεισφορά τους στην ανάπτυξη των συλλογικών αντιστάσεων τόσο στο κεντρικό επίπεδο όσο και στις γειτονιές της πόλης.

Για αυτό άλλωστε, και παρά την προχωρημένη ώρα, προκλήθηκε πολύ μεγάλο αγωνιστικό ενδιαφέρον και κινητοποιήθηκαν πολλές δεκάδες συντρόφων και συντροφισσών που εξέφρασαν την αλληλέγγυα διαθεσιμότητά τους στην πολιορκούμενη κατάληψη τη νύχτα της 8ης Ιούλη.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ - ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37
Παρασκευή 9 Ιούλη 2010

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ: Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΥΝΤΡΙΒΟΥΝ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

"Τα σημάδια του πολέμου στον ορίζοντα είναι ολοφάνερα. Ο πόλεμος, όπως και ο φόβος, έχουν την ίδια οσμή. Και τώρα, αρχίζει να αποπνέει τη δυσωδία του στη γη μας". Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος, Δεκέμβρης '07

Αν τα σημάδια του πολέμου ήταν εμφανή το Δεκέμβριο του 2007, οι επιθέσεις των τελευταίων μηνών δείχνουν πως ο πόλεμος ξεσπά αδιάκοπα σε καθημερινή βάση. Βίαιες εκκενώσεις κοινοτήτων και εκτοπισμοί, ένοπλες επιθέσεις από το στρατό, την αστυνομία και τις παραστρατιωτικές οργανώσεις, δολοφονίες, εμπρησμοί και καταστροφές σπιτιών και καλλιεργειών, συλλήψεις και βιασμοί είναι κάποια από τα σημάδια του. Το μήνυμα είναι σαφές: όποιος αντιστέκεται, εξοντώνεται. Ενορχηστρωτές αυτού του βρώμικου πολέμου είναι η πολιτική και οικονομική εξουσία -κυβερνήσεις όλων των βαθμίδων (πολιτειακή και ομοσπονδιακή) και όλων των πολιτικών αποχρώσεων (από το δεξιό κόμμα εθνικής δράσης ως τα αριστερά κόμματα, της δημοκρατικής επανάστασης και της εργασίας)-, μεξικανοί μεγαλοεπιχειρηματίες και πολυεθνικές. Το Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμάς, το οποίο σε συνδυασμό με το Σχέδιο Κολομβία έχει ως στόχο το στρατιωτικό και οικονομικό έλεγχο της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής από τις ΗΠΑ, την Ευρώπη και το μεγάλο κεφάλαιο, αφού "πάγωσε" για ένα μεγάλο διάστημα, επανέρχεται ανανεωμένο στο προσκήνιο, ως "Πρόγραμμα Μεσοαμέρικα".

Ο βασικός εμπνευστής αυτού του σχεδίου, οι ΗΠΑ, έχει ήδη επενδύσει πολλά κεφάλαια στο στρατιωτικό εξοπλισμό του στρατηγικού του εταίρου, το Μεξικό (πάντοτε με το πρόσχημα του πολέμου ενάντια στα καρτέλ των ναρκωτικών). Κομβικό παράγοντα για την επιτυχία του αποτελεί το νότιο Μεξικό. Εξ ου, τα οικοτουριστικά προγράμματα, η δημιουργία μεγάλων αυτοκινητόδρομων, η εκμετάλλευση του υπεδάφους και των φυσικού πλούτου της Τσιάπας, ο "εκσυγχρονισμός" της γεωργίας (βλέπε εισαγωγή μεταλλαγμένων σπόρων), η δημιουργία 6 νέων ζωνών που προορίζονται για τα μακιλαδόρας (εργοστάσια συναρμολόγησης τα κέρδη των οποίων εξασφαλίζονται από τη χρησιμοποίηση φτηνού εργατικού δυναμικού), η πλήρης στρατιωτική κυριαρχία, η προσπάθεια για την καταστολή και εξόντωση κάθε μορφής αντίστασης, καθώς και την ανακοπή του μεταναστευτικού ρεύματος προς τις ΗΠΑ. Παράλληλα, προωθούνται προγράμματα "οικονομικής στήριξης" των φτωχών ιθαγενών κοινοτήτων, με την προϋπόθεση βέβαια ότι θα εγκαταλείψουν το δικαίωμά τους στην κοινοτική γη (εχίδο) και θα λάβουν τίτλους ατομικής ιδιοκτησίας με δικαίωμα πώλησης και δημιουργίας νέων "χωριών-προτύπων", τα οποία βέβαια θα λειτουργούν και ως βάσεις υποστήριξης του στρατού, καθώς βρίσκονται σε στρατηγικά σημεία. Η χούντα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης του Κόμματος Εθνικής Δράσης, με τη συνενοχή όλων των κομμάτων του κοινοβουλίου, μετατρέπουν την περιοχή σε στρατιωτικοποιημένη ζώνη. Διοι. Η κυβέρνηση του αριστερού Σαμπίνες, προκειμένου να κάνει πιο αποτελεσματική τη δράση τους, έχει προχωρήσει στην πώληση ανακτημένων από τους Ζαπατίστας περιοχών σε μέλη αυτών των οργανώσεων, παραχωρώντας τους ταυτόχρονα το δικαίωμα οικονομικής εκμετάλλευσης. Οι περιοχές που επιλέγονται έχουν έντονο τουριστικό ενδιαφέρον και άρα μπορούν να αποφέρουν μεγάλη κέρδη. Στο πλαίσιο αυτό, μόνο τους πρώτους μήνες του 2010, οι ζαπατιστικές κοινότητες και τα χωριά που συμμετέχουν στην Άλλη Καμπάνια έχουν υποστεί πλήθος από επιθέσεις.

- Στις 20 Ιανουαρίου 2010, μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC καταλαμβάνουν με τα όπλα περιοχή που ανήκει στη ζαπατιστική κοινότητα Μπολόν Αχάβ, η οποία βρίσκεται στο στόχαστρο κυβέρνησης και παραστρατιωτικών από το 2007. Στις 6 Φεβρουαρίου, οι βάσεις στήριξης του EZLN προχωρούν σε ανακατάληψη. Από τις συγκρούσεις τραυματίζονται αρκετοί σύντροφοι Ζαπατίστας (μεταξύ των οποίων και ένας ανήλικος), αλλά και 28 παραστρατιωτικοί (ο ένας θανάσιμα), ενώ παράλληλα εγκλωβίζονται από τους Ζαπατίστας 5 από αυτούς, οι οποίοι και παραδίδονται λίγο αργότερα στους αξιωματούχους της κυβέρνησης. Επιθέσεις δέχονται επίσης γειτονικές κοινότητες που συμμετέχουν στην Άλλη Καμπάνια, όπως το Σαν Σεμπαστιάν Μπατσαχόν.

- Στις 22 Ιανουαρίου, δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας, σε συνεργασία με αξιωματούχους της πολιτειακής και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης προχωρούν στη βίαιη εκκένωση της περιοχής Λαγούνα Σαν Πέδρο, στο Μόντες Ασούλες.

- Στις 28 Φεβρουαρίου, μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης "Στρατός του Θεού", η οποία διατηρεί στενές σχέσεις με την κυβέρνηση και ευθύνεται για τη δολοφονία του Αουρέλιο Ντίας Ερνάντες τον Ιούλιο του 2009, εξαπολύουν διπλή ένοπλη επίθεση εναντίον κατοίκων του εχίδο Μιτσιτόν, το οποίο πρωτοστατεί εδώ και μήνες στον αγώνα ενάντια στην κατασκευή μεγάλου αυτοκινητόδρομου που θα ενώνει τις μεγάλες τουριστικές πόλεις Σαν Κριστόμπαλ δε λας Κάσας και Παλένκε. Οι παραστρατιωτικοί απαγάγουν και βασανίζουν άγρια κατοίκους, τους οποίους επιχειρούν να απελευθερώσουν σύντροφοί τους. Από τις συγκρούσεις τραυματίζονται μεταξύ άλλων και 3 παραστρατιωτικοί, ενώ άλλοι εγκλωβίζονται. Η σύγκρουση λήγει με την ανταλλαγή των ομήρων, ενώ στην περιοχή καταφθάνουν μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις.

- Στις 3 Μαρτίου, το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Γκαρούτσα καταγγέλλει την απόφαση της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC να εκτοπίσει τις βάσεις στήριξης της κοινότητας Σάντο Ντομίνγκο. Σύμφωνα με το κείμενο της απόφασης, δίνεται διορία στους Ζαπατίστας να εγκαταλείψουν την περιοχή έως τις 20 Μαρτίου, διαφορετικά θα προβούν σε επίθεση, ενώ, όπως λένε, "είναι οπλισμένοι ακόμα και με βόμβες".

λος της Άλλης Καμπάνιας στην κοινότητα Μιτσιτόν, κατηγορώντας τον για παράνομη διακίνηση ανθρώπων. Η κοινοτική συνέλευση αποκλείει τον κεντρικό δρόμο και κρατά ομήρους 5 αξιωματούχους της κυβέρνησης, επιτυγχάνοντας την απελευθέρωσή του.

- Στις 24 Μαρτίου, μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC απαγάγουν, βασανίζουν και απειλούν να σκοτώσουν δύο γυναίκες-μέλη της Άλλης Καμπάνιας στο εχίδο Χοτολά. Μαζί τους απαγάγουν και δύο παιδιά, τα οποία καταφέρνουν να διαφύγουν, ενώ εξαναγκάζουν άλλους 18 κατοίκους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους.

Σημαντικό ρόλο σε αυτή τη διαρκή κατάσταση πολέμου διαδραματίζουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης όλων των πολιτικών τάσεων, από τις εφημερίδες της δεξιάς και της κεντροδεξιάς του PAN και του PRI, ως τις αριστερές και υποτιθέμενες φιλοζαπατιστικές, όπως η "Λα Χορνάδα". Το Νοέμβριο του 2009, η εφημερίδα δημοσίευσε άρθρο που αναπαρήγαγε πληροφορία προερχόμενη απευθείας από τα κυβερνητικά γραφεία, περί δήθεν συμφωνίας μεταξύ των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης με την κυβέρνηση της Τσιάπας, προκειμένου να αναγνωριστούν θεσμικά οι αυτόνομες αρχές των Ζαπατίστας. Τα 5 Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης, με ανακοινώσεις τους, διέψευσαν το γεγονός και κατήγγειλαν όχι μόνο τις επιδιώξεις τις κυβέρνησης, αλλά και το ρόλο των μμε που λειτουργούν ως εκπρόσωποι της εξουσίας: "Σύντροφοι και συντρόφισσες του Μεξικού και του κόσμου, σας λέμε να μην πιστεύετε τα ψέματα των τριών εξουσιών του καπιταλιστικού συστήματος στο Μεξικό. Εμείς οι Ζαπατίστας είμαστε εδώ. Εδώ θα βρισκόμαστε και θα φτάσουμε ως το τέλος".

πλησιάζει ο άνεμος από τα κάτω, έρχεται θύελλα...

"Οι κακές κυβερνήσεις των δήμων, της πολιτείας και της ομοσπονδίας, και το αφεντικό τους, ο νεοφιλελευθερισμός, πιστεύουν πως είναι ισχυροί λόγω του χρήματος. Σκοντάφτουν όμως πάνω σε εμάς, τους άντρες και τις γυναίκες Ζαπατίστας, που έχουμε τη δύναμη της αξιοπρέπειας, την οποία έχουν όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο και η οποία δεν ξεπουλιέται, δεν παραδίδεται και δεν ενδίδει, αλλά φτάνει τον αγώνα μέχρι το τέλος".

Οι Ζαπατίστας, παρά τον πόλεμο δίχως τέλος που δέχονται, δεν παραδίνονται. Απαντούν με το δυνάμωμα της αυτονομίας τους και την αποφασιστικότητά τους να ζήσουν όπως εκείνοι επιλέγουν, με άμεση δημοκρατία και ελευθερία, σε έναν κόσμο όπου το "εμείς" των από κάτω χτίζει εδώ και τώρα, και όχι σε ένα μακρινό μέλλον, αυτόν τον άλλο κόσμο, παλεύοντας ενάντια στο σύστημα, το κράτος και την εξουσία.

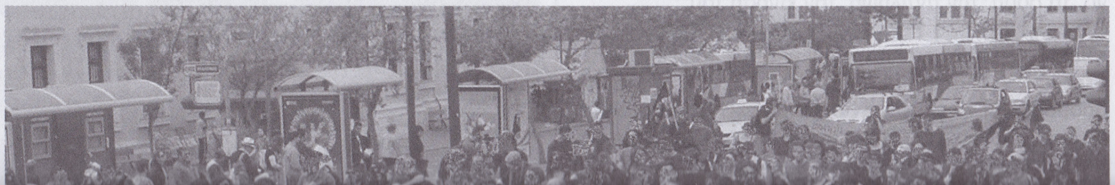
Στη διάρκεια 16 χρόνων, 4 ομοσπονδιακές κυβερνήσεις και 6 πολιτειακές έχουν δαπανήσει δισεκατομμύρια πέσος, στην προσπάθειά τους να ανακόψουν ή να εξοντώσουν το ζαπατισμό. Μάταια όμως. Οι Ζαπατίστας συνεχίζουν την αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή τους και ενισχύουν τις αυτόνομες δομές της καθημερινότητάς τους. Δίνουν προτεραιότητα στην άλλη εκπαίδευση, την άλλη υγεία, την άλλη παραγωγή, την άλλη δικαιοσύνη, την άλλη επικοινωνία και οργανώνουν σχολεία, κέντρα υγείας, κο-

πλες επιθέσεις από το στρατό, την αστυνομία και τις παραστρατιωτικές οργανώσεις, δολοφονίες, εμπρησμοί και καταστροφές σπιτιών και καλλιεργειών, συλλήψεις και βιασμοί είναι κάποια από τα σημάδια του. Το μήνυμα είναι σαφές: όποιος αντιστέκεται, εξοντώνεται. Ενορχηστρωτές αυτού του βρώμικου πολέμου είναι η πολιτική και οικονομική εξουσία -κυβερνήσεις όλων των βαθμίδων (πολιτειακή και ομοσπονδιακή) και όλων των πολιτικών αποχρώσεων (από το δεξιό κόμμα εθνικής δράσης ως τα αριστερά κόμματα, της δημοκρατικής επανάστασης και της εργασίας)-, μεξικανοί μεγαλοεπιχειρηματίες και πολυεθνικές. Το Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμάς, το οποίο σε συνδυασμό με το Σχέδιο Κολομβία έχει ως στόχο το στρατιωτικό και οικονομικό έλεγχο της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής από τις ΗΠΑ, την Ευρώπη και το μεγάλο κεφάλαιο, αφού "πάγωσε" για ένα μεγάλο διάστημα, επανέρχεται ανανεωμένο στο προσκήνιο, ως "Πρόγραμμα Μεσοαμέρικα".

Ο βασικός εμπνευστής αυτού του σχεδίου, οι ΗΠΑ, έχει ήδη επενδύσει πολλά κεφάλαια στο στρατιωτικό εξοπλισμό του στρατηγικού του εταίρου, το Μεξικό (πάντοτε με το πρόσχημα του πολέμου ενάντια στα καρτέλ των ναρκωτικών). Κομβικό παράγοντα για την επιτυχία του αποτελεί το νότιο Μεξικό. Εξ ου, τα οικοτουριστικά προγράμματα, η δημιουργία μεγάλων αυτοκινητόδρομων, η εκμετάλλευση του υπεδάφους και των φυσικού πλούτου της Τσιάπας, ο "εκσυγχρονισμός" της γεωργίας (βλέπε εισαγωγή μεταλλαγμένων σπόρων), η δημιουργία 6 νέων ζωνών που προορίζονται για τα μακιλαδόρας (εργοστάσια συναρμολόγησης τα κέρδη των οποίων εξασφαλίζονται από τη χρησιμοποίηση φτηνού εργατικού δυναμικού), η πλήρης στρατιωτική κυριαρχία, η προσπάθεια για την καταστολή και εξόντωση κάθε μορφής αντίστασης, καθώς και την ανακοπή του μεταναστευτικού ρεύματος προς τις ΗΠΑ. Παράλληλα, προωθούνται προγράμματα "οικονομικής στήριξης" των φτωχών ιθαγενών κοινοτήτων, με την προϋπόθεση βέβαια ότι θα εγκαταλείψουν το δικαίωμά τους στην κοινοτική γη (εχίδο) και θα λάβουν τίτλους ατομικής ιδιοκτησίας με δικαίωμα πώλησης και δημιουργίας νέων "χωριών-προτύπων", τα οποία βέβαια θα λειτουργούν και ως βάσεις υποστήριξης του στρατού, καθώς βρίσκονται σε στρατηγικά σημεία. Η χούντα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης του Κόμματος Εθνικής Δράσης, με τη συνενοχή όλων των κομμάτων του κοινοβουλίου, μετατρέπουν την περιοχή σε στρατιωτικοποιημένη ζώνη.

Τώρα κυριαρχεί ο άνεμος από τα πάνω...

Σε στρατιωτικό επίπεδο, το σχέδιο έχουν αναλάβει να εφαρμόσουν ο στρατός και τα σώματα ασφαλείας, που βρίσκονται σε αγαστή συνεργασία με τις παραστρατιωτικές οργανώσεις οι οποίες δρουν στην Τσιάπας. Μπορεί τα ονόματα αυτών των οργανώσεων να έχουν αλλάξει αυτά τα 16 χρόνια, ωστόσο, οι στόχοι τους (πόλεμος ενάντια στο αντάρτικο), η δομή, οι χρηματοδότες, οι εκπαιδευτές και οι αρχηγοί τους (πρώην και νυν βουλευτές κομμάτων, διοικητές του στρατού και της αστυνομίας) παραμένουν ί-

συμμετέχουν στην Άλλη Καμπάνια έχουν υποστεί πλήθος από επιθέσεις.

- Στις 20 Ιανουαρίου 2010, μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC καταλαμβάνουν με τα όπλα περιοχή που ανήκει στη ζαπατιστική κοινότητα Μπολόν Αχάβ, η οποία βρίσκεται στο στόχαστρο κυβέρνησης και παραστρατιωτικών από το 2007. Στις 6 Φεβρουαρίου, οι βάσεις στήριξης του EZLN προχωρούν σε ανακατάληψη. Από τις συγκρούσεις τραυματίζονται αρκετοί σύντροφοι Ζαπατίστας (μεταξύ των οποίων και ένας ανήλικος), αλλά και 28 παραστρατιωτικοί (ο ένας θανάσιμα), ενώ παράλληλα εγκλωβίζονται από τους Ζαπατίστας 5 από αυτούς, οι οποίοι και παραδίδονται λίγο αργότερα στους αξιωματούχους της κυβέρνησης. Επιθέσεις δέχονται επίσης γειτονικές κοινότητες που συμμετέχουν στην Άλλη Καμπάνια, όπως το Σαν Σεμπαστιάν Μπατσαχόν.

- Στις 22 Ιανουαρίου, δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας, σε συνεργασία με αξιωματούχους της πολιτειακής και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης προχωρούν στη βίαιη εκκένωση της περιοχής Λαγούνα Σαν Πέδρο, στο Μόντες Ασούλες.

- Στις 28 Φεβρουαρίου, μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης "Στρατός του Θεού", η οποία διατηρεί στενές σχέσεις με την κυβέρνηση και ευθύνεται για τη δολοφονία του Αουρέλιο Ντίας Ερνάντες τον Ιούλιο του 2009, εξαπολύουν διπλή ένοπλη επίθεση εναντίον κατοίκων του εχίδο Μιτσιτόν, το οποίο πρωτοστατεί εδώ και μήνες στον αγώνα ενάντια στην κατασκευή μεγάλου αυτοκινητόδρομου που θα ενώνει τις μεγάλες τουριστικές πόλεις Σαν Κριστόμπαλ δε λας Κάσας και Παλένκε. Οι παραστρατιωτικοί απαγάγουν και βασανίζουν άγρια κατοίκους, τους οποίους επιχειρούν να απελευθερώσουν σύντροφοί τους. Από τις συγκρούσεις τραυματίζονται μεταξύ άλλων και 3 παραστρατιωτικοί, ενώ άλλοι εγκλωβίζονται. Η σύγκρουση λήγει με την ανταλλαγή των ομήρων, ενώ στην περιοχή καταφθάνουν μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις.

- Στις 3 Μαρτίου, το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Γκαρούτσα καταγγέλλει την απόφαση της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC να εκτοπίσει τις βάσεις στήριξης της κοινότητας Σάντο Ντομίνγκο. Σύμφωνα με το κείμενο της απόφασης, δίνεται διορία στους Ζαπατίστας να εγκαταλείψουν την περιοχή έως τις 20 Μαρτίου, διαφορετικά θα προβούν σε επίθεση, ενώ, όπως λένε, "είναι οπλισμένοι ακόμα και με βόμβες".

- Στις 8 Μαρτίου, παραστρατιωτικοί του εχίδο Πένια Λιμονάρ κόβουν το ρεύμα και το νερό σε βάσεις στήριξης του EZLN, καταστρέφουν και κλέβουν υλικά υποδομών.

- Στις 15 Μαρτίου, περίπου 200 ένοπλα μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC, ανάμεσά τους και οι δολοφόνοι δύο μελών των αυτόνομων αρχών που παραμένουν ατιμώρητοι από το 2002 και είχαν καταφύγει στο Πένια Λιμονάρ, καταφθάνουν στην κοινότητα Αμαϊτίκ και απειλούν με εκτοπισμό συντρόφους Ζαπατίστας, θέλοντας να εγκαταστήσουν εκεί τους δολοφόνους.

- Στις 23 Μαρτίου, μέλη της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας Ερευνών συλλαμβάνουν και κακοποιούν κάτοικο-μέ-

κεντροδεξιάς του PAN και του PRI, ως τις αριστερές και υποτιθέμενες φιλοζαπατιστικές, όπως η "Λα Χορνάδα". Το Νοέμβριο του 2009, η εφημερίδα δημοσίευσε άρθρο που αναπαρήγαγε πληροφορία προερχόμενη απευθείας από τα κυβερνητικά γραφεία, περί δήθεν συμφωνίας μεταξύ των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης με την κυβέρνηση της Τσιάπας, προκειμένου να αναγνωριστούν θεσμικά οι αυτόνομες αρχές των Ζαπατίστας. Τα 5 Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης, με ανακοινώσεις τους, διέψευσαν το γεγονός και κατήγγειλαν όχι μόνο τις επιδιώξεις τις κυβέρνησης, αλλά και το ρόλο των μμε που λειτουργούν ως εκπρόσωποι της εξουσίας: "Σύντροφοι και συντρόφισσες του Μεξικού και του κόσμου, σας λέμε να μην πιστεύετε τα ψέματα των τριών εξουσιών του καπιταλιστικού συστήματος στο Μεξικό. Εμείς οι Ζαπατίστας είμαστε εδώ. Εδώ θα βρισκόμαστε και θα φτάσουμε ως το τέλος".

πλησιάζει ο άνεμος από τα κάτω, έρχεται θύελλα...

"Οι κακές κυβερνήσεις των δήμων, της πολιτείας και της ομοσπονδίας, και το αφεντικό τους, ο νεοφιλελευθερισμός, πιστεύουν πως είναι ισχυροί λόγω του χρήματος. Σκοντάφτουν όμως πάνω σε εμάς, τους άντρες και τις γυναίκες Ζαπατίστας, που έχουμε τη δύναμη της αξιοπρέπειας, την οποία έχουν όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο και η οποία δεν ξεπουλιέται, δεν παραδίδεται και δεν ενδίδει, αλλά φτάνει τον αγώνα μέχρι το τέλος".

Οι Ζαπατίστας, παρά τον πόλεμο δίχως τέλος που δέχονται, δεν παραδίνονται. Απαντούν με το δυνάμωμα της αυτονομίας τους και την αποφασιστικότητά τους να ζήσουν όπως εκείνοι επιλέγουν, με άμεση δημοκρατία και ελευθερία, σε έναν κόσμο όπου το "εμείς" των από κάτω χτίζει εδώ και τώρα, και όχι σε ένα μακρινό μέλλον, αυτόν τον άλλο κόσμο, παλεύοντας ενάντια στο σύστημα, το κράτος και την εξουσία.

Στη διάρκεια 16 χρόνων, 4 ομοσπονδιακές κυβερνήσεις και 6 πολιτειακές έχουν δαπανήσει δισεκατομμύρια πέσος, στην προσπάθειά τους να ανακόψουν ή να εξοντώσουν το ζαπατισμό. Μάταια όμως. Οι Ζαπατίστας συνεχίζουν την αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή τους και ενισχύουν τις αυτόνομες δομές της καθημερινότητάς τους. Δίνουν προτεραιότητα στην άλλη εκπαίδευση, την άλλη υγεία, την άλλη παραγωγή, την άλλη δικαιοσύνη, την άλλη επικοινωνία και οργανώνουν σχολεία, κέντρα υγείας, νοσοκομεία, συνεταιρισμούς, κέντρα διανομής προϊόντων, λαϊκά μαγειρεία, κοινοτικά ραδιόφωνα, συγκροτήματα μουσικής, χορού και θεάτρου.

Η οικοδόμηση της αυτονομίας, η πιο χειροπιαστή και σημαντική κατάκτηση των Ζαπατίστας, προβάλλει σ' ολόκληρο τον κόσμο μία από τις πιο ουσιαστικές και ζωογόνες εμπειρίες αυτοδιαχείρισης του παγκόσμιου ανταγωνιστικού κινήματος: τη δυνατότητα ανάπτυξης αυτοοργανωμένων κοινωνικών σχέσεων, τη δημιουργική ικανότητα της αντίστασης.

Ως κομμάτι του παγκόσμιου πολυεπίπεδου κοινωνικού πολέμου ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης, κυριαρχίας και καθοδήγησης, την αποσύνθεση του ανθρώπινου, την πολιτική και οικονομική εξουσία, τους ιεραρχικούς θεσμούς και τους μιντιακούς μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής, συμβαδίζουμε και εμείς με τον αγώνα των Ζαπατίστας για μια ζωή με ελευθερία, δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια και αυτοθέσμιση.

το πρόσχημα του πολέμου ενάντια στα καρτέλ των ναρκωτικών). Κομβικό παράγοντα για την επιτυχία του αποτελεί το νότιο Μεξικό. Εξ ου, τα οικοτουριστικά προγράμματα, η δημιουργία μεγάλων αυτοκινητόδρομων, η εκμετάλλευση του υπεδάφους και των φυσικού πλούτου της Τσιάπας, ο "εκσυγχρονισμός" της γεωργίας (βλέπε εισαγωγή μεταλλαγμένων σπόρων), η δημιουργία 6 νέων ζωνών που προορίζονται για τα μακιλαδόρας (εργοστάσια συναρμολόγησης τα κέρδη των οποίων εξασφαλίζονται από τη χρησιμοποίηση φτηνού εργατικού δυναμικού), η πλήρης στρατιωτική κυριαρχία, η προσπάθεια για την καταστολή και εξόντωση κάθε μορφής αντίστασης, καθώς και την ανακοπή του μεταναστευτικού ρεύματος προς τις ΗΠΑ. Παράλληλα, προωθούνται προγράμματα "οικονομικής στήριξης" των φτωχών ιθαγενών κοινοτήτων, με την προϋπόθεση βέβαια ότι θα εγκαταλείψουν το δικαίωμά τους στην κοινοτική γη (εχίδο) και θα λάβουν τίτλους ατομικής ιδιοκτησίας με δικαίωμα πώλησης και δημιουργίας νέων "χωριών-προτύπων", τα οποία βέβαια θα λειτουργούν και ως βάσεις υποστήριξης του στρατού, καθώς βρίσκονται σε στρατηγικά σημεία. Η χούντα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης του Κόμματος Εθνικής Δράσης, με τη συνενοχή όλων των κομμάτων του κοινοβουλίου, μετατρέπουν την περιοχή σε στρατιωτικοποιημένη ζώνη.

Τώρα κυριαρχεί ο άνεμος από τα πάνω…

Σε στρατιωτικό επίπεδο, το σχέδιο έχουν αναλάβει να εφαρμόσουν ο στρατός και τα σώματα ασφαλείας, που βρίσκονται σε αγαστή συνεργασία με τις παραστρατιωτικές οργανώσεις οι οποίες δρουν στην Τσιάπας. Μπορεί τα ονόματα αυτών των οργανώσεων να έχουν αλλάξει αυτά τα 16 χρόνια, ωστόσο, οι στόχοι τους (πόλεμος ενάντια στο αντάρτικο), η δομή, οι χρηματοδότες, οι εκπαιδευτές και οι αρχηγοί τους (πρώην και νυν βουλευτές κομμάτων, διοικητές του στρατού και της αστυνομίας) παραμένουν ίστο Μόντες Ασούλες.

- Στις 28 Φεβρουαρίου, μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης "Στρατός του Θεού", η οποία διατηρεί στενές σχέσεις με την κυβέρνηση και ευθύνεται για τη δολοφονία του Αουρέλιο Ντίας Ερνάντες τον Ιούλιο του 2009, εξαπολύουν διπλή ένοπλη επίθεση εναντίον κατοίκων του εχίδο Μιτσιτόν, το οποίο πρωτοστατεί εδώ και μήνες στον αγώνα ενάντια στην κατασκευή μεγάλου αυτοκινητόδρομου που θα ενώνει τις μεγάλες τουριστικές πόλεις Σαν Κριστόμπαλ δε λας Κάσας και Παλένκε. Οι παραστρατιωτικοί απαγάγουν και βασανίζουν άγρια κατοίκους, τους οποίους επιχειρούν να απελευθερώσουν σύντροφοί τους. Από τις συγκρούσεις τραυματίζονται μεταξύ άλλων και 3 παραστρατιωτικοί, ενώ άλλοι εγκλωβίζονται. Η σύγκρουση λήγει με την ανταλλαγή των ομήρων, ενώ στην περιοχή καταφθάνουν μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις.

- Στις 3 Μαρτίου, το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Γκαρούτσα καταγγέλλει την απόφαση της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC να εκτοπίσει τις βάσεις στήριξης της κοινότητας Σάντο Ντομίνγκο. Σύμφωνα με το κείμενο της απόφασης, δίνεται διορία στους Ζαπατίστας να εγκαταλείψουν την περιοχή έως τις 20 Μαρτίου, διαφορετικά θα προβούν σε επίθεση, ενώ, όπως λένε, "είναι οπλισμένοι ακόμα και με βόμβες".

- Στις 8 Μαρτίου, παραστρατιωτικοί του εχίδο Πένια Λιμονάρ κόβουν το ρεύμα και το νερό σε βάσεις στήριξης του EZLN, καταστρέφουν και κλέβουν υλικά υποδομών.

- Στις 15 Μαρτίου, περίπου 200 ένοπλα μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης OPDDIC, ανάμεσά τους και οι δολοφόνοι δύο μελών των αυτόνομων αρχών που παραμένουν ατιμώρητοι από το 2002 και είχαν καταφύγει στο Πένια Λιμονάρ, καταφθάνουν στην κοινότητα Αμαϊτίκ και απειλούν με εκτοπισμό συντρόφους Ζαπατίστας, θέλοντας να εγκαταστήσουν εκεί τους δολοφόνους.

- Στις 23 Μαρτίου, μέλη της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας Ερευνών συλλαμβάνουν και κακοποιούν κάτοικο-μέλη της ομοσπονδίας, και το αφεντικό τους, ο νεοφιλελευθερισμός, πιστεύουν πως είναι ισχυροί λόγω του χρήματος. Σκοντάφτουν όμως πάνω σε εμάς, τους άντρες και τις γυναίκες Ζαπατίστας, που έχουμε τη δύναμη της αξιοπρέπειας, την οποία έχουν όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο και η οποία δεν ξεπουλιέται, δεν παραδίδεται και δεν ενδίδει, αλλά φτάνει τον αγώνα μέχρι το τέλος".

Οι Ζαπατίστας, παρά τον πόλεμο δίχως τέλος που δέχονται, δεν παραδίνονται. Απαντούν με το δυνάμωμα της αυτονομίας τους και την αποφασιστικότητά τους να ζήσουν όπως εκείνοι επιλέγουν, με άμεση δημοκρατία και ελευθερία, σε έναν κόσμο όπου το "εμείς" των από κάτω χτίζει εδώ και τώρα, και όχι σε ένα μακρινό μέλλον, αυτόν τον άλλο κόσμο, παλεύοντας ενάντια στο σύστημα, το κράτος και την εξουσία.

Στη διάρκεια 16 χρόνων, 4 ομοσπονδιακές κυβερνήσεις και 6 πολιτειακές έχουν δαπανήσει δισεκατομμύρια πέσος, στην προσπάθειά τους να ανακόψουν ή να εξοντώσουν το ζαπατισμό. Μάταια όμως. Οι Ζαπατίστας συνεχίζουν την αυτόνομη και αξιοπρεπή ζωή τους και ενισχύουν τις αυτόνομες δομές της καθημερινότητάς τους. Δίνουν προτεραιότητα στην άλλη εκπαίδευση, την άλλη υγεία, την άλλη παραγωγή, την άλλη δικαιοσύνη, την άλλη επικοινωνία και οργανώνουν σχολεία, κέντρα υγείας, νοσοκομεία, συνεταιρισμούς, κέντρα διανομής προϊόντων, λαϊκά μαγειρεία, κοινοτικά ραδιόφωνα, συγκροτήματα μουσικής, χορού και θεάτρου.

Η οικοδόμηση της αυτονομίας, η πιο χειροπιαστή και σημαντική κατάκτηση των Ζαπατίστας, προβάλλει σ' ολόκληρο τον κόσμο μία από τις πιο ουσιαστικές και ζωογόνες εμπειρίες αυτοδιαχείρισης του παγκόσμιου ανταγωνιστικού κινήματος: τη δυνατότητα ανάπτυξης αυτοοργανωμένων κοινωνικών σχέσεων, τη δημιουργική ικανότητα της αντίστασης.

Ως κομμάτι του παγκόσμιου πολυεπίπεδου κοινωνικού πολέμου ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης, κυριαρχίας και καθοδήγησης, την αποσύνθεση του ανθρώπινου, την πολιτική και οικονομική εξουσία, τους ιεραρχικούς θεσμούς και τους μιντιακούς μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής, συμβαδίζουμε και εμείς με τον αγώνα των Ζαπατίστας για μια ζωή με ελευθερία, δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια και αυτοθέσμιση.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΕΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

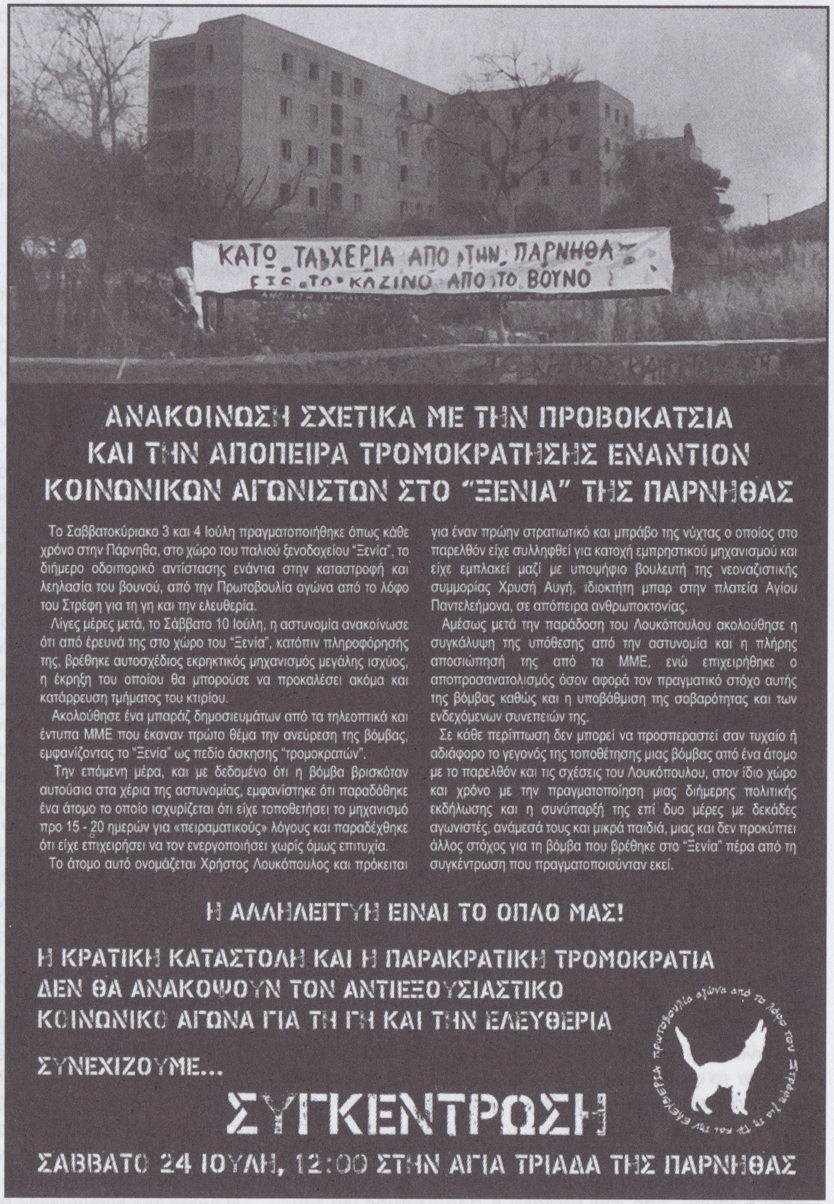
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

αλληλέγγυες/οι από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό, ελευθεριακό χώρο, συντρόφισσες/οι

Πορεία αλληλεγγύης στις εξεγερμένες κοινότητες των Ζαπατίστας στο Μεξικό και ενάντια στην καταστολή που δέχονται έγινε το Σάββατο 17/4/2010 στο κέντρο της Αθήνας. Οι 200 περίπου σύντροφοι/ισσες διαδηλώσαν από τα Προπύλαια μέχρι το Κολωνάκι στο μεξικανικό προξενείο και μετά μέχρι τα Εξάρχεια.

ΔΙΗΜΕΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ “ΞΕΝΙΑ” ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Το ολοκαύτωμα της 27ης Ιούνη 2007, δεν αποτέλεσε παρά μια μόνο στιγμή της συνεχιζόμενης καταστροφής και λεηλασίας της Πάρνηθας από ένα πλήθος εγκληματικών δραστηριοτήτων και σχεδιασμών της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας πάνω στο βουνό.

Τρία χρόνια μετά, το καζίνο επεκτείνεται

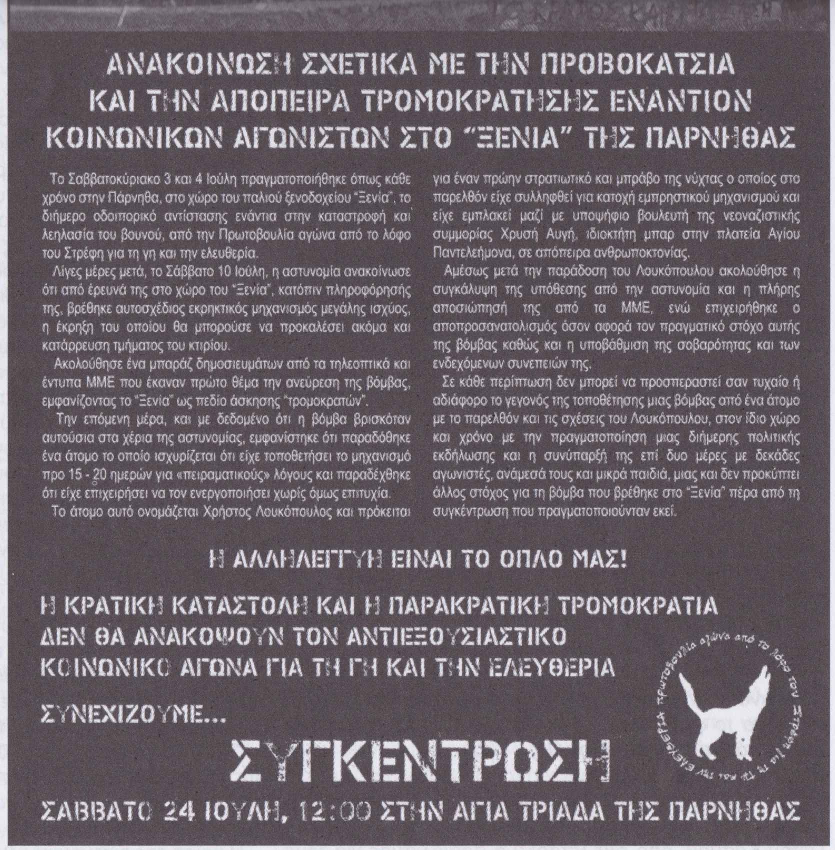
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ “ΞΕΝΙΑ” ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Το Σαββατοκύριακο 3 και 4 Ιούλη πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο στην Πάρνηθα, στο χώρο του παλιού ξενοδοχείου “Ξενία”, το διήμερο οδοιπορικό αντίστασης ενάντια στην καταστροφή και λεηλασί-

αστυνομίας, εμφανίστηκε ότι παραδόθηκε ένα άτομο το οποίο ισχυρίζεται ότι είχε τοποθετήσει το μηχανισμό προ 15 - 20 ημερών για «πειραματικούς» λόγους και παραδέχθηκε ότι είχε επιχειρήσει να τον ενερ-

Σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να προσπεραστεί σαν τυχαίο ή αδιάφορο το γεγονός της τοποθέτησης μιας βόμβας από ένα άτομο με το παρελθόν και τις σχέσεις του Λουκόπουλου, στον ίδιο χώρο και χρόνο με την πραγματοποίηση μιας διήμερης πολιτικής εκδήλωσης και η συνύπαρξή της επί δυο μέρες με δεκάδες αγωνιστές, ανάμεσά τους και μικρά παιδιά, μιας και δεν προκύπτει άλλος στόχος για τη βόμβα που βρέθηκε στο “Ξενία” πέρα από τη συγκέ-

ΔΙΗΜΕΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ "ΞΕΝΙΑ" ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Το ολοκαύτωμα της 27ης Ιούνη 2007, δεν αποτέλεσε παρά μια μόνο στιγμή της συνεχιζόμενης καταστροφής και λεηλασίας της Πάρνηθας από ένα πλήθος εγκληματικών δραστηριοτήτων και σχεδιασμών της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας πάνω στο βουνό.

Τρία χρόνια μετά, το καζίνο επεκτείνεται στην καρδιά του Δρυμού, οι στρατιωτικές βάσεις και το πάρκο κεραιών καταλαμβάνουν τις ψηλότερες κορφές της Πάρνηθας και οικοδομικοί οικισμοί ξεφυτρώνουν μέσα στα εναπομείναντα δάση της.

Τρία χρόνια μετά, εκποιούνται δημόσιες δασικές εκτάσεις στα παλιά βασιλικά ανάκτορα και προωθείται η εγκατάσταση βιομηχανικής ζώνης (Τεχνόπολη Ακρόπολις Α.Ε.) στους ανατολικούς πρόποδες του βουνού καθώς και η εγκατάσταση ανεμογεννητριών στον πυρήνα του Δρυμού.

Τρία χρόνια μετά, πραγματοποιούνται παρεμβάσεις στις πηγές και τα μονοπάτια του βουνού αλλοιώνοντας επιπλέον το φυσικό τοπίο, σχεδιάζεται η ανέγερση καταστημάτων αναψυχής στην αγία Τριάδα, ο περιορισμός της ελεύθερης πρόσβασης στο Δρυμό, η επιβολή αντιτίμου στους επι-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ "ΞΕΝΙΑ" ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Το Σαββατοκύριακο 3 και 4 Ιούλη πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο στην Πάρνηθα, στο χώρο του παλιού ξενοδοχείου "Ξενία", το διήμερο οδοιπορικό αντίστασης ενάντια στην καταστροφή και λεηλασία του βουνού, από την Πρωτοβουλία αγώνα από το λόφο του Στρέφη για τη γη και την ελευθερία.

Λίγες μέρες μετά, το Σάββατο 10 Ιούλη, η αστυνομία ανακοίνωσε ότι από έρευνά της στο χώρο του "Ξενία", κατόπιν πληροφόρησής της, βρέθηκε αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός μεγάλης ισχύος, η έκρηξη του οποίου θα μπορούσε να προκαλέσει ακόμα και κατάρρευση τμήματος του κτιρίου.

Ακολούθησε ένα μπαράζ δημοσιευμάτων από τα τηλεοπτικά και έντυπα ΜΜΕ που έκαναν πρώτο θέμα την ανεύρεση της βόμβας, εμφανίζοντας το "Ξενία" ως πεδίο άσκησης "τρομοκρατών".

Την επόμενη μέρα, και με δεδομένο ότι η βόμβα βρισκόταν αυτούσια στα χέρια της αστυνομίας, εμφανίστηκε ότι παραδόθηκε ένα άτομο το οποίο ισχυρίζεται ότι είχε τοποθετήσει το μηχανισμό προ 15 - 20 ημερών για «πειραματικούς» λόγους και παραδέχθηκε ότι είχε επιχειρήσει να τον ενεργοποιήσει χωρίς όμως επιτυχία.

Το άτομο αυτό ονομάζεται Χρήστος Λουκόπουλος και πρόκειται για έναν πρώην στρατιωτικό και μπράβο της νύχτας ο οποίος στο παρελθόν είχε συλληφθεί για κατοχή εμπρηστικού μηχανισμού και είχε εμπλακεί μαζί με υποψήφιο βουλευτή της νεοναζιστικής συμμορίας Χρυσή Αυγή, ιδιοκτήτη μπαρ στην πλατεία Αγίου Παντελεήμονα, σε απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Αμέσως μετά την παράδοση του Λουκόπουλου ακολούθησε η συγκάλυψη της υπόθεσης από την αστυνομία και η πλήρης αποσιώπησή της από τα ΜΜΕ, ενώ επιχειρήθηκε ο αποπροσανατολισμός όσον αφορά τον πραγματικό στόχο αυτής της βόμβας και η υποβάθμιση της σοβαρότητας και των ενδεχόμενων συνεπειών της.

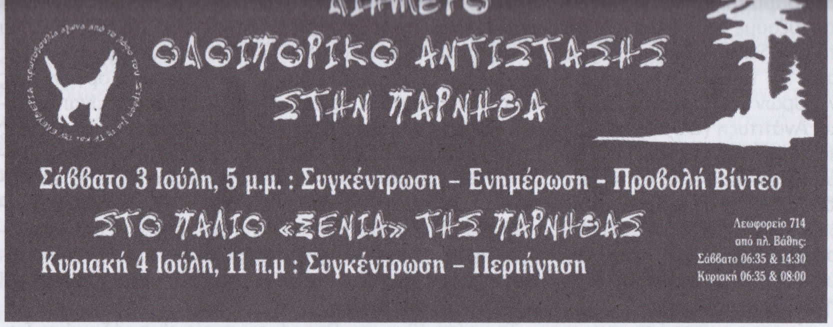
Σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να προσπεραστεί σαν τυχαίο ή αδιάφορο το γεγονός της τοποθέτησης μιας βόμβας από ένα άτομο με το παρελθόν και τις σχέσεις του Λουκόπουλου, στον ίδιο χώρο και χρόνο με την πραγματοποίηση μιας διήμερης πολιτικής εκδήλωσης και η συνύπαρξή της επί δυο μέρες με δεκάδες αγωνιστές, ανάμεσά τους και μικρά παιδιά, μιας και δεν προκύπτει άλλος στόχος για τη βόμβα που βρέθηκε στο "Ξενία" πέρα από τη συγκέντρωση που πραγματοποιούνταν εκεί.

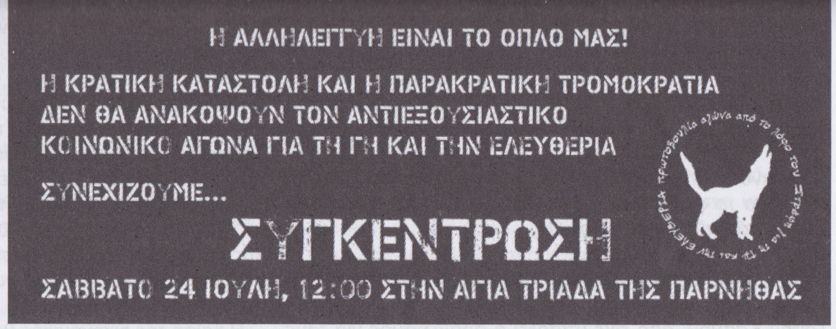
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΑΚΟΨΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ... ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: ΣΑΒΒΑΤΟ 24 ΙΟΥΛΗ, 12:00 ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Πρωτοβουλία αγώνα από το λόφο του Στρέφη για τη γη και την ελευθερία

ΔΙΗΜΕΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ "ΞΕΝΙΑ" ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Το ολοκαύτωμα της 27ης Ιούνη 2007, δεν αποτέλεσε παρά μια μόνο στιγμή της συνεχιζόμενης καταστροφής και λεηλασίας της Πάρνηθας από ένα πλήθος εγκληματικών δραστηριοτήτων και σχεδιασμών της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας πάνω στο βουνό.

Τρία χρόνια μετά, το καζίνο επεκτείνεται στην καρδιά του Δρυμού, οι στρατιωτικές βάσεις και το πάρκο κεραιών καταλαμβάνουν τις ψηλότερες κορφές της Πάρνηθας και οικοδομικοί οικισμοί ξεφυτρώνουν μέσα στα εναπομείναντα δάση της.

Τρία χρόνια μετά, εκποιούνται δημόσιες δασικές εκτάσεις στα παλιά βασιλικά ανάκτορα και προωθείται η εγκατάσταση βιομηχανικής ζώνης (Τεχνόπολη Ακρόπολις Α.Ε.) στους ανατολικούς πρόποδες του βουνού καθώς και η εγκατάσταση ανεμογεννητριών στον πυρήνα του Δρυμού.

Τρία χρόνια μετά, πραγματοποιούνται παρεμβάσεις στις πηγές και τα μονοπάτια του βουνού αλλοιώνοντας επιπλέον το φυσικό τοπίο, σχεδιάζεται η ανέγερση καταστημάτων αναψυχής στην αγία Τριάδα, ο περιορισμός της ελεύθερης πρόσβασης στο Δρυμό, η επιβολή αντιτίμου στους επισκέπτες και η συνολική μετατροπή του βουνού σε περιαστικό πάρκο με πλήθος εμπορικών χρήσεων.

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Σάββατο 3 Ιούλη, 5μμ: Συγκέντρωση – Ενημέρωση – Προβολή Βίντεο
Κυριακή 4 Ιούλη, 11πμ: Συγκέντρωση – Περιήγηση

Πρωτοβουλία αγώνα από το λόφο του Στρέφη για τη Γη και την Ελευθερία

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ "ΞΕΝΙΑ" ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Το Σαββατοκύριακο 3 και 4 Ιούλη πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο στην Πάρνηθα, στο χώρο του παλιού ξενοδοχείου "Ξενία", το διήμερο οδοιπορικό αντίστασης ενάντια στην καταστροφή και λεηλασία του βουνού, από την Πρωτοβουλία αγώνα από το λόφο του Στρέφη για τη γη και την ελευθερία.

Λίγες μέρες μετά, το Σάββατο 10 Ιούλη, η αστυνομία ανακοίνωσε ότι από έρευνά της στο χώρο του "Ξενία", κατόπιν πληροφόρησής της, βρέθηκε αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός μεγάλης ισχύος, η έκρηξη του οποίου θα μπορούσε να προκαλέσει ακόμα και κατάρρευση τμήματος του κτιρίου.

Ακολούθησε ένα μπαράζ δημοσιευμάτων από τα τηλεοπτικά και έντυπα ΜΜΕ που έκαναν πρώτο θέμα την ανεύρεση της βόμβας, εμφανίζοντας το "Ξενία" ως πεδίο άσκησης "τρομοκρατών".

Την επόμενη μέρα, και με δεδομένο ότι η βόμβα βρισκόταν αυτούσια στα χέρια της αστυνομίας, εμφανίστηκε ότι παραδόθηκε ένα άτομο το οποίο ισχυρίζεται ότι είχε τοποθετήσει το μηχανισμό προ 15 - 20 ημερών για «πειραματικούς» λόγους και παραδέχθηκε ότι είχε επιχειρήσει να τον ενεργοποιήσει χωρίς όμως επιτυχία.

Το άτομο αυτό ονομάζεται Χρήστος Λουκόπουλος και πρόκειται για έναν πρώην στρατιωτικό και μπράβο της νύχτας ο οποίος στο παρελθόν είχε συλληφθεί για κατοχή εμπρηστικού μηχανισμού και είχε εμπλακεί μαζί με υποψήφιο βουλευτή της νεοναζιστικής συμμορίας Χρυσή Αυγή, ιδιοκτήτη μπαρ στην πλατεία Αγίου Παντελεήμονα, σε απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Αμέσως μετά την παράδοση του Λουκόπουλου ακολούθησε η συγκάλυψη της υπόθεσης από την αστυνομία και η πλήρης αποσιώπησή της από τα ΜΜΕ, ενώ επιχειρήθηκε ο αποπροσανατολισμός όσον αφορά τον πραγματικό στόχο αυτής της βόμβας καθώς και η υποβάθμιση της σοβαρότητας και των ενδεχόμενων συνεπειών της.

Σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να προσπεραστεί σαν τυχαίο ή αδιάφορο το γεγονός της τοποθέτησης μιας βόμβας από ένα άτομο με το παρελθόν και τις σχέσεις του Λουκόπουλου, στον ίδιο χώρο και χρόνο με την πραγματοποίηση μιας διήμερης πολιτικής εκδήλωσης και τη συνύπαρξή της επί δυο μέρες με δεκάδες αγωνιστές, ανάμεσά τους και μικρά παιδιά, μιας και δεν προκύπτει άλλος στόχος για τη βόμβα που βρέθηκε στο "Ξενία" πέρα από τη συγκέντρωση που πραγματοποιούνταν εκεί.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΑΚΟΨΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ... ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: ΣΑΒΒΑΤΟ 24 ΙΟΥΛΗ, 12:00 ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ

Πρωτοβουλία αγώνα από το λόφο του Στρέφη για τη γη και την ελευθερία

ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ/ΣΤΡΙΩΝ

Σύντροφοι/ισσες, για την οικονομική ενίσχυση φυλακισμένων αγωνιστών καταθέστε τη συνεισφορά σας για το Ταμείο Αλληλεγγύης, στην Εθνική Τράπεζα, αριθμ. λογαριασμού: **077 / 9425 144 2**

Το Αναρχικό Δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα και διακινείται χωρίς αντίτιμο.

*Για συνεισφορές υπάρχει στην Αγροτική τράπεζα ο λογαριασμός **0110 100617068**.*

*Για επικοινωνία με τη συντακτική ομάδα υπάρχει η Ταχυδρομική Θυρίδα **31 421 Τ.Κ. 100 35 Αθήνα** και e-mail: **all_anar@hotmail.com***

*Τα κείμενα από όλα τα φύλλα του Αναρχικού Δελτίου υπάρχουν στη διεύθυνση **http://squathost.com/a_deltio***

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

του Serge Latouche*

Σημ: Το κείμενο αυτό, που χρησιμοποιήθηκε ως βάση πολλών αναλύσεων κατά της ανάπτυξης, αν και παλιό είναι πάντα πολύ σημαντικό και επιπλέον επίκαιρο όσο ποτέ, γι' αυτό και το αναδημοσιεύουμε.

Η ανάπτυξη, η οποία παρουσιάζεται ως η λύση για τα προβλήματα του Νότου, δεν είναι συχνά παρά μια άλλη όψη του εκδυτικισμού του κόσμου.

Είτε είναι «βιώσιμη», «αειφόρος» ή «ενδογενής», εγγράφεται πάντα, με λιγότερο ή περισσότερο βίαιο τρόπο, στην καταστροφική λογική της καπιταλιστικής συσσώρευσης και συνεπάγεται ανισότητες, την καταστροφή του περιβάλλοντος και των πολιτισμών. Όμως, μπορούμε να φανταστούμε λύσεις, οι οποίες λαμβάνουν υπόψη την ποικιλομορφία του κόσμου και στηρίζονται στις εμπειρίες της μη «αγοραίας» οικονομίας, που επιχειρούνται σε διάφορα μέρη.

«Η ανάπτυξη» μοιάζει με ένα νεκρό άστρο, που βλέπουμε ακόμα το φως του, ακόμα κι αν έχει σβήσει από καιρό και για πάντα" Ζιλμπέρ Ριστ (1)

Πριν από τριάντα και πλέον χρόνια γεννήθηκε μια ελπίδα. Μια ελπίδα που ήταν τόσο μεγάλη για τους λαούς του Τρίτου Κόσμου, όσο είχε υπάρξει ο σοσιαλισμός για τους προλετάριους των δυτικών χωρών. Μια ελπίδα, της οποίας η προέλευση και τα θεμέλια ήταν ίσως περισσότερο ύποπτα, καθώς οι Λευκοί την είχαν φέρει μαζί τους πριν εγκαταλείψουν τις χώρες που είχαν αποικίσει με μεγάλη σκληρότητα. Όμως, τελικά, οι υπεύθυνοι, οι ηγέτες και οι ελίτ των χωρών που είχαν πρόσφατα αποκτήσει την ανεξαρτησία τους, παρουσίαζαν στο λαό τους την ανάπτυξη ως τη λύση για όλα τα προβλήματά τους.

Τα νέα κράτη ρίχτηκαν στην περιπέτεια. Με αδεξιότητα ίσως, προσπάθησαν όμως να την επιτύχουν, συχνά με απελπισμένη βιαιότητα και ενεργητικότητα. Μάλιστα, το «α-

ση έχει ένα ιδιαίτερο περιεχόμενο και συνεπώς προσδιορίζει αναγκαστικά τα κοινά στοιχεία που έχει με τη δυτική εμπειρία της «απογείωσης» της οικονομίας, όπως αυτή πραγματοποιήθηκε από την εποχή της βιομηχανικής επανάστασης στην Αγγλία, στα χρόνια 1750-1800.

Σε αυτή την περίπτωση, όποιο κι αν είναι το επίθετο με το οποίο τη συνοδεύουμε, το ρητό ή το εξυπακουόμενο περιεχόμενό της συνίσταται στην οικονομική μεγέθυνση, τη συσσώρευση κεφαλαίου, με όλες τις θετικές και αρνητικές συνέπειες που γνωρίζουμε.

Όμως, αυτός ο σκληρός πυρήνας, τον οποίο όλες οι μορφές ανάπτυξης έχουν κοινό με αυτήν ακριβώς την εμπειρία, συνδέεται με τις «αξίες» της προόδου, του οικουμενισμού, της κυριαρχίας πάνω στη φύση και του ορθολογισμού που ποσοτικοποιεί. Αυτές οι αξίες, και ιδιαίτερα η πρόοδος, δεν αντιστοιχούν καθόλου στις βαθύτερες οικουμενικές φιλοδοξίες. Συνδέονται με την ιστορία της Δύσης και βρίσκουν μικρή ανταπόκριση στις άλλες κοινωνίες (2). Οι ανιμιστικές κοινωνίες, για παράδειγμα, δεν συμμερίζονται τη δοξασία για κυριαρχία πάνω στη φύση.

Η ιδέα της ανάπτυξης στερείται απόλυτα νοήματος και οι πρακτικές που τη συνοδεύουν είναι απολύτως αδύνατο να περάσουν από τη σκέψη του ανθρώπου και να εφαρμοστούν, γιατί είναι αδιανόητες και απαγορευμένες (3). Αυτές οι δυτικές αξίες είναι ακριβώς εκείνες που πρέπει να αμφισβητηθούν για να βρεθεί μια λύση στα προβλήματα του σύγχρονου κόσμου και να αποφευχθούν οι καταστροφές προς τις οποίες μας παρασύρει η παγκόσμια οικονομία.

Η ανάπτυξη υπήρξε ένα μεγάλο πατερναλιστικό εγχείρημα («οι πλούσιες χώρες εξασφαλίζουν την ανάπτυξη των λιγότερο προηγμένων χωρών») που αντιστοιχεί κατά προσέγγιση στη «χρυσή τριακονταετία» (1945-1975). Αυτή η έννοια υιοθετήθηκε από τους διεθνείς εμπειρογνώμονες που επιχείρησαν τον κοινωνικό σχεδιασμό και χρησιμοποιήθηκε πάντα με τη μεταβατική γραμματική και συντακτική μορφή: έπρεπε πάντα να αναπτύξουμε τους άλλους. Όλα αυτά έχουν χρεοκοπήσει. Αυτό αποδεικνύει το γεγονός ότι η βοήθεια, που είχε οριστεί στο 1% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) των χωρών του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (ΟΟΣΑ) κατά τη διάρκεια της πρώτης δεκαετίας της ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών το 1960, αναθεωρήθηκε προς τα κάτω, στο 0,70%, το 1992 στο Ρίο και το 1995 στην Κοπεγχάγη, ενώ το 2000 δεν φτάνει ούτε το 0,25% (4)! Το αποδεικνύει επίσης το γεγονός ότι τα περισσότερα από τα ερευνητικά ινστιτούτα ή τα κέντρα ερευνών που ειδικεύονταν σε αυτό τον τομέα έχουν ήδη κλείσει ή είναι ετοιμοθάνατα.

Η κρίση της οικονομικής θεωρίας της ανάπτυξης, που αναγγέλθηκε στη δεκαετία του '80, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην τελική φάση της: βρισκόμαστε μπροστά σε μία πραγματική διάλυση! Η ανάπτυξη δεν γνωρίζει πια επιτυχία στους «σοβαρούς» διεθνείς οργανισμούς, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), κ.λπ. Στο τελευταίο φόρουμ του Νταβός, αυτό το «πράγμα» ούτε καν αναφέρθηκε.

Στο Νότο δεν τη διεκδικούν παρά μόνο ορισμένα από τα θύματά της και οι καλοί Σαμαρείτες τους: οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που ζουν από αυτήν (5). Και αυτό είναι

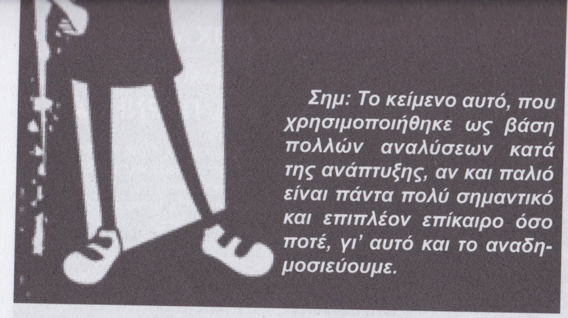
αυτό το απατηλό σύνθημα. Η ανάπτυξη των εθνικών οικονομιών θα έπρεπε να οδηγήσει σχεδόν αυτόματα στην υπερεθνικοποίηση των οικονομιών και στην παγκοσμιοποίηση των αγορών. Σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, δεν υπάρχει θέση για μια ειδική θεωρία η οποία να προορίζεται για το Νότο. Στο εξής, όλες οι περιοχές του κόσμου είναι «σε ανάπτυξη» (6). Σε έναν ενιαίο κόσμο αντιστοιχεί μια ενιαία σκέψη. Αυτό που διακυβεύεται σε αυτή την αλλαγή δεν είναι παρά η εξαφάνιση του στοιχείου που έδινε κάποια υπόσταση στον αναπτυξιακό μύθο, δηλαδή στο trickle down effect, δηλαδή στο φαινόμενο των θετικών επιπτώσεων για όλους.

Η αναδιανομή της οικονομικής μεγέθυνσης στο Βορρά (με τον κεϊνσιανό-φορντικό συμβιβασμό), και τα ψίχουλά της στο Νότο, εξασφάλιζε μια ορισμένη κοινωνική συνοχή. Η απορρύθμιση, η κατάργηση των στεγανών και της διαμεσολάβησης διέλυσαν το ρυθμιστικό πλαίσιο του κράτους, επιτρέποντας έτσι την απεριόριστη επέκταση των ανισοτήτων. Η πόλωση του πλούτου ανάμεσα στις περιοχές και στα άτομα έφτασε σε ασυνήθιστα ύψη.

Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών για την ανάπτυξη, μολονότι ο πλούτος του πλανήτη εξαπλασιάστηκε από το 1950, το μέσο εισόδημα των κατοίκων των 100 από τις 174 χώρες που έχουν καταγραφεί μειώνεται σημαντικά. Το ίδιο συμβαίνει και με τον προσδόκιμο χρόνο ζωής. Οι τρεις πλουσιότεροι άνθρωποι του πλανήτη έχουν περιουσία που ξεπερνά το σύνολο του ΑΕΠ των 48 φτωχότερων χωρών! Η περιουσία των 15 πλουσιότερων ανθρώπων ξεπερνάει το ΑΕΠ όλης της Αφρικής που βρίσκεται κάτω από τη Σαχάρα. Τέλος, τα περιουσιακά στοιχεία των 84 πλουσιότερων ανθρώπων ξεπερνούν το ΑΕΠ της Κίνας με τα 1,2 δισεκατομμύρια κατοίκους!

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, δεν τίθεται πια θέμα ανάπτυξης, αλλά μόνο δομικής αναδιάρθρωσης. Για το κοινωνικό σκέλος, προσφεύγουν σε μεγάλο βαθμό σε αυτό που ο Μπερνάρ Ουρ αποκαλεί εύστοχα «παγκόσμιες πρώτες βοήθειες»: οι ανθρωπιστικές μη κυβερνητικές οργανώσεις που αναλαμβάνουν τις επείγουσες αποστολές είναι το σημαντικότερο εργαλείο τους (7). Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οι «μορφές» αλλάζουν σε σημαντικό βαθμό (και όχι μόνο αυτές), εξακολουθεί να υπάρχει ένα ολόκληρο φαντασιακό. Εάν η ανάπτυξη δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η συνέχιση της αποικιοκρατίας με άλλα μέσα, η νέα παγκοσμιοποίηση, με τη σειρά της, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η συνέχιση της ανάπτυξης με άλλα μέσα. Το κράτος υποχωρεί μπροστά στην αγορά.

Τα κράτη-έθνη του Βορρά, τα οποία είχαν ήδη γίνει διακριτικότερα με το πέρασμα από την αποικιοκρατία στην ανεξαρτησία, εγκαταλείπουν το προσκήνιο προς όφελος της δικτατορίας των αγορών (την οποία οργάνωσαν...) με το διαχειριστικό εργαλείο τους, το ΔΝΤ, το οποίο επιβάλλει τα προγράμματα δομικής αναδιάρθρωσης. Συναντάμε ακόμη μια φορά τον εκδυτικισμό του κόσμου με τον αποικισμό του φαντασιακού με τις έννοιες της προόδου, της επιστήμης και της τεχνικής. Ο οικονομισμός και ο τεχνικισμός ωθήθηκαν στο ακραίο όριό τους. Η ριζοσπαστική θεωρητική και φιλοσοφική κριτική που ασκήθηκε θαρραλέα από ένα μικρό αριθμό περιθωριακών διανοούμενων (ιδίως από τους

Σημ: Το κείμενο αυτό, που χρησιμοποιήθηκε ως βάση πολλών αναλύσεων κατά της ανάπτυξης, αν και παλιό είναι πάντα πολύ σημαντικό και επιπλέον επίκαιρο όσο ποτέ, γι' αυτό και το αναδημοσιεύουμε.

Η ανάπτυξη, η οποία παρουσιάζεται ως η λύση για τα προβλήματα του Νότου, δεν είναι συχνά παρά μια άλλη όψη του εκδυτικισμού του κόσμου.

Είτε είναι «βιώσιμη», «αειφόρος» ή «ενδογενής», εγγράφεται πάντα, με λιγότερο ή περισσότερο βίαιο τρόπο, στην καταστροφική λογική της καπιταλιστικής συσσώρευσης και συνεπάγεται ανισότητες, την καταστροφή του περιβάλλοντος και των πολιτισμών. Όμως, μπορούμε να φανταστούμε λύσεις, οι οποίες λαμβάνουν υπόψη την ποικιλομορφία του κόσμου και στηρίζονται στις εμπειρίες της μη «αγοραίας» οικονομίας, που επιχειρούνται σε διάφορα μέρη.

«Η ανάπτυξη» μοιάζει με ένα νεκρό άστρο, που βλέπουμε ακόμα το φως του, ακόμα κι αν έχει σβήσει από καιρό και για πάντα" Ζιλμπέρ Ριστ (1)

Πριν από τριάντα και πλέον χρόνια γεννήθηκε μια ελπίδα. Μια ελπίδα που ήταν τόσο μεγάλη για τους λαούς του Τρίτου Κόσμου, όσο είχε υπάρξει ο σοσιαλισμός για τους προλετάριους των δυτικών χωρών. Μια ελπίδα, της οποίας η προέλευση και τα θεμέλια ήταν ίσως περισσότερο ύποπτα, καθώς οι Λευκοί την είχαν φέρει μαζί τους πριν εγκαταλείψουν τις χώρες που είχαν αποικίσει με μεγάλη σκληρότητα. Όμως, τελικά, οι υπεύθυνοι, οι ηγέτες και οι ελίτ των χωρών που είχαν πρόσφατα αποκτήσει την ανεξαρτησία τους, παρουσίαζαν στο λαό τους την ανάπτυξη ως τη λύση για όλα τα προβλήματά τους.

Τα νέα κράτη ρίχτηκαν στην περιπέτεια. Με αδεξιότητα ίσως, προσπάθησαν όμως να την επιτύχουν, συχνά με απελπισμένη βιαιότητα και ενεργητικότητα. Μάλιστα, το «αναπτυξιακό» σχέδιο αποτελούσε τη μοναδική νομιμοποίηση που πρόβαλαν οι ελίτ που βρίσκονταν στην εξουσία. Βέβαια, μπορούμε να συζητήσουμε επ' άπειρον για να καταλήξουμε εάν υπήρχαν ή όχι οι αντικειμενικές προϋποθέσεις για την επιτυχία της εκσυγχρονιστικής περιπέτειας. Χωρίς να ανοίξουμε αυτό το τεράστιο ζήτημα, ο καθένας θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι οι συνθήκες δεν ήταν καθόλου ευνοϊκές ούτε για μια σχεδιασμένη ανάπτυξη ούτε για μια φιλελεύθερη ανάπτυξη.

Η εξουσία στα νέα ανεξάρτητα κράτη βρισκόταν εγκλωβισμένη σε άλυτες αντιφάσεις. Δεν μπορούσαν ούτε να περιφρονήσουν την ανάπτυξη ούτε να την οικοδομήσουν. Κατά συνέπεια, δεν ήταν σε θέση ούτε να αρνηθούν να εισαγάγουν ούτε να κατορθώσουν να εγκλιματίσουν όλα όσα συμμετέχουν στον εκσυγχρονισμό: την παιδεία, την ιατρική, τη δικαιοσύνη, τη δημόσια διοίκηση, την τεχνική.

Οι κάθε είδους «τροχοπέδες», τα «εμπόδια» και το «πάγωμα», που αποτελούν τις αγαπημένες εκφράσεις των ειδικών οικονομολόγων, καθιστούσαν ελάχιστα αξιόπιστη την επιτυχία ενός σχεδίου που ...

γιόρου που ποσοτικοποιεί. Αυτές οι αξίες, και ιδιαίτερα η πρόοδος, δεν αντιστοιχούν καθόλου στις βαθύτερες οικουμενικές φιλοδοξίες. Συνδέονται με την ιστορία της Δύσης και βρίσκουν μικρή ανταπόκριση στις άλλες κοινωνίες (2). Οι ανιμιστικές κοινωνίες, για παράδειγμα, δεν συμμερίζονται τη δοξασία για κυριαρχία πάνω στη φύση.

Η ιδέα της ανάπτυξης στερείται απόλυτα νοήματος και οι πρακτικές που τη συνοδεύουν είναι απολύτως αδύνατο να περάσουν από τη σκέψη του ανθρώπου και να εφαρμοστούν, γιατί είναι αδιανόητες και απαγορευμένες (3). Αυτές οι δυτικές αξίες είναι ακριβώς εκείνες που πρέπει να αμφισβητηθούν για να βρεθεί μια λύση στα προβλήματα του σύγχρονου κόσμου και να αποφευχθούν οι καταστροφές προς τις οποίες μας παρασύρει η παγκόσμια οικονομία.

Η ανάπτυξη υπήρξε ένα μεγάλο πατερναλιστικό εγχείρημα («οι πλούσιες χώρες εξασφαλίζουν την ανάπτυξη των λιγότερο προηγμένων χωρών») που αντιστοιχεί κατά προσέγγιση στη «χρυσή τριακονταετία» (1945-1975). Αυτή η έννοια υιοθετήθηκε από τους διεθνείς εμπειρογνώμονες που επιχείρησαν τον κοινωνικό σχεδιασμό και χρησιμοποιήθηκε πάντα με τη μεταβατική γραμματική και συντακτική μορφή: έπρεπε πάντα να αναπτύξουμε τους άλλους. Όλα αυτά έχουν χρεοκοπήσει. Αυτό αποδεικνύει το γεγονός ότι η βοήθεια, που είχε οριστεί στο 1% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) των χωρών του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (ΟΟΣΑ) κατά τη διάρκεια της πρώτης δεκαετίας της ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών το 1960, αναθεωρήθηκε προς τα κάτω, στο 0,70%, το 1992 στο Ρίο και το 1995 στην Κοπεγχάγη, ενώ το 2000 δεν φτάνει ούτε το 0,25% (4)! Το αποδεικνύει επίσης το γεγονός ότι τα περισσότερα από τα ερευνητικά ινστιτούτα ή τα κέντρα ερευνών που ειδικεύονταν σε αυτό τον τομέα έχουν ήδη κλείσει ή είναι ετοιμοθάνατα.

Η κρίση της οικονομικής θεωρίας της ανάπτυξης, που αναγγέλθηκε στη δεκαετία του '80, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην τελική φάση της: βρισκόμαστε μπροστά σε μία πραγματική διάλυση! Η ανάπτυξη δεν γνωρίζει πια επιτυχία στους «σοβαρούς» διεθνείς οργανισμούς, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), κ.λπ. Στο τελευταίο φόρουμ του Νταβός, αυτό το «πράγμα» ούτε καν αναφέρθηκε.

Στο Νότο δεν τη διεκδικούν παρά μόνο ορισμένα από τα θύματά της και οι καλοί Σαμαρείτες τους: οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που ζουν από αυτήν (5). Και αυτό είναι σχετικό! Η νέα γενιά των «μη κυβερνητικών οργανώσεων χωρίς σύνορα» επικέντρωσε την charity business περισσότερο στον ανθρωπιστικό χαρακτήρα και στον επείγοντα χαρακτήρα της επέμβασης παρά στην οικονομική ανάπτυξη.

Όμως, η ανάπτυξη υπήρξε λιγότερο θύμα της χρεοκοπίας της, η οποία υπήρξε ωστόσο αναμφισβήτητη στο Νότο, παρά της επιτυχίας της στο Βορρά. Αυτή η εννοιολογική «υποχώρηση» αντιστοιχεί στη μετατόπιση που δημιουργεί η «παγκοσμιοποίηση» και ό,τι διακυβεύεται πίσω και από της στο Νότο, εξασφάλιζε μια ορισμένη κοινωνική συνοχή. Η απορρύθμιση, η κατάργηση των στεγανών και της διαμεσολάβησης διέλυσαν το ρυθμιστικό πλαίσιο του κράτους, επιτρέποντας έτσι την απεριόριστη επέκταση των ανισοτήτων. Η πόλωση του πλούτου ανάμεσα στις περιοχές και στα άτομα έφτασε σε ασυνήθιστα ύψη.

Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών για την ανάπτυξη, μολονότι ο πλούτος του πλανήτη εξαπλασιάστηκε από το 1950, το μέσο εισόδημα των κατοίκων των 100 από τις 174 χώρες που έχουν καταγραφεί μειώνεται σημαντικά. Το ίδιο συμβαίνει και με τον προσδόκιμο χρόνο ζωής. Οι τρεις πλουσιότεροι άνθρωποι του πλανήτη έχουν περιουσία που ξεπερνά το σύνολο του ΑΕΠ των 48 φτωχότερων χωρών! Η περιουσία των 15 πλουσιότερων ανθρώπων ξεπερνάει το ΑΕΠ όλης της Αφρικής που βρίσκεται κάτω από τη Σαχάρα. Τέλος, τα περιουσιακά στοιχεία των 84 πλουσιότερων ανθρώπων ξεπερνούν το ΑΕΠ της Κίνας με τα 1,2 δισεκατομμύρια κατοίκους!

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, δεν τίθεται πια θέμα ανάπτυξης, αλλά μόνο δομικής αναδιάρθρωσης. Για το κοινωνικό σκέλος, προσφεύγουν σε μεγάλο βαθμό σε αυτό που ο Μπερνάρ Ουρ αποκαλεί εύστοχα «παγκόσμιες πρώτες βοήθειες»: οι ανθρωπιστικές μη κυβερνητικές οργανώσεις που αναλαμβάνουν τις επείγουσες αποστολές είναι το σημαντικότερο εργαλείο τους (7). Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οι «μορφές» αλλάζουν σε σημαντικό βαθμό (και όχι μόνο αυτές), εξακολουθεί να υπάρχει ένα ολόκληρο φαντασιακό. Εάν η ανάπτυξη δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η συνέχιση της αποικιοκρατίας με άλλα μέσα, η νέα παγκοσμιοποίηση, με τη σειρά της, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η συνέχιση της ανάπτυξης με άλλα μέσα. Το κράτος υποχωρεί μπροστά στην αγορά.

Τα κράτη-έθνη του Βορρά, τα οποία είχαν ήδη γίνει διακριτικότερα με το πέρασμα από την αποικιοκρατία στην ανεξαρτησία, εγκαταλείπουν το προσκήνιο προς όφελος της δικτατορίας των αγορών (την οποία οργάνωσαν...) με το διαχειριστικό εργαλείο τους, το ΔΝΤ, το οποίο επιβάλλει τα προγράμματα δομικής αναδιάρθρωσης. Συναντάμε ακόμη μια φορά τον εκδυτικισμό του κόσμου με τον αποικισμό του φαντασιακού με τις έννοιες της προόδου, της επιστήμης και της τεχνικής. Ο οικονομισμός και ο τεχνικισμός ωθήθηκαν στο ακραίο όριό τους. Η ριζοσπαστική θεωρητική και φιλοσοφική κριτική που ασκήθηκε θαρραλέα από ένα μικρό αριθμό περιθωριακών διανοούμενων (ιδίως από τους Κορνήλιο Καστοριάδη, Ιβάν Ίλιτς, Φρανσουά Παρτάν, Ζιλμπέρ Ριστ) συνέβαλε στη ρητορική μετατόπιση, αλλά δεν οδήγησε σε αμφισβήτηση των αξιών και των πρακτικών της νεωτερικότητας.

Εάν η καθαρή ρητορική της ανάπτυξης και η πρακτική της βολονταριστικής «κυριαρχίας των εμπειρογνώμονων», που συνδέεται με αυτή, δεν γνωρίζουν πια επιτυχία, παραμένει άθικτο το σύμπλεγμα των εσχατολογικών δοξασιών που θεωρούν ότι είναι δυνατή μια υλική ευημερία για όλους, και το οποίο μπορούμε να περιγράψουμε με τον όρο

καταστροφική λογική της καπιταλιστικής συσσώρευσης και συνεπάγεται ανισότητες, την καταστροφή του περιβάλλοντος και των πολιτισμών. Όμως, μπορούμε να φανταστούμε λύσεις, οι οποίες λαμβάνουν υπόψη την ποικιλομορφία του κόσμου και στηρίζονται στις εμπειρίες της μη «αγοραίας» οικονομίας, που επιχειρούνται σε διάφορα μέρη.

«Η ανάπτυξη» μοιάζει με ένα νεκρό άστρο, που βλέπουμε ακόμα το φως του, ακόμα κι αν έχει σβήσει από καιρό και για πάντα" Ζιλμπέρ Ριστ (1)

Πριν από τριάντα και πλέον χρόνια γεννήθηκε μια ελπίδα. Μια ελπίδα που ήταν τόσο μεγάλη για τους λαούς του Τρίτου Κόσμου, όσο είχε υπάρξει ο σοσιαλισμός για τους προλετάριους των δυτικών χωρών. Μια ελπίδα, της οποίας η προέλευση και τα θεμέλια ήταν ίσως περισσότερο ύποπτα, καθώς οι Λευκοί την είχαν φέρει μαζί τους πριν εγκαταλείψουν τις χώρες που είχαν αποικίσει με μεγάλη σκληρότητα. Όμως, τελικά, οι υπεύθυνοι, οι ηγέτες και οι ελίτ των χωρών που είχαν πρόσφατα αποκτήσει την ανεξαρτησία τους, παρουσίαζαν στο λαό τους την ανάπτυξη ως τη λύση για όλα τα προβλήματά τους.

Τα νέα κράτη ρίχτηκαν στην περιπέτεια. Με αδεξιότητα ίσως, προσπάθησαν όμως να την επιτύχουν, συχνά με απελπισμένη βιαιότητα και ενεργητικότητα. Μάλιστα, το «αναπτυξιακό» σχέδιο αποτελούσε τη μοναδική νομιμοποίηση που πρόβαλαν οι ελίτ που βρίσκονταν στην εξουσία. Βέβαια, μπορούμε να συζητήσουμε επ' άπειρον για να καταλήξουμε εάν υπήρχαν ή όχι οι αντικειμενικές προϋποθέσεις για την επιτυχία της εκσυγχρονιστικής περιπέτειας. Χωρίς να ανοίξουμε αυτό το τεράστιο ζήτημα, ο καθένας θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι οι συνθήκες δεν ήταν καθόλου ευνοϊκές ούτε για μια σχεδιασμένη ανάπτυξη ούτε για μια φιλελεύθερη ανάπτυξη.

Η εξουσία στα νέα ανεξάρτητα κράτη βρισκόταν εγκλωβισμένη σε άλυτες αντιφάσεις. Δεν μπορούσαν ούτε να περιφρονήσουν την ανάπτυξη ούτε να την οικοδομήσουν. Κατά συνέπεια, δεν ήταν σε θέση ούτε να αρνηθούν να εισαγάγουν ούτε να κατορθώσουν να εγκλιματίσουν όλα όσα συμμετέχουν στον εκσυγχρονισμό: την παιδεία, την ιατρική, τη δικαιοσύνη, τη δημόσια διοίκηση, την τεχνική.

Οι κάθε είδους «τροχοπέδες», τα «εμπόδια» και το «πάγωμα», που αποτελούν τις αγαπημένες εκφράσεις των ειδικών οικονομολόγων, καθιστούσαν ελάχιστα αξιόπιστη την επιτυχία ενός σχεδίου που προϋποθέτει να φτάσει κανείς στη διεθνή ανταγωνιστικότητα στην εποχή της «υπερπαγκοσμιοποίησης». Αν και θεωρητικά μπορεί να αναπαραχθεί, η ανάπτυξη δεν μπορεί να οικουμενικοποιηθεί. Κατ' αρχήν για οικολογικούς λόγους: ο πεπερασμένος «χαρακτήρας» του πλανήτη θα καθιστούσε τη γενίκευση του αμερικανικού τρόπου ζωής αδύνατη και εκρηκτική.

Η έννοια της ανάπτυξης έχει παγιδευτεί σε ένα δίλημμα: στην πρώτη περίπτωση σημαίνει τα πάντα και το αντίθετό τους, και ιδιαίτερα όλες τις ιστορικές εμπειρίες με πολιτιστική δυναμική, που εμφανίστηκαν στην ιστορία της ανθρωπότητας, από την Κίνα των Χαν ως την αυτοκρατορία των Ίνκας, και σε αυτή την περίπτωση δεν έχει καμία χρήσιμη σημασία για την προώθηση μιας πολιτικής, και θα ήταν καλύτερα να απαλλαγούμε από αυτήν. Στη δεύτερη περίπτω-

ήθηκε πάντα με τη μεταβατική γραμματική και συντακτική μορφή: έπρεπε πάντα να αναπτύξουμε τους άλλους. Όλα αυτά έχουν χρεοκοπήσει. Αυτό αποδεικνύει το γεγονός ότι η βοήθεια, που είχε οριστεί στο 1% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) των χωρών του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (ΟΟΣΑ) κατά τη διάρκεια της πρώτης δεκαετίας της ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών το 1960, αναθεωρήθηκε προς τα κάτω, στο 0,70%, το 1992 στο Ρίο και το 1995 στην Κοπεγχάγη, ενώ το 2000 δεν φτάνει ούτε το 0,25% (4)! Το αποδεικνύει επίσης το γεγονός ότι τα περισσότερα από τα ερευνητικά ινστιτούτα ή τα κέντρα ερευνών που ειδικεύονταν σε αυτό τον τομέα έχουν ήδη κλείσει ή είναι ετοιμοθάνατα.

Η κρίση της οικονομικής θεωρίας της ανάπτυξης, που αναγγέλθηκε στη δεκαετία του '80, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην τελική φάση της: βρισκόμαστε μπροστά σε μία πραγματική διάλυση! Η ανάπτυξη δεν γνωρίζει πια επιτυχία στους «σοβαρούς» διεθνείς οργανισμούς, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), κ.λπ. Στο τελευταίο φόρουμ του Νταβός, αυτό το «πράγμα» ούτε καν αναφέρθηκε.

Στο Νότο δεν τη διεκδικούν παρά μόνο ορισμένα από τα θύματά της και οι καλοί Σαμαρείτες τους: οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που ζουν από αυτήν (5). Και αυτό είναι σχετικό! Η νέα γενιά των «μη κυβερνητικών οργανώσεων χωρίς σύνορα» επικέντρωσε την charity business περισσότερο στον ανθρωπιστικό χαρακτήρα και στον επείγοντα χαρακτήρα της επέμβασης παρά στην οικονομική ανάπτυξη.

Όμως, η ανάπτυξη υπήρξε λιγότερο θύμα της χρεοκοπίας της, η οποία υπήρξε ωστόσο αναμφισβήτητη στο Νότο, παρά της επιτυχίας της στο Βορρά. Αυτή η εννοιολογική «υποχώρηση» αντιστοιχεί στη μετατόπιση που δημιουργεί η «παγκοσμιοποίηση» και ό,τι διακυβεύεται πίσω και από

πτυξης, αλλά μόνο δομικής αναδιάρθρωσης. Για το κοινωνικό σκέλος, προσφεύγουν σε μεγάλο βαθμό σε αυτό που ο Μπερνάρ Ουρ αποκαλεί εύστοχα «παγκόσμιες πρώτες βοήθειες»: οι ανθρωπιστικές μη κυβερνητικές οργανώσεις που αναλαμβάνουν τις επείγουσες αποστολές είναι το σημαντικότερο εργαλείο τους (7). Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οι «μορφές» αλλάζουν σε σημαντικό βαθμό (και όχι μόνο αυτές), εξακολουθεί να υπάρχει ένα ολόκληρο φαντασιακό. Εάν η ανάπτυξη δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η συνέχιση της αποικιοκρατίας με άλλα μέσα, η νέα παγκοσμιοποίηση, με τη σειρά της, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η συνέχιση της ανάπτυξης με άλλα μέσα. Το κράτος υποχωρεί μπροστά στην αγορά.

Τα κράτη-έθνη του Βορρά, τα οποία είχαν ήδη γίνει διακριτικότερα με το πέρασμα από την αποικιοκρατία στην ανεξαρτησία, εγκαταλείπουν το προσκήνιο προς όφελος της δικτατορίας των αγορών (την οποία οργάνωσαν...) με το διαχειριστικό εργαλείο τους, το ΔΝΤ, το οποίο επιβάλλει τα προγράμματα δομικής αναδιάρθρωσης. Συναντάμε ακόμη μια φορά τον εκδυτικισμό του κόσμου με τον αποικισμό του φαντασιακού με τις έννοιες της προόδου, της επιστήμης και της τεχνικής. Ο οικονομισμός και ο τεχνικισμός ωθήθηκαν στο ακραίο όριό τους. Η ριζοσπαστική θεωρητική και φιλοσοφική κριτική που ασκήθηκε θαρραλέα από ένα μικρό αριθμό περιθωριακών διανοούμενων (ιδίως από τους Κορνήλιο Καστοριάδη, Ιβάν Ίλιτς, Φρανσουά Παρτάν, Ζιλμπέρ Ριστ) συνέβαλε στη ρητορική μετατόπιση, αλλά δεν οδήγησε σε αμφισβήτηση των αξιών και των πρακτικών της νεωτερικότητας.

Εάν η καθαρή ρητορική της ανάπτυξης και η πρακτική της βολονταριστικής «κυριαρχίας των εμπειρογνωμόνων», που συνδέεται με αυτή, δεν γνωρίζουν πια επιτυχία, παραμένει άθικτο το σύμπλεγμα των εσχατολογικών δοξασιών που θεωρούν ότι είναι δυνατή μια υλική ευημερία για όλους, και το οποίο μπορούμε να περιγράψουμε με τον όρο

«αναπτυξιολογία».

Η επιβίωση της ανάπτυξης, παρά το θάνατό της, είναι ιδιαίτερα προφανής κυρίως στις κριτικές που δέχθηκε. Στην προσπάθεια να εξορκιστούν με μαγικό τρόπο οι αρνητικές συνέπειές της, περάσαμε πράγματι στην εποχή των διαφόρων τύπων ανάπτυξης με «επιθετικό προσδιορισμό» (8). Είδαμε την «αυτοδύναμη», την «ενδογενή», τη «συμμετοχική», την «κοινοτική», την «ολοκληρωμένη», την «αυθεντική», την «αυτόνομη και λαϊκή», τη «δίκαιη» ανάπτυξη, χωρίς να αναφερθούμε στην τοπική ανάπτυξη, στη μικροανάπτυξη, την ενδο-ανάπτυξη, ακόμα και την εθνο-ανάπτυξη! Οι ανθρωπιστές κατευθύνουν με αυτό τον τρόπο τις προσδοκίες των θυμάτων. Η βιώσιμη ή αειφόρος ανάπτυξη αποτελεί την ωραιότερη επιτυχία σε αυτή την τέχνη της αναζωογόνησης των παλιών ιδεών. Αποτελεί ένα εννοιολογικό μαστόρεμα, που αποβλέπει να αλλάξει τις λέξεις, αφού δεν μπορεί να αλλάξει τα πράγματα, μια λεκτική τερατολογία εξαιτίας της απατηλής αντινομίας της. Ο όρος «βιώσιμη» είναι αυτό που επιτρέπει στην έννοια της ανάπτυξης να επιβιώνει.

Η απάτη της έννοιας «καλή ανάπτυξη»

Σε όλες αυτές τις απόπειρες για τον καθορισμό μιας «άλλης» ανάπτυξης ή μιας «εναλλακτικής» ανάπτυξης, πρόκειται για τη θεραπεία ενός «κακού», που υποτίθεται ότι έχει προσβάλει την ανάπτυξη με τυχαίο τρόπο και όχι εκ γενετής. Οποιοσδήποτε τολμήσει να επιτεθεί στην αναπτυξιολογία, λαμβάνει την απάντηση ότι διάλεξε λάθος στόχο, ότι τα έβαλε με ορισμένες μόνο μορφές της, που έχουν παρεκκλίνει, με τη «στρεβλή ανάπτυξη». Όμως, αυτό το σκιάχτρο-τέρας που δημιουργήθηκε για την περίσταση δεν είναι παρά μια εξωφρενική χίμαιρα. Πράγματι, στο φαντασιακό της νεωτερικότητας, το κακό δεν μπορεί να προσβάλλει την ανάπτυξη για τον απλούστατο λόγο ότι αυτή αποτελεί την ενσάρκωση του Καλού. Η «καλή» ανάπτυξη, ακόμα κι αν δεν έχει πραγματοποιηθεί ποτέ πουθενά, είναι ένας πλεονασμός, γιατί, εξ ορισμού, η ανάπτυξη σημαίνει «καλή» μεγέθυνση, γιατί η μεγέθυνση είναι κι αυτή ένα καλό, και καμία δύναμη του κακού δεν μπορεί να υπερισχύσει απέναντί της. Η ίδια η υπερβολή των αποδείξεων του ευεργετικού χαρακτήρα της αποκαλύπτει καλύτερα την απάτη της έννοιας, είτε συνοδεύεται από κάποιον επιθετικό προσδιορισμό είτε όχι.

Είναι ξεκάθαρο ότι αυτή που κυριαρχεί στον πλανήτη εδώ και δύο αιώνες, και η οποία δημιουργεί τα σημερινά κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα, όπως ο κοινωνικός αποκλεισμός, ο υπερπληθυσμός, η φτώχεια και τα διάφορα είδη ρύπανσης, είναι η «υπαρκτή ανάπτυξη» -κατά τον ίδιο τρόπο που μιλούσαν για τον «υπαρκτό σοσιαλισμό». Η αναπτυξιολογία εκφράζει την οικονομική λογική σε όλη την αυστηρότητά της. Σε αυτό το πρότυπο, δεν υπάρχει θέση για το σεβασμό της φύσης που ζητούν οι οικολόγοι, ούτε για το σεβασμό του ανθρώπινου όντος, που ζητούν οι ανθρωπιστές.

Η υπαρκτή ανάπτυξη εμφανίζεται τότε με την αληθινή της μορφή και η «εναλλακτική» ανάπτυξη σαν μία απάτη. Προσθέτοντας ένα επίθετο, δεν πρόκειται να αμφισβητήσουμε αληθινά την καπιταλιστική συσσώρευση: το πολύ να

ο εκδυτικισμός του κόσμου. Οι λέξεις ριζώνουν σε μια ιστορία: συνδέονται με αναπαραστάσεις που διαφεύγουν, τις περισσότερες φορές, από τη συνείδηση των ομιλητών, αλλά επιδρούν στις συγκινήσεις μας. Υπάρχουν λέξεις γλυκές, λέξεις που χύνουν βάλσαμο στην καρδιά, και λέξεις που πληγώνουν. Υπάρχουν λέξεις που σπέρνουν ταραχή στους λαούς και αναστατώνουν τον κόσμο.

Κι ύστερα, υπάρχουν λέξεις δηλητήριο, λέξεις που εισχωρούν στο αίμα σαν ναρκωτικό, αλλοιώνουν την επιθυμία και θολώνουν την κρίση. Η ανάπτυξη είναι μια από αυτές τις τοξικές λέξεις. Μπορούμε, βέβαια, να διακηρύσσουμε στο εξής ότι «μια καλή ανάπτυξη σημαίνει κατ' αρχήν να δώσουμε αξία σε αυτό που έκαναν οι γονείς μας, να έχουμε ρίζες (11)»: σε αυτή την περίπτωση ορίζουμε μια λέξη με το αντίθετό της. Η ανάπτυξη ήταν, είναι και θα είναι κατ' αρχάς ένας ξεριζωμός. Παντού είχε ως συνέπεια την επέκταση της ετερονομίας σε βάρος της αυτονομίας των κοινωνιών.

Θα πρέπει, άραγε, να περιμένουμε ακόμα σαράντα χρόνια για να καταλάβουμε ότι η ανάπτυξη είναι η υπαρκτή ανάπτυξη; Δεν υπάρχει άλλη. Και η υπαρκτή ανάπτυξη είναι ο οικονομικός πόλεμος (με τους νικητές του βέβαια, αλλά, ακόμα περισσότερο, με τους νικημένους του), η ασυγκράτητη λεηλασία της φύσης, ο εκδυτικισμός του κόσμου και η πλανητική ομοιομορφία, είναι τελικά η καταστροφή όλων των διαφορετικών πολιτισμών.

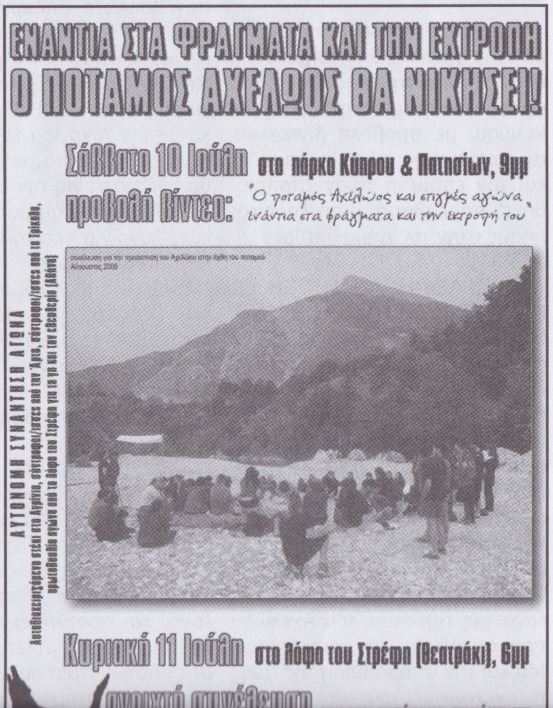
Γι' αυτό το λόγο, η «βιώσιμη ανάπτυξη», αυτή η αντίφαση των όρων, είναι ταυτόχρονα τρομακτική και απελπιστική! Τουλάχιστον με τη μη βιώσιμη και μη αειφόρο ανάπτυξη, μπορούσαμε να διατηρήσουμε την ελπίδα ότι αυτή η θανατηφόρος διαδικασία θα είχε ένα τέλος, θύμα των αντιφάσεών της, των αποτυχιών της, του ανυπόφορου χαρακτήρα της και της εξάντλησης των φυσικών πόρων...

Θα μπορούσαμε έτσι να σκεφθούμε και να εργαστούμε για μία εποχή μετά την ανάπτυξη, να δημιουργήσουμε με όσα μέσα διαθέτουμε μια ανεκτή μετα-νεωτερικότητα. Να επανεισαγάγουμε, κυρίως, το κοινωνικό και το πολιτικό στη σχέση της οικονομικής συναλλαγής, να ξαναβρούμε το στόχο του κοινού καλού και της ευζωίας στην κοινωνική συναναστροφή. Όσο για την αειφόρο ανάπτυξη, αυτή μας αφαιρεί κάθε προοπτική εξόδου, μας υπόσχεται την αιώνια ανάπτυξη!

Η εναλλακτική λύση δεν μπορεί να πάρει τη μορφή ενός ενιαίου προτύπου. Η μετά την ανάπτυξη εποχή είναι αναγκαστικά πληθυντική. Πρόκειται για την αναζήτηση τρόπων συλλογικής άνθησης, οι οποίοι δεν ευνοούν την υλική ευημερία που καταστρέφει το περιβάλλον και τους κοινωνικούς δεσμούς. Ο στόχος της ευζωίας παίρνει διαφορετικές μορφές, ανάλογα με τις περιστάσεις.

Με άλλα λόγια, θα πρέπει να οικοδομήσουμε ξανά νέους πολιτισμούς. Αυτός ο στόχος μπορεί να ονομάζεται Ουμράν (άνθηση) όπως στον Ιμπν Χαλντούν, Σουάντεσι - σαρβοντάγια (βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών για όλους) όπως στον Γκάντι, ή Μπαμτάαρε (να είμαστε καλά όλοι μαζί) όπως στους Τουκουλέρ (φυλή της Γουινέας και της Σενεγάλης)... Το σημαντικό είναι να σηματοδοτηθεί η ρήξη με την επιχείρηση καταστροφής που διαιωνίζεται με το όνομα της ανάπτυξης ή της παγκοσμιοποίησης. Για τους αποκλεισμένους, για τους ναυαγούς της ανάπτυξης, δεν μπορεί

αναζωογόνησης των παλιών ιδεών. Αποτελεί ένα εννοιολογικό μαστόρεμα, που αποβλέπει να αλλάξει τις λέξεις, αφού δεν μπορεί να αλλάξει τα πράγματα, μια λεκτική τερατολογία εξαιτίας της απατηλής αντινομίας της. Ο όρος «βιώσιμη» είναι αυτό που επιτρέπει στην έννοια της ανάπτυξης να επιβιώνει.

Η απάτη της έννοιας «καλή ανάπτυξη»

Σε όλες αυτές τις απόπειρες για τον καθορισμό μιας «άλλης» ανάπτυξης ή μιας «εναλλακτικής» ανάπτυξης, πρόκειται για τη θεραπεία ενός «κακού», που υποτίθεται ότι έχει προσβάλει την ανάπτυξη με τυχαίο τρόπο και όχι εκ γενετής. Οποιοσδήποτε τολμήσει να επιτεθεί στην αναπτυξιολογία, λαμβάνει την απάντηση ότι διάλεξε λάθος στόχο, ότι τα έβαλε με ορισμένες μόνο μορφές της, που έχουν παρεκκλίνει, με τη «στρεβλή ανάπτυξη». Όμως, αυτό το σκιάχτρο-τέρας που δημιουργήθηκε για την περίσταση δεν είναι παρά μια εξωφρενική χίμαιρα. Πράγματι, στο φαντασιακό της νεωτερικότητας, το κακό δεν μπορεί να προσβάλλει την ανάπτυξη για τον απλούστατο λόγο ότι αυτή αποτελεί την ενσάρκωση του Καλού. Η «καλή» ανάπτυξη, ακόμα κι αν δεν έχει πραγματοποιηθεί ποτέ πουθενά, είναι ένας πλεονασμός, γιατί, εξ ορισμού, η ανάπτυξη σημαίνει «καλή» μεγέθυνση, γιατί η μεγέθυνση είναι κι αυτή ένα καλό, και καμία δύναμη του κακού δεν μπορεί να υπερισχύσει απέναντί της. Η ίδια η υπερβολή των αποδείξεων του ευεργετικού χαρακτήρα της αποκαλύπτει καλύτερα την απάτη της έννοιας, είτε συνοδεύεται από κάποιον επιθετικό προσδιορισμό είτε όχι.

Είναι ξεκάθαρο ότι αυτή που κυριαρχεί στον πλανήτη εδώ και δύο αιώνες, και η οποία δημιουργεί τα σημερινά κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα, όπως ο κοινωνικός αποκλεισμός, ο υπερπληθυσμός, η φτώχεια και τα διάφορα είδη ρύπανσης, είναι η «υπαρκτή ανάπτυξη» -κατά τον ίδιο τρόπο που μιλούσαν για τον "υπαρκτό σοσιαλισμό». Η αναπτυξιολογία εκφράζει την οικονομική λογική σε όλη την αυστηρότητά της. Σε αυτό το πρότυπο, δεν υπάρχει θέση για το σεβασμό της φύσης που ζητούν οι οικολόγοι, ούτε για το σεβασμό του ανθρώπινου όντος, που ζητούν οι ανθρωπιστές.

Η υπαρκτή ανάπτυξη εμφανίζεται τότε με την αληθινή της μορφή και η «εναλλακτική» ανάπτυξη σαν μία απάτη. Προσθέτοντας ένα επίθετο, δεν πρόκειται να αμφισβητήσουμε αληθινά την καπιταλιστική συσσώρευση: το πολύ να φροντίσουμε να προσθέσουμε στην οικονομική μεγέθυνση ένα κοινωνικό σκέλος ή μια οικολογική συνιστώσα, όπως παλαιότερα κατόρθωναν να της προσθέσουν μια πολιτιστική διάσταση. Εστιάζοντας στις κοινωνικές συνέπειες, όπως η φτώχεια, το επίπεδο ζωής, οι θεμελιώδεις ανάγκες, ή οι βλαβερές συνέπειες για το περιβάλλον, αποφεύγουμε τις ολιστικές ή σφαιρικές προσεγγίσεις μιας ανάλυσης της πλανητικής δυναμικής μιας τεχνικοοικονομικής μεγαμηχανής, η οποία λειτουργεί με τον ανελέητο και δίχως πρόσωπο γενικευμένο ανταγωνισμό.

Από αυτή τη στιγμή, ο διάλογος πάνω στη λέξη ανάπτυξη αποκτά όλη του τη διάσταση. Στο όνομα της «εναλλακτικής» ανάπτυξης, προτείνονται, μερικές φορές, ορισμένα πολύ διαφορετικά αυθεντικά, αντιπαραγωγικά, αντικαπιταλιστικά προγράμματα, που αποβλέπουν στην εξάλειψη των πληγών της «υπανάπτυξης» και των υπερβολών της «στρεβλής ανάπτυξης», ή απλούστερα, των καταστροφικών συνεπειών της παγκοσμιοποίησης. Αυτά τα προγράμματα μιας κοινωνίας γεμάτης συντροφικότητα έχουν τόση

με το αντίθετό της. Η ανάπτυξη ήταν, είναι και θα είναι κατ' αρχάς ένας ξεριζωμός. Παντού είχε ως συνέπεια την επέκταση της ετερονομίας σε βάρος της αυτονομίας των κοινωνιών.

Θα πρέπει, άραγε, να περιμένουμε ακόμα σαράντα χρόνια για να καταλάβουμε ότι η ανάπτυξη είναι η υπαρκτή ανάπτυξη; Δεν υπάρχει άλλη. Και η υπαρκτή ανάπτυξη είναι ο οικονομικός πόλεμος (με τους νικητές του βέβαια, αλλά, ακόμα περισσότερο, με τους νικημένους του), η ασυγκράτητη λεηλασία της φύσης, ο εκδυτικισμός του κόσμου και η πλανητική ομοιομορφία, είναι τελικά η καταστροφή όλων των διαφορετικών πολιτισμών.

Γι' αυτό το λόγο, η «βιώσιμη ανάπτυξη», αυτή η αντίφαση των όρων, είναι ταυτόχρονα τρομακτική και απελπιστική! Τουλάχιστον με τη μη βιώσιμη και μη αειφόρο ανάπτυξη, μπορούσαμε να διατηρήσουμε την ελπίδα ότι αυτή η θανατηφόρος διαδικασία θα είχε ένα τέλος, θύμα των αντιφάσεών της, των αποτυχιών της, του ανυπόφορου χαρακτήρα της και της εξάντλησης των φυσικών πόρων...

Θα μπορούσαμε έτσι να σκεφθούμε και να εργαστούμε για μία εποχή μετά την ανάπτυξη, να δημιουργήσουμε με όσα μέσα διαθέτουμε μια ανεκτή μετα-νεωτερικότητα. Να επανεισαγάγουμε, κυρίως, το κοινωνικό και το πολιτικό στη σχέση της οικονομικής συναλλαγής, να ξαναβρούμε το στόχο του κοινού καλού και της ευζωίας στην κοινωνική συναναστροφή. Όσο για την αειφόρο ανάπτυξη, αυτή μας αφαιρεί κάθε προοπτική εξόδου, μας υπόσχεται την αιώνια ανάπτυξη!

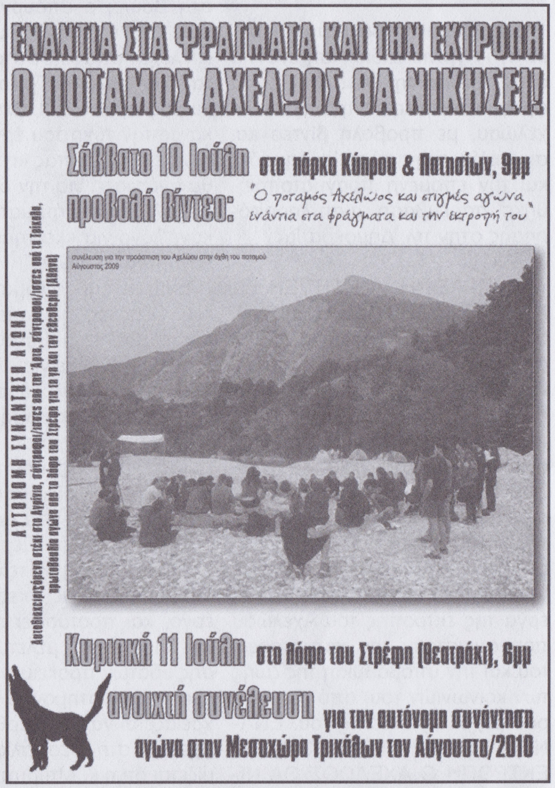
Η εναλλακτική λύση δεν μπορεί να πάρει τη μορφή ενός ενιαίου προτύπου. Η μετά την ανάπτυξη εποχή είναι αναγκαστικά πληθυντική. Πρόκειται για την αναζήτηση τρόπων συλλογικής άνθησης, οι οποίοι δεν ευνοούν την υλική ευημερία που καταστρέφει το περιβάλλον και τους κοινωνικούς δεσμούς. Ο στόχος της ευζωίας παίρνει διαφορετικές μορφές, ανάλογα με τις περιστάσεις.

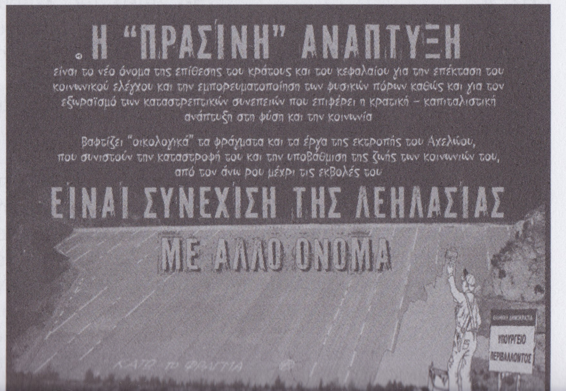
Με άλλα λόγια, θα πρέπει να οικοδομήσουμε ξανά νέους πολιτισμούς. Αυτός ο στόχος μπορεί να ονομάζεται Ουμράν (άνθηση) όπως στον Ιμπν Χαλντούν, Σουάντεσι - σαρβοντάγια (βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών για όλους) όπως στον Γκάντι, ή Μπαμτάαρε (να είμαστε καλά όλοι μαζί) όπως στους Τουκουλέρ (φυλή της Γουινέας και της Σενεγάλης)... Το σημαντικό είναι να σηματοδοτηθεί η ρήξη με την επιχείρηση καταστροφής που διαιωνίζεται με το όνομα της ανάπτυξης ή της παγκοσμιοποίησης. Για τους αποκλεισμένους, για τους ναυαγούς της ανάπτυξης, δεν μπορεί παρά να είναι ένα είδος σύνθεσης ανάμεσα στη χαμένη παράδοση και την άπιαστη νεωτερικότητα. Αυτές οι πρωτότυπες δημιουργίες, των οποίων μπορούμε να συναντήσουμε εδώ κι εκεί τα πρώτα ψήγματα υλοποίησης, δημιουργούν μία ελπίδα για την εποχή μετά την ανάπτυξη.

πηγή: LE MONDE

(1) Gilbert Rist, «Le developpement. Histoire d'une croyance occidentale», Presses de Sciences Po, 1996, σελ. 377. (2) Βλέπε Jean-Marc Ela, «Les voies de l'afro-renaissance», «Maniere de voir», τεύχος 51, Afriques en renaissance, Μάιος-Ιούνιος 2000. (3) Σχετικά με αυτό το ζήτημα, βλέπε ιδιαίτερα Gilbert Rist, ό.π. (4) Βλέπε Jean-Pierre Cot, «La cooperation francaise en echec», Le Monde diplomatique, Ιανουάριος 2001. (5) «Η λέξη ανάπτυξη», γράφει σχετικά ο Bertrand Cabedoche ως συμπέρασμα στο βιβλίο του, Les chretiens et le Tiers-Monde (Karthala, Παρίσι, 1990, σελ. 255), «έχασε την ελκυστικότητά της όταν ήρθε σε επαφή με υπερβολικά μεγάλο αριθμό απογοητευτικών εμπειριών. Παραμένει μονάχα η λέξη την οποία συμμερίζονται όλοι οι άνθρωποι για να υποδηλώσουν την ελπίδα τους». (6) Η κοινωνική-οικονομία της

την ενσάρκωση του Καλού. Η «καλή» ανάπτυξη, ακόμα κι αν δεν έχει πραγματοποιηθεί ποτέ πουθενά, είναι ένας πλεονασμός, γιατί, εξ ορισμού, η ανάπτυξη σημαίνει «καλή» μεγέθυνση, γιατί η μεγέθυνση είναι κι αυτή ένα καλό, και καμία δύναμη του κακού δεν μπορεί να υπερισχύσει απέναντί της. Η ίδια η υπερβολή των αποδείξεων του ευεργετικού χαρακτήρα της αποκαλύπτει καλύτερα την απάτη της έννοιας, είτε συνοδεύεται από κάποιον επιθετικό προσδιορισμό είτε όχι.

Είναι ξεκάθαρο ότι αυτή που κυριαρχεί στον πλανήτη εδώ και δύο αιώνες, και η οποία δημιουργεί τα σημερινά κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα, όπως ο κοινωνικός αποκλεισμός, ο υπερπληθυσμός, η φτώχεια και τα διάφορα είδη ρύπανσης, είναι η «υπαρκτή ανάπτυξη» -κατά τον ίδιο τρόπο που μιλούσαν για τον «υπαρκτό σοσιαλισμό». Η αναπτυξιολογία εκφράζει την οικονομική λογική σε όλη την αυστηρότητά της. Σε αυτό το πρότυπο, δεν υπάρχει θέση για το σεβασμό της φύσης που ζητούν οι οικολόγοι, ούτε για το σεβασμό του ανθρώπινου όντος, που ζητούν οι ανθρωπιστές.

Η υπαρκτή ανάπτυξη εμφανίζεται τότε με την αληθινή της μορφή και η «εναλλακτική» ανάπτυξη σαν μία απάτη. Προσθέτοντας ένα επίθετο, δεν πρόκειται να αμφισβητήσουμε αληθινά την καπιταλιστική συσσώρευση: το πολύ να φροντίσουμε να προσθέσουμε στην οικονομική μεγέθυνση ένα κοινωνικό σκέλος ή μια οικολογική συνιστώσα, όπως παλαιότερα κατόρθωναν να της προσθέσουν μια πολιτιστική διάσταση. Εστιάζοντας στις κοινωνικές συνέπειες, όπως η φτώχεια, το επίπεδο ζωής, οι θεμελιώδεις ανάγκες, ή οι βλαβερές συνέπειες για το περιβάλλον, αποφεύγουμε τις ολιστικές ή σφαιρικές προσεγγίσεις μιας ανάλυσης της πλανητικής δυναμικής μιας τεχνικοοικονομικής μεγαμηχανής, η οποία λειτουργεί με τον ανελέητο και δίχως πρόσωπο γενικευμένο ανταγωνισμό.

Από αυτή τη στιγμή, ο διάλογος πάνω στη λέξη ανάπτυξη αποκτά όλη του τη διάσταση. Στο όνομα της «εναλλακτικής» ανάπτυξης, προτείνονται, μερικές φορές, ορισμένα πολύ διαφορετικά αυθεντικά, αντιπαραγωγικά, αντικαπιταλιστικά προγράμματα, που αποβλέπουν στην εξάλειψη των πληγών της «υπανάπτυξης» και των υπερβολών της «στρεβλής ανάπτυξης», ή απλούστερα, των καταστροφικών συνεπειών της παγκοσμιοποίησης. Αυτά τα προγράμματα μιας κοινωνίας γεμάτης συντροφικότητα έχουν τόση σχέση με την ανάπτυξη όσο και η «εποχή της αφθονίας των πρωτόγονων κοινωνιών» ή οι αξιόλογες ανθρώπινες και αισθητικές επιτυχίες ορισμένων προβιομηχανικών κοινωνιών που αγνοούσαν τα πάντα για την ανάπτυξη (9).

Στην ίδια τη Γαλλία, βιώσαμε μεγαλόπρεπα αυτή την εμπειρία μιας «εναλλακτικής» ανάπτυξης: τον εκσυγχρονισμό της γεωργίας μεταξύ 1945 και 1980, όπως προγραμματίστηκε από ανθρωπιστές τεχνοκράτες και υλοποιήθηκε από χριστιανικές μη κυβερνητικές οργανώσεις, δίδυμες αδελφές εκείνων που λυμαίνονται τον Τρίτο Κόσμο (10). Γίναμε μάρτυρες του εκμηχανισμού, της συγκέντρωσης, της εκβιομηχάνισης της υπαίθρου, της μαζικής υπερχρέωσης των αγροτών, της μαζικής χρήσης χημικών φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων, της γενίκευσης της κακής διατροφής...

Είτε το θέλουμε είτε όχι, δεν μπορούμε να κάνουμε την ανάπτυξη κάτι διαφορετικό από αυτό που υπήρξε και είναι:

όσα μέσα διαθέτουμε μια ανεκτή μετα-νεωτερικότητα. Να επανεισαγάγουμε, κυρίως, το κοινωνικό και το πολιτικό στη σχέση της οικονομικής συναλλαγής, να ξαναβρούμε το στόχο του κοινού καλού και της ευζωίας στην κοινωνική συναναστροφή. Όσο για την αειφόρο ανάπτυξη, αυτή μας αφαιρεί κάθε προοπτική εξόδου, μας υπόσχεται την αιώνια ανάπτυξη!

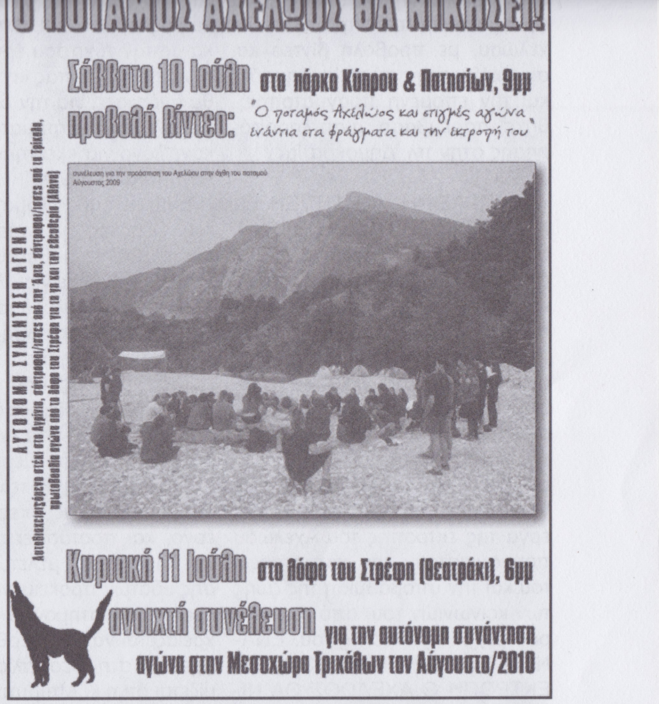
Η εναλλακτική λύση δεν μπορεί να πάρει τη μορφή ενός ενιαίου προτύπου. Η μετά την ανάπτυξη εποχή είναι αναγκαστικά πληθυντική. Πρόκειται για την αναζήτηση τρόπων συλλογικής άνθησης, οι οποίοι δεν ευνοούν την υλική ευημερία που καταστρέφει το περιβάλλον και τους κοινωνικούς δεσμούς. Ο στόχος της ευζωίας παίρνει διαφορετικές μορφές, ανάλογα με τις περιστάσεις.

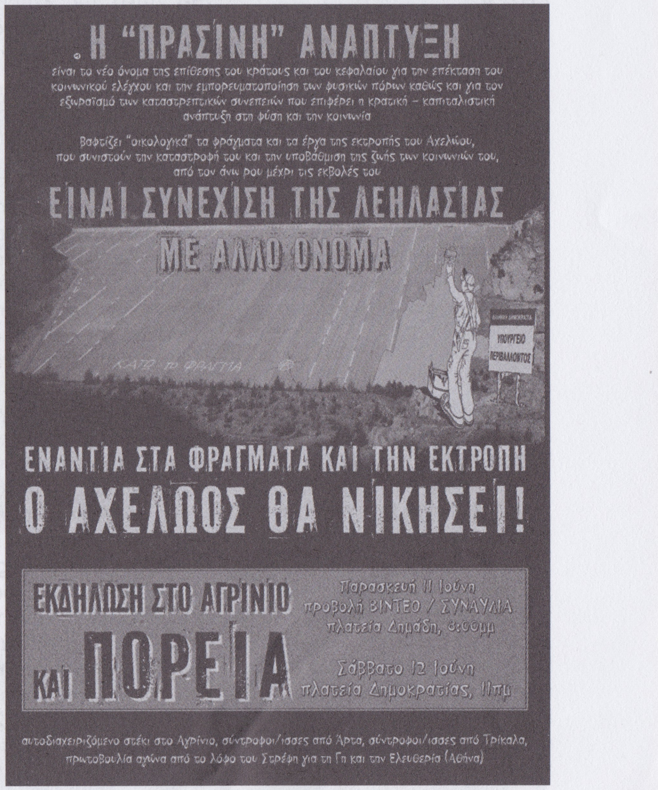
Με άλλα λόγια, θα πρέπει να οικοδομήσουμε ξανά νέους πολιτισμούς. Αυτός ο στόχος μπορεί να ονομάζεται Ουμράν (άνθηση) όπως στον Ιμπν Χαλντούν, Σουάντεσι - σαρβοντάγια (βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών για όλους) όπως στον Γκάντι, ή Μπαμτααρε (να είμαστε καλά όλοι μαζί) όπως στους Τουκουλέρ (φυλή της Γουινέας και της Σενεγάλης)... Το σημαντικό είναι να σηματοδοτηθεί η ρήξη με την επιχείρηση καταστροφής που διαιωνίζεται με το όνομα της ανάπτυξης ή της παγκοσμιοποίησης. Για τους αποκλεισμένους, για τους ναυαγούς της ανάπτυξης, δεν μπορεί παρά να είναι ένα είδος σύνθεσης ανάμεσα στη χαμένη παράδοση και την άπιαστη νεωτερικότητα. Αυτές οι πρωτότυπες δημιουργίες, των οποίων μπορούμε να συναντήσουμε εδώ κι εκεί τα πρώτα ψήγματα υλοποίησης, δημιουργούν μία ελπίδα για την εποχή μετά την ανάπτυξη.

πηγή: LE MONDE

(1) Gilbert Rist, «Le developpement. Histoire d'une croyance occidentale», Presses de Sciences Po, 1996, σελ. 377. (2) Βλέπε Jean-Marc Ela, «Les voies de l'afro-renaissance», «Maniere de voir», τεύχος 51, Afriques en renaissance, Μάιος-Ιούνιος 2000. (3) Σχετικά με αυτό το ζήτημα, βλέπε ιδιαίτερα Gilbert Rist, ό.π. (4) Βλέπε Jean-Pierre Cot, «La cooperation francaise en echec», Le Monde diplomatique, Ιανουάριος 2001. (5) «Η λέξη ανάπτυξη», γράφει σχετικά ο Bertrand Cabedoche ως συμπέρασμα στο βιβλίο του, Les chretiens et le Tiers-Monde (Karthala, Παρίσι, 1990, σελ. 255), «έχασε την ελκυστικότητά της όταν ήρθε σε επαφή με υπερβολικά μεγάλο αριθμό απογοητευτικών εμπειριών. Παραμένει μονάχα η λέξη την οποία συμμερίζονται όλοι οι άνθρωποι για να υποδηλώσουν την ελπίδα τους». (6) Η κοινωνική-οικονομία της ανάπτυξης θα όφειλε, συνεπώς, να υποκαταστήσει τη συνηθισμένη οικονομική επιστήμη. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι παρατηρούνται ορισμένα σκιρτήματα προς αυτή την κατεύθυνση, συμβαίνει το αντίθετο. (7) Bernard Hours, «L'ideologie humanitaire ou le spectacle de l'alterite perdue», L' Harmattan, Παρίσι, 1998. (8) Σύμφωνα με την έκφραση του Marc Poncelet, «Une utopie post-tiers-mondiste», L' Harmattan, Παρίσι, 1994. (9) Σε πολλές αφρικανικές κοινωνίες, στην τοπική γλώσσα δεν υπάρχει κανένας αντίστοιχος όρος με τη λέξη ανάπτυξη γιατί το φαντασιακό που θεσμίζει το πράγμα σε μεγάλο δεν υπάρχει. (10) Βλέπε Paol Gorneg, «Voyage au coeur de l'FNSEA», Le Monde diplomatique, Ιανουάριος 2001. (11) Alidou Sawadogo, όπως αναφέρεται από τον Pierre Pradervand, «Une Afrique en marche», Plon, Παρίσι, 1989, σελ. 109.

** Φιλόσοφος, πανεπιστήμιο του Παρισιού XI, συγγραφέας του «La Deraison de la raison economique», Albin Michel, 2001.*

Ο ΑΧΕΛΩΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Στις 30 Απρίλη, μετά από κάλεσμα της Συνέλευσης αναρχικών - αντιεξουσιαστών κεντρικής Ελλάδας, πραγματοποιήθηκε στην Καρδίτσα συγκέντρωση αλληλεγγύης σε 4 συντρόφους που δικάζονταν με την κατηγορία της «αφισορύπανσης» καθώς και εκδήλωση ενάντια στην καταστροφή της φύσης. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν σύντροφοι από Καρδίτσα, Βόλο, Λάρισα, Τρίκαλα και Αθήνα, κι ακολούθησε πορεία στο κέντρο της πόλης. Το απόγευμα έγινε βιντεοπροβολή και συζήτηση για τον Αχελώο, στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό στέκι, στο πλαίσιο της ευρύτερης κινητοποίησης για τον ποταμό και ως συνέχεια μιας σειράς εκδηλώσεων, συγκεντρώσεων και πορειών στις πόλεις του θεσσαλικού κάμπου, ενώ ακολούθησε παρέμβαση αντιπληροφόρησης στην πλατεία Ελευθερίας. Οι 4 σύντροφοι που δικάζονταν απαλλάχτηκαν των κατηγοριών.

***

Στις 11 Ιούνη πραγματοποιήθηκε στο Αγρίνιο εκδήλωση ενάντια στην "πράσινη" ανάπτυξη, τα φράγματα και την εκτροπή του Αχελώου, με προβολή βίντεο και συναυλία στην πλατεία Δημάδη, και την επομένη πραγματοποιήθηκε παρέμβαση αντιπληροφόρησης στην πλ. Δημοκρατίας:

Η "ΠΡΑΣΙΝΗ" ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ ΜΕ ΑΛΛΟ ΟΝΟΜΑ. Είναι το νέο όνομα της επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου για την επέκταση του κοινωνικού ελέγχου και την εμπορευματοποίηση των φυσικών πόρων καθώς και για τον εξωραϊσμό των καταστρεπτικών συνεπειών που επιφέρει η κρατική - καπιταλιστική ανάπτυξη στη φύση και την κοινωνία. Βαφτίζει "οικολογικά" τα φράγματα και τα έργα της εκτροπής του Αχελώου που συνιστούν την καταστροφή του και την υποβάθμιση της ζωής των κοινωνιών του, από τον άνω

νέπειες που επιφέρει στο φυσικό περιβάλλον και την κοινωνία, και παρά το πλήθος των κοινωνικών αντιδράσεων που έχουν εκδηλωθεί. Καθώς επίσης παρά το γεγονός ότι εκκρεμούν δικαστικές αποφάσεις που αφορούν τους περιβαλλοντικούς όρους του έργου και τους όρους εκκένωσης του χωριού της Μεσοχώρας και μετεγκατάστασης των κατοίκων της».

Γεγονός που έρχονται να επιβεβαιώσουν οι πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού Ρέππα στην Βουλή για χρηματοδότηση και συνέχιση των εργασιών των έργων της εκτροπής του Αχελώου, παρά την απόφαση του Σ.τ.Ε για προσωρινή αναστολή των έργων. Συγκεκριμένα, όπως πληροφορούμαστε από δημοσίευμα της 4ης Μαΐου 2010 στον τοπικό τύπο των Τρικάλων ("Ενημέρωση"): "Στον προϋπολογισμό του 2010, έχουν εγγραφεί πιστώσεις 50 εκατομμυρίων ευρώ, για την ολοκλήρωση των έργων εκτροπής του Άνω Ρου του Αχελώου, δήλωσε στη Βουλή ο υπουργός Υποδομών Δ. Ρέππας. Το κυβερνητικό στέλεχος απάντησε στα ερωτήματα που έθεσε ο Τρικαλινός βουλευτής της Ν.Δ. Ν. Λέγκας σχετικά με την τύχη του έργου. Όπως τόνισε ο κ. Ρέππας «η κυβέρνηση θα αγωνιστεί για την δικαστική απεμπλοκή του ζητήματος», ενώ έκανε λόγο για «κεκτημένο δρομολογημένων έργων»"!

Ενώ σε δημοσίευμα του "Πρώτου Θέματος" με ημερομηνία 6 Μαΐου 2010 διαβάζουμε: "Ο κ. Ρέππας τάχθηκε για άλλη μια φορά υπέρ της ολοκλήρωσης των εργασιών της εκτροπής, επιμένοντας στην θέση που είχε διατυπώσει και τους προηγούμενους μήνες και η οποία δεν φαίνεται να συμφωνεί με τα όσα έχει υποστηρίξει η υπουργός Περιβάλλοντος κ. Τ. Μπιρμπίλη. Η τελευταία έχει αντιμετωπίσει με σκεπτικισμό το έργο, και προτάσσει την ανάγκη της δημιουργίας μελετών διαχείρισης υδάτων προκειμένου να διευκρινιστεί επιστημονικά πόσο νερό

που είχε καταθέσει ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Σουφλιάς και είχε ψηφιστεί από τη βουλή το 2006, με βάση τον οποίο παρακάμφθηκαν προηγούμενες αρνητικές αποφάσεις του Σ.τ.Ε. και συνεχίστηκαν οι εργασίες.» (από κείμενο της Πρωτοβουλίας αγώνα από το λόφο του Στρέφη, Μάρτης 2010.)

Επίσης, σε άλλο δημοσίευμα της τρικαλινής εφημερίδας "Ενημέρωση" με ημερομηνία 29 Απρίλη 2010 αναγγέλλεται νέο Υ/Η φράγμα στον Αχελώο από τη ΔΕΗ, και συγκεκριμένα: "Υδροηλεκτρικό στον Αχελώο! Μία κολοσσιαία επένδυση στον τομέα των υδροηλεκτρικών έργων προετοιμάζει η ΔΕΗ, η οποία αφορά και την περιοχή μας. Πρόκειται για ένα σταθμό ισχύος 800-1.000 μεγαβάτ, μακράν τον μεγαλύτερο στην χώρα μας, ο οποίος σχεδιάζεται να εγκατασταθεί στον Αχελώο και να λειτουργήσει ως μονάδα βάσης για το εγχώριο σύστημα ηλεκτρισμού. Το υδροηλεκτρικό - μαμούθ δεν σχετίζεται με την χρονίζουσα εκτροπή του ποταμού και θα έχει αντλητικό χαρακτήρα, ενώ στην διοίκηση θεωρούν ότι θα μπορεί να λειτουργήσει και εξισορροπητικά προς τις μονάδες ΑΠΕ σε περιόδους αιχμής της ζήτησης. Μια στροφή προς τα υδροηλεκτρικά έργα που αποκτά χαρακτηριστικά γενικότερης τάσης, τα τελευταία χρόνια, στην εγχώρια αγορά..."

Πηγή: athens.indymedia

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΦΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ Ο ΑΧΕΛΩΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Η εκτροπή του ποταμού Αχελώου αποτελεί στις μέρες μας το μεγαλύτερο κατασκευαστικό έργο που προωθείται από το κράτος για την εξυπηρέτηση των καπιταλιστικών συμφερόντων, τη συγκεντροποίηση, εμπορευματοποίηση και τον έλεγχο του νερού, τη συντήρηση του υδροβόρου βιομηχανικού μοντέλου αγροτικής εκμετάλλευσης της Θεσσαλίας και το βάθεμα της ταξικής ανισότητας του αγροτικού πληθυσμού της.

Σήμερα οι διαδικασίες αποπεράτωσης των έργων της εκτροπής συνεχίζονται, παρά την ανορθολογικότητα του έργου, τις καταστρεπτικές συνέπειες που επιφέρει στην κοινωνία και το φυσικό περιβάλλον -από τις πηγές του Αχελώου στη νότια Πίνδο μέχρι το δέλτα του στο Ιόνιο πέλαγος- και παρά το πλήθος των κοινωνικών αντιδράσεων που έχουν εκδηλωθεί.

Για τη χειραγώγηση των κοινωνικών αντιδράσεων, το κράτος ρίχνει στάχτη στα μάτια τής κοινωνίας επιχειρώντας να εμφανιστεί από τη μια με ένα κοινωνικό και περιβαλλοντικό προσωπείο - προωθώντας επιπλέον το ιδεολόγημα της "πράσινης" ανάπτυξης- και από την άλλη δηλώνει αποφασισμένο για την εκτροπή του ποταμού καθώς και για την άμεση αυτοτελή λειτουργία του Υ/Η φράγματος της Μεσοχώρας η οποία σημαίνει την ολοκληρωτική καταστροφή της ορεινής κοιλάδας του Αχελώου στη Νότια Πίνδο, τον αφανισμό τού χωριού της Μεσοχώρας και άλλων παραποτάμιων οικισμών.

Ο αγώνας για την προάσπιση του Αχελώου, σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή, πρέπει να δυναμώσει στους δρόμους, να πλατιάσει κοινωνικά, να ριζοσπαστικοποιηθεί και να αγκαλιάσει όλες τις επιμέρους αντιστάσεις που ορθώνονται σε διάφορα σημεία όπου εκδηλώνεται η κρατική - καπιταλιστική επιθετικότητα, στήνοντας ένα ανάχωμα απέναντι στην επέλαση της ανάπτυξης, σε μια κεντρικής σημασίας επιλογή της εξουσίας, όπως είναι αυτή των φραγμάτων και της εκτροπής του ποταμού Αχελώου.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΓΩΝΑ, *Τρίκαλα 3 Μάη*

Βόλο, Λάρισα, Τρίκαλα και Αθήνα, κι ακολούθησε πορεία στο κέντρο της πόλης. Το απόγευμα έγινε βιντεοπροβολή και συζήτηση για τον Αχελώο, στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό στέκι, στο πλαίσιο της ευρύτερης κινητοποίησης για τον ποταμό και ως συνέχεια μιας σειράς εκδηλώσεων, συγκεντρώσεων και πορειών στις πόλεις του θεσσαλικού κάμπου, ενώ ακολούθησε παρέμβαση αντιπληροφόρησης στην πλατεία Ελευθερίας. Οι 4 σύντροφοι που δικάζονταν απαλλάχτηκαν των κατηγοριών.

***

Στις 11 Ιούνη πραγματοποιήθηκε στο Αγρίνιο εκδήλωση ενάντια στην "πράσινη" ανάπτυξη, τα φράγματα και την εκτροπή του Αχελώου, με προβολή βίντεο και συναυλία στην πλατεία Δημάδη, και την επομένη πραγματοποιήθηκε παρέμβαση αντιπληροφόρησης στην πλ. Δημοκρατίας:

Η "ΠΡΑΣΙΝΗ" ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ ΜΕ ΑΛΛΟ ΟΝΟΜΑ. Είναι το νέο όνομα της επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου για την επέκταση του κοινωνικού ελέγχου και την εμπορευματοποίηση των φυσικών πόρων καθώς και για τον εξωραϊσμό των καταστρεπτικών συνεπειών που επιφέρει η κρατική - καπιταλιστική ανάπτυξη στη φύση και την κοινωνία. Βαφτίζει "οικολογικά" τα φράγματα και τα έργα της εκτροπής του Αχελώου που συνιστούν την καταστροφή του και την υποβάθμιση της ζωής των κοινωνιών του, από τον άνω μέχρι τις εκβολές του. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΦΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ Ο ΑΧΕΛΩΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

***

Πραγματοποιήθηκε στο Πάρκο Κύπρου και Πατησίων στην Αθήνα, το Σάββατο 5 Ιούλη, προβολή για τον Αχελώο, και την επομένη έγινε συνέλευση στο λόφο του Στρέφη όπου σύντροφοι και συντρόφισσες από αρκετές πόλεις συζήτησαν και προσδιόρισαν την Αυτόνομη Συνάντηση Αγώνα στη Μεσοχώρα στις 4-10 Αυγούστου.

***

Γεγονός που έρχονται να επιβεβαιώσουν οι πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού Ρέππα στην Βουλή για χρηματοδότηση και συνέχιση των εργασιών των έργων της εκτροπής του Αχελώου, παρά την απόφαση του Σ.τ.Ε για προσωρινή αναστολή των έργων. Συγκεκριμένα, όπως πληροφορούμαστε από δημοσίευμα της 4ης Μαΐου 2010 στον τοπικό τύπο των Τρικάλων ("Ενημέρωση"): "Στον προϋπολογισμό του 2010, έχουν εγγραφεί πιστώσεις 50 εκατομμυρίων ευρώ, για την ολοκλήρωση των έργων εκτροπής του Άνω Ρου του Αχελώου, δήλωσε στη Βουλή ο υπουργός Υποδομών Δ. Ρέππας. Το κυβερνητικό στέλεχος απάντησε στα ερωτήματα που έθεσε ο Τρικαλινός βουλευτής της Ν.Δ. Ν. Λέγκας σχετικά με την τύχη του έργου. Όπως τόνισε ο κ. Ρέππας «η κυβέρνηση θα αγωνιστεί για την δικαστική απεμπλοκή του ζητήματος», ενώ έκανε λόγο για «κεκτημένο δρομολογημένων έργων»"!

Ενώ σε δημοσίευμα του "Πρώτου Θέματος" με ημερομηνία 6 Μαΐου 2010 διαβάζουμε: "Ο κ. Ρέππας τάχθηκε για άλλη μια φορά υπέρ της ολοκλήρωσης των εργασιών της εκτροπής, επιμένοντας στην θέση που είχε διατυπώσει και τους προηγούμενους μήνες και η οποία δεν φαίνεται να συμφωνεί με τα όσα έχει υποστηρίξει η υπουργός Περιβάλλοντος κ. Τ. Μπιρμπίλη. Η τελευταία έχει αντιμετωπίσει με σκεπτικισμό το έργο, και προτάσσει την ανάγκη της δημιουργίας μελετών διαχείρισης υδάτων προκειμένου να διευκρινιστεί επιστημονικά πόσο νερό χρειάζεται να μεταφερθεί από τον Αχελώο στη Θεσσαλία. Υπενθυμίζεται ότι η κ. Μπιρμπίλη έχει ταχθεί υπέρ της λειτουργίας του φράγματος της Μεσοχώρας το οποίο είχε έτοιμο εδώ και καιρό, άποψη η οποία επίσης βρίσκει αντίθετες τις οικολογικές οργανώσεις".

«Να σημειωθεί ότι στις 10 Φλεβάρη του 2010 εκδόθηκε από το Σ.τ.Ε. άλλη μια απόφαση προσωρινής αναστολής των εργασιών αποπεράτωσης των έργων της εκτροπής, καθώς επίσης και των εργασιών αποψίλωσης των περιοχών που πρόκειται να κατακλυστούν με την επικείμενη λει-

φράγμα στον Αχελώο από τη ΔΕΗ, και συγκεκριμένα: "Υδροηλεκτρικό στον Αχελώο! Μία κολοσσιαία επένδυση στον τομέα των υδροηλεκτρικών έργων προετοιμάζει η ΔΕΗ, η οποία αφορά και την περιοχή μας. Πρόκειται για ένα σταθμό ισχύος 800-1.000 μεγαβάτ, μακράν τον μεγαλύτερο στην χώρα μας, ο οποίος σχεδιάζεται να εγκατασταθεί στον Αχελώο και να λειτουργήσει ως μονάδα βάσης για το εγχώριο σύστημα ηλεκτρισμού. Το υδροηλεκτρικό - μαμούθ δεν σχετίζεται με την χρονίζουσα εκτροπή του ποταμού και θα έχει αντλητικό χαρακτήρα, ενώ στην διοίκηση θεωρούν ότι θα μπορεί να λειτουργήσει και εξισορροπητικά προς τις μονάδες ΑΠΕ σε περιόδους αιχμής της ζήτησης. Μια στροφή προς τα υδροηλεκτρικά έργα που αποκτά

που προωθείται από το κράτος για την εξυπηρέτηση των καπιταλιστικών συμφερόντων, τη συγκεντροποίηση, εμπορευματοποίηση και τον έλεγχο του νερού, τη συντήρηση του υδροβόρου βιομηχανικού μοντέλου αγροτικής εκμετάλλευσης της Θεσσαλίας και το βάθεμα της ταξικής ανισότητας του αγροτικού πληθυσμού της.

Σήμερα οι διαδικασίες αποπεράτωσης των έργων της εκτροπής συνεχίζονται, παρά την ανορθολογικότητα του έργου, τις καταστρεπτικές συνέπειες που επιφέρει στην κοινωνία και το φυσικό περιβάλλον -από τις πηγές του Αχελώου στη νότια Πίνδο μέχρι το δέλτα του στο Ιόνιο πέλαγος- και παρά το πλήθος των κοινωνικών αντιδράσεων που έχουν εκδηλωθεί.

Για τη χειραγώγηση των κοινω-

του Αχελώου στη Νότια Πίνδο, τον αφανισμό τού χωριού της Μεσοχώρας και άλλων παραποτάμιων οικισμών.

Ο αγώνας για την προάσπιση του Αχελώου, σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή, πρέπει να δυναμώσει στους δρόμους, να πλατιάσει κοινωνικά, να ριζοσπαστικοποιηθεί και να αγκαλιάσει όλες τις επιμέρους αντιστάσεις που ορθώνονται σε διάφορα σημεία όπου εκδηλώνεται η κρατική - καπιταλιστική επιθετικότητα, στήνοντας ένα ανάχωμα απέναντι στην επέλαση της ανάπτυξης, σε μια κεντρικής σημασίας επιλογή της εξουσίας, όπως είναι αυτή των φραγμάτων και της εκτροπής του ποταμού Αχελώου.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΓΩΝΑ, *Τρίκαλα 3 Μάη*

στην "πράσινη" ανάπτυξη, τα φράγματα και την εκτροπή του Αχελώου, με προβολή βίντεο και συναυλία στην πλατεία Δημάδη, και την επομένη πραγματοποιήθηκε παρέμβαση αντιπληροφόρησης στην πλ. Δημοκρατίας:

Η "ΠΡΑΣΙΝΗ" ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ ΜΕ ΑΛΛΟ ΟΝΟΜΑ. Είναι το νέο όνομα της επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου για την επέκταση του κοινωνικού ελέγχου και την εμπορευματοποίηση των φυσικών πόρων καθώς και για τον εξωραϊσμό των καταστρεπτικών συνεπειών που επιφέρει η κρατική - καπιταλιστική ανάπτυξη στη φύση και την κοινωνία. Βαφτίζει "οικολογικά" τα φράγματα και τα έργα της εκτροπής του Αχελώου που συνιστούν την καταστροφή του και την υποβάθμιση της ζωής των κοινωνιών του, από τον άνω ρου μέχρι τις εκβολές του. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΦΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ Ο ΑΧΕΛΩΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

***

Πραγματοποιήθηκε στο Πάρκο Κύπρου και Πατησίων στην Αθήνα, το Σάββατο 5 Ιούλη, προβολή για τον Αχελώο, και την επομένη έγινε συνέλευση στο λόφο του Στρέφη όπου σύντροφοι και συντρόφισσες από αρκετές πόλεις συζήτησαν και προσδιόρισαν την Αυτόνομη Συνάντηση Αγώνα στη Μεσοχώρα στις 4-10 Αυγούστου.

***

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΡΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ ΕΝΩ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΝΕΟΥ ΦΡΑΓΜΑΤΟΣ

Όπως αναφερόταν σε κείμενο της Πρωτοβουλίας Αγώνα από το λόφο του Στρέφη το Μάρτη του 2010: «Σήμερα οι διαδικασίες αποπεράτωσης των έργων της εκτροπής του Αχελώου συνεχίζονται παρά την ανορθολογικότητα του έργου, τις καταστρεπτικές συ-

τα που έθεσε ο Τρικαλινός βουλευτής της Ν.Δ. Ν. Λέγκας σχετικά με την τύχη του έργου. Όπως τόνισε ο κ. Ρέππας «η κυβέρνηση θα αγωνιστεί για την δικαστική απεμπλοκή του ζητήματος», ενώ έκανε λόγο για «κεκτημένο δρομολογημένων έργων»"!

Ενώ σε δημοσίευμα του "Πρώτου Θέματος" με ημερομηνία 6 Μαΐου 2010 διαβάζουμε: "Ο κ. Ρέππας τάχθηκε για άλλη μια φορά υπέρ της ολοκλήρωσης των εργασιών της εκτροπής, επιμένοντας στην θέση που είχε διατυπώσει και τους προηγούμενους μήνες και η οποία δεν φαίνεται να συμφωνεί με τα όσα έχει υποστηρίξει η υπουργός Περιβάλλοντος κ. Τ. Μπιρμπίλη. Η τελευταία έχει αντιμετωπίσει με σκεπτικισμό το έργο, και προτάσσει την ανάγκη της δημιουργίας μελετών διαχείρισης υδάτων προκειμένου να διευκρινιστεί επιστημονικά πόσο νερό χρειάζεται να μεταφερθεί από τον Αχελώο στη Θεσσαλία. Υπενθυμίζεται ότι η κ. Μπιρμπίλη έχει ταχθεί υπέρ της λειτουργίας του φράγματος της Μεσοχώρας το οποίο είχε έτοιμο εδώ και καιρό, άποψη η οποία επίσης βρίσκει αντίθετες τις οικολογικές οργανώσεις".

«Να σημειωθεί ότι στις 10 Φλεβάρη του 2010 εκδόθηκε από το Σ.τ.Ε. άλλη μια απόφαση προσωρινής αναστολής των εργασιών αποπεράτωσης των έργων της εκτροπής, καθώς επίσης και των εργασιών αποψίλωσης των περιοχών που πρόκειται να κατακλυστούν με την επικείμενη λειτουργία του Υ/Η φράγματος Μεσοχώρας. Σύμφωνα με το Σ.τ.Ε. η συνέχιση των εργασιών θα έχει ανεπανόρθωτες καταστρεπτικές συνέπειες στα οικοσυστήματα, στο υδατικό δυναμικό και τις παραποτάμιες κοινότητες του Αχελώου, ενώ δεν έχει εκδοθεί ακόμα τελική απόφαση από την ολομέλεια του Σ.τ.Ε. σχετικά με την αίτηση ακύρωσης -που κατατέθηκε από περιβαλλοντικές οργανώσεις τον Σεπτέμβριο του 2006- των άρθρων 9 και 13 του νόμου 3481/2006. Δηλαδή του νόμου

ΠΕ σε περιόδους αιχμής της ζήτησης. Μια στροφή προς τα υδροηλεκτρικά έργα που αποκτά

αντιδράσεων που έχουν εκδηλωθεί.

Για τη χειραγώγηση των κοινω-

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΓΩΝΑ, *Τρίκαλα 3 Μάη*

ΙΝΕΣΗ
ΜΕ ΤΑ

ΙΑ
ΘΩΤΗ

ίθεση

ικών
ε
της

ίσταση,
ωση

ας.

υμε

ομικού

ρουσης
ης
οπή του,
ική

αι τον

ς

